

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített kilencedik tanács)

2021. szeptember 29. *

„Külkapcsolatok – Nemzetközi megállapodások – EK–Marokkó euromediterrán társulási megállapodás – Az Unió és Marokkó közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodás – A partnerségi megállapodás végrehajtási jegyzőkönyve – A partnerségi megállapodást kísérő levélváltás – A megkötésről szóló határozat – A halászati lehetőségeknek a tagállamok közötti elosztásáról szóló rendelet – Megsemmisítés iránti kereset – Elfogadhatóság – Perképesség – Közvetlen érintettség – Személyében való érintettség – Területi hatály – Hatáskör – A nemzetközi jognak a Bíróság által elfogadott értelmezése – Az önrendelkezés elve – A szerződések relatív hatályának elve – Felhívhatóság – A beleegyezés fogalma – Végrehajtás – Mérlegelési jogkör – Korlátok – A megtámadott határozat joghatásainak fenntartása”

A T-344/19. és T-356/19. sz. egyesített ügyekben,

a **Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario)** (képviseli: G. Devers ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: F. Naert, P. Plaza García és V. Piessevaux, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Spanyol Királyság** (képviseli: S. Centeno Huerta, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a T-344/19. és T-356/19. sz. ügyben,

a **Francia Köztársaság** (képviselik: A.-L. Desjonquères, C. Mosser, J.-L. Carré és T. Stéhelin, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a T-344/19. és T-356/19. sz. ügyben,

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Castillo de la Torre, A. Bouquet és A. Stobiecka-Kuik, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a T-344/19. és T-356/19. sz. ügyben,

* Az eljárás nyelve: francia.

valamint

a **Chambre des pêches maritimes de la Méditerranée** (székhelye: Tanger [Marokkó]),

a **Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Nord** (székhelye: Casablanca [Marokkó]),

a **Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Centre** (székhelye: Agadir [Marokkó]),

a **Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Sud** (székhelye: Dakhla [Nyugat-Szahara])

(képviselik őket: G. Forwood, N. Colin és A. Hublet ügyvédek)

beavatkozó felek a T-344/19. sz. ügyben,

a T-344/19. sz. ügyben az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodásnak, végrehajtási jegyzőkönyvének és a megállapodást kísérő levélváltásnak a megkötéséről szóló, 2019. március 4-i (EU) 2019/441 tanácsi határozat (HL 2019. L 77., 4. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme, valamint a T-356/19. sz. ügyben az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodással és végrehajtási jegyzőkönyvével előírt halászati lehetőségek elosztásáról szóló, 2018. november 29-i (EU) 2019/440 tanácsi rendelet (HL 2019. L 77., 1. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített kilencedik tanács),

tagjai: M. J. Costeira elnök, D. Gratsias (előadó), M. Kancheva, Berke B. és T. Perišin bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. március 3-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

A. Nemzetközi összefüggések

- 1 A Nyugat-Szahara kérdésével kapcsolatos nemzetközi háttér változásai a következőképpen foglalhatók össze.
- 2 1960. december 14-én az Egyesült Nemzetek Szervezetének (ENSZ) Közgyűlése elfogadta az 1514. (XV) sz. határozatot, amely „A gyarmati országoknak és népeknek nyújtandó függetlenségről szóló nyilatkozat” címet viseli, és amely többek között kimondja, hogy „[v]alamennyi népet megilleti az önrendelkezéshez való jog, mely alapján szabadon választják meg a politikai jogállásukat és szabadon folytathatják gazdasági, társadalmi, valamint kulturális fejlesztését”, és „[a] gyámság alatt álló és az önkormányzattal nem rendelkező területek, valamint

a függetlenséggel még nem rendelkező minden egyéb terület tekintetében azonnali intézkedésekre kerül sor annak érdekében, hogy a teljes hatalom feltételek és fenntartások nélkül e területek népére szálljon át az akaratuknak és a szabadon kifejezett kívánságuknak megfelelően”, valamint „[m]inden államnak hűen és szigorúan be kell tartania az Egyesült Nemzetek Alapokmányának [...] a rendelkezéseit [...] az egyenlőség, az államok belügyeibe történő be nem avatkozás, valamint a népek szuverén jogainak és területi integritásának a tiszteletben tartása alapján”.

- 3 Nyugat-Szahara egy északnyugat-afrikai terület, amelyet a Spanyol Királyság a XIX. század végén gyarmatosított, és amely az 1514. (XV) sz. határozat meghozatalának időpontjára spanyol tartomány lett. 1963-ban az ENSZ a Spanyol Királyság által igazgatott, az ENSZ San Franciscóban 1945. június 26-án aláírt Alapokmányának 73. cikke értelmében vett önkormányzattal nem rendelkező területként felvette „azon területek előzetes jegyzéké[re], amelyekre a gyarmati országoknak és népeknek nyújtandó függetlenségről szóló nyilatkozat vonatkozik (a Közgyűlés 1514. (XV) sz. határozata)”, és az ezen Alapokmány 73. cikkének e) pontja alapján szolgáltatott információk szerint mind a mai napig szerepel az önkormányzattal nem rendelkező területeknek az ENSZ főtitkára által összeállított listáján.
- 4 1966. december 20-án az ENSZ Közgyűlése elfogadta az Ifni és a spanyol saharai kérdéstről szóló 2229. (XXI) sz. határozatot, melyben „[m]egerősít[ette] Spanyol Szahara [...] népének az önrendelkezéshez való elidegeníthetetlen jogát”, és felszólította a Spanyol Királyságot, hogy az igazgatásért felelős hatalomként a lehető legrövidebb időn belül „határozza meg egy olyan népszavazás megszervezésének részletes szabályait, amelyet az [ENSZ] égisze alatt tartanak majd annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a terület őslakosainak az önrendelkezéshez való joguk szabad gyakorlását”.
- 5 1970. október 24-én az ENSZ Közgyűlése elfogadta a 2625. (XXV) sz. határozatot, amelyben jóváhagyta „az ENSZ Alapokmányával összhangban az államok közötti baráti kapcsolatok és együttműködés nemzetközi jogi alapelveiről szóló nyilatkozatot”, amelynek szövegét csatolták az említett határozathoz. E nyilatkozat „ünnepélyesen rögzíti” különösen „népeket megillető egyenjogúság és önrendelkezési jog elvét”. Ezen elvet illetően a nyilatkozat többek között a következőket mondja ki:

„A népek egyenjogúságának és önrendelkezési jogának az Egyesült Nemzetek Alapokmányában rögzített elvének értelmében valamennyi népnek joga van ahhoz, hogy szabadon és külső beavatkozás nélkül határozza meg politikai státuszát, és valósítsa meg gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődését, és minden államnak tiszteletben kell tartania ezt a jogot a Charta rendelkezéseivel összhangban.

[...]

A szuverén és független állam létrehozása, a valamely független állammal való szabad egyesülés vagy integráció, vagy a valamely nép által szabadon elhatározott bármely más politikai státusz megszerzése e nép számára olyan eszközöket jelentenek, amelyek lehetővé teszik önrendelkezéshez való jogának gyakorlását.

[...]

Egy gyarmat területének vagy egyéb, önkormányzattal nem rendelkező területnek a jogállása az Alapokmány értelmében elkülönül az azt igazgató állam területének jogállásától; ez az Alapokmány szerinti elkülönült jogállás addig áll fenn, amíg a gyarmat vagy az önkormányzattal nem rendelkező terület népe nem gyakorolja az önrendelkezéshez való jogát az Alapokmánynak és különösen ezen Alapokmány céljainak és elveinek megfelelően.”

- 6 A Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra és a Rio de oro (Front Polisario) 1973. május 10-én Nyugat-Szaharában létrehozott szervezet. Alapító okiratának 1. cikke szerint „nemzeti felszabadítási mozgalom”, amelynek tagjai „a Szaharai Arab Demokratikus Köztársaság egész területén a teljes függetlenség és a saharai nép szuverenitásának visszaszerzése érdekében küzdenek”.
- 7 1974. augusztus 20-án a Spanyol Királyság arról tájékoztatta az ENSZ-t, hogy ezen utóbbi égisze alatt népszavazást kíván tartani Nyugat-Szaharában.
- 8 1974. december 13-án az ENSZ Közgyűlése elfogadta a 3292 (XXIX) sz. határozatot, amelyben többek között úgy határozott, hogy a Nemzetközi Bíróságtól (CIJ) tanácsadó véleményt kér a következő kérdésekről:

„I. Nyugat-Szahara (Rio de Oro és Sakiet El Hamra) a Spanyolország általi gyarmatosításának időpontjában uratlan terület (*terra nullius*) volt-e?

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

II. Melyek voltak e területnek a Marokkói Királysággal és a mauritániai entitással fennálló jogviszonyai?”

- 9 1975. október 16-án a Nemzetközi Bíróság tanácsadó véleményt adott (Nyugat-Szahara, tanácsadó vélemény, *CIJ Recueil* 1975, 12. o.; a továbbiakban: Nyugat-Szaharára vonatkozó tanácsadó vélemény) E vélemény 162. pontjában a következőket állapította meg:

„A Bíróság tudomására hozott körülmények és információk bizonyították honossági jogi kötelekek fennállását a spanyol gyarmatosítás időpontjában a marokkói szultán és a Nyugat-Szahara területén fennálló törzsek között. Ezen információk alátámasztják továbbá olyan jogok, így egyes földdel kapcsolatos jogok fennállását, amelyek jogi kötelekeket alkottak a Bíróság értelmezése szerinti mauritániai entitás és Nyugat-Szahara területe között. A Bíróság ezzel szemben azt állapítja meg, hogy a tudomására hozott körülmények és információk nem támasztják alá területi szuverenitásra utaló viszony fennállását egyrészt Nyugat-Szahara területe, és másrészt a Marokkói Királyság, vagy a mauritániai entitás között. A Bíróság tehát nem állapította meg olyan jellegű jogi kötelekek fennállását, amelyek módosítják [az ENSZ Közgyűlése 1514. (XV) sz. határozatának] Nyugat-Szahara dekolonizációját illető alkalmazását, és különösen az önrendelkezéshez való jog elvének alkalmazását, amely a terület lakosságának akarata szabad és őszinte kifejezésének köszönhető.”

- 10 A Nyugat-Szaharára vonatkozó tanácsadó vélemény 163. pontjában az Nemzetközi Bíróság különösen a következőket mondta ki:

„[A Bíróságnak az I. kérdést illetően az az álláspontja], [...] | hogy Nyugat-Szahara (Rio de Oro és Sakiet el Hamra) nem volt uratlan terület (*terra nullius*) a Spanyolország általi gyarmatosítás idején; a II. kérdést illetően| [...], hogy a területnek a Marokkói Királysággal a jelen vélemény 162. pontjában leírt jellegű jogi kapcsolatai voltak, [valamint], hogy a területnek a mauritániai entitással a jelen vélemény 162. pontjában leírt jellegű jogi kapcsolatai voltak.”
- 11 A Nyugat-Szaharára vonatkozó tanácsadói vélemény közzétételének napján tartott beszédében a marokkói király megállapította, hogy „mindenki elismerte, hogy [Nyugat-]Szahara a Marokkói Királysághoz tartozik”, és hogy a marokkóiaknak „békésen el kell foglalniuk a területet”, és ehhez békés felvonulás megszervezését szorgalmazta.
- 12 1975. október 22-én az ENSZ Biztonsági Tanácsa, amelyhez a Spanyol Királyság fordult, elfogadta a 377 (1975) sz. határozatot, amelyben „felkérte az [ENSZ] főtitkárát arra, hogy haladéktalanul folytasson tárgyalásokat az érintett felekkel és az érdekeltekkel, és arra szólította fel [ez utóbbiakat], hogy tanúsítsanak visszafogottságot és önmérsékletet”. 1975. november 2-án az ENSZ Biztonsági Tanácsa elfogadta a 379. (1975) sz. határozatot, amelyben „az összes érintett és érdekelt felet nyomatékosan felhívta arra, hogy kerüljön minden olyan egyoldalú vagy más cselekvést, amely tovább súlyosbíthatja a régióban a feszültséget” és „[f]elhívta a főtitkárt, hogy folytassa és fokozza a konzultációit”. 1975. november 6-án a marokkói király által bejelentett, 350 000 főt mozgósító felvonulást, valamint a Marokkói Királyság és Nyugat-Szahara közötti határ átlépését követően elfogadta a 380 (1975) sz. határozatot, amelyben többek között „[e]lítél[te] [e] felvonulás végrehajtását”, és „[a] [Marokkói Királyságot] felszólít[otta] arra, hogy Nyugat-Szahara területéről azonnal vonja ki [az említett] felvonulás valamennyi résztvevőjét”.
- 13 1976. február 26-án a Spanyol Királyság arról tájékoztatta az ENSZ főtitkárát, hogy ezen időponttól kezdődően a Nyugat-Szahara területén való jelenlétét megszünteti, illetve ezentúl úgy tekinti, hogy mentesül az e terület igazgatásával kapcsolatos valamennyi nemzetközi jellegű felelősség alól. Az önkormányzattal nem rendelkező területek fenti 3. pontban említett listája Nyugat-Szaharát illetően e nyilatkozatra utal, amely lábjegyzetben szerepel.
- 14 Időközben a Marokkói Királyság, a Mauritániai Iszlám Köztársaság és a Front Polisario között fegyveres konfliktus bontakozott ki e régióban. Nyugat-Szahara lakosságának egy része elmenekült e konfliktus elől, és algériai területen található táborokba került, a nyugat-szaharai határ közelében.
- 15 1976. április 14-én a Marokkói Királyság egy Nyugat-Szahara területének felosztásáról szóló szerződést kötött a Mauritániai Iszlám Köztársasággal és anektálta az e szerződés által neki juttatott területrészt. 1979. augusztus 10-én a Mauritániai Iszlám Köztársaság békemegállapodást kötött a Front Polisarióval, amelynek alapján lemondott minden területi követeléséről Nyugat-Szahara tekintetében. A Marokkói Királyság átvette az ellenőrzést a mauritániai erők által kiürített területen és anektálta azt.
- 16 Az ENSZ Közgyűlése 1979. november 21-én elfogadta a nyugat-szaharai kérdéstről szóló 34/37. sz. határozatot, amelyben „az [ENSZ] Alapokmányának [...] és az 1514. (XV) sz. határozat[a] céljainak megfelelően megerősít[ette] Nyugat-Szahara népének az önrendelkezéshez és a függetlenséghez való elidegeníthetetlen jogát”, „[h]atározottan elítél[te] a Nyugat-Szahara Marokkó által történő folyamatos megszállásából eredő helyzet súlyosbodását”, „[n]yomatékosan kérte Marokkót arra,

- hogyan ez utóbbi is vegyen részt a béke megteremtésében, és vessen véget Nyugat-Szahara területe megszállásának”, és „[e]bben a tekintetben javasol[ta], hogy a [Front Polisario], Nyugat-Szahara népének képviselője, teljeskörűen vegyen részt a nyugat-szaharai kérdésre vonatkozó igazságos, tartós és végleges politikai megoldás bármely módon történő keresésében, az [ENSZ] határozatainak és nyilatkozatainak megfelelően”. Ezt a határozatot az 1980. november 11-i 35/19. sz. határozat követte, amelynek 10. pontjában a Közgyűlés „[n]yomatékosan felhívta Marokkót és a nyugat-szaharai nép képviselőjeként működő [Front Polisariót] arra, hogy kezdjenek közvetlen tárgyalásokat Nyugat-Szahara kérdésének végleges rendezése érdekében”.
- 17 A konfliktus a Marokkói Királyság és a Front Polisario között folytatódott, míg 1988. augusztus 30-án a felek lényegében elfogadták a többek között az ENSZ főtitkárától származó rendezési javaslatokat, amelyek előírták különösen a fegyverszünet bejelentését, valamint az ENSZ ellenőrzése alatt az önrendelkezésről szóló népszavazás megtartását.
- 18 1990. június 27-én az ENSZ Biztonsági Tanácsa elfogadta a 658. (1990) sz. határozatot, amelyben „[e]lfogadta az [ENSZ] főtitkárának jelentését, amely [a fenti 17. pontban említett] rendeletjavaslatokat, valamint az [e]gyezmények végrehajtására irányuló terv bemutatását tartalmazza”, valamint „[f]elhívta mindkét felet, hogy teljes mértékben működjenek együtt az [ENSZ] főtitkárával és az Afrikai Egységszervezet állam- és kormányfői közgyűlésének jelenlegi [elnökével] Nyugat-Szahara kérdésének mielőbbi rendezése érdekében tett erőfeszítéseikben”. 1991. április 29-én a Biztonsági Tanács elfogadta az ENSZ nyugat-szaharai népszavazást felügyelő missziója (MINURSO) létrehozásáról szóló 600. (1991) sz. határozatot.
- 19 1995. december 6-án az ENSZ Közgyűlése elfogadta az „Külföldi gazdasági és egyéb érdekeket szolgáló, a gyarmati országoknak és népeknek nyújtandó függetlenségéről szóló nyilatkozatnak a gyarmati uralom alatt álló területeken való alkalmazását akadályozó tevékenységek” címet viselő 50/33. sz. határozatot, amelyben többek között „[m]egerősítette a gyarmati és önkormányzattal nem rendelkező területek népeinek az önrendelkezéshez, a függetlenséghez és a területeik természeti erőforrásainak használatához való elidegeníthetetlen jogát, valamint a természeti erőforrásokkal a saját érdeküknek megfelelően való rendelkezéshez való jogukat”, „[k]iemelte az önkormányzattal nem rendelkező területek népeivel együttműködve és azok kívánságaival összhangban végrehajtott olyan külföldi gazdasági beruházások értékét, amelyek érdemben hozzájárulnak a területek társadalmi-gazdasági fejlődéséhez”, „[m]egismételte, hogy a gyarmati és önkormányzattal nem rendelkező területek tengeri és egyéb természeti erőforrásainak a külföldi gazdasági érdekek alapján történő káros kizsákmányolása és kifosztása, az ENSZ vonatkozó határozatainak megsértésével, aláássa e területek integritását és jólétét”, és „[f]elszólított minden kormányt, valamint az ENSZ minden szervét, hogy biztosítsák a gyarmati és önkormányzattal nem rendelkező területek népeinek a természeti erőforrásaik feletti állandó szuverenitásának a teljes körű tiszteletben tartását és védelmét”.
- 20 Az ENSZ égisze alatt szervezett információcserék és konzultációk ellenére a felek a mai napig nem tudták rendezni a nyugat-szaharai helyzetet. A Marokkói Királyság ellenőrzi Nyugat-Szahara területének nagyobb részét, míg a Front Polisario ellenőrzi a másik felét, és e két területet egy a marokkói hadsereg által épített és felügyelt homokfal választja el. Jelentős számú, e területről származó menekült él az algériai területen a Front Polisario által irányított táborokban.

B. A társulási megállapodás és a 2006. évi halászati megállapodás

1. A társulási megállapodás

- 21 2000. március 1-jén hatályba lépett az egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai, másrészről a Marokkói Királyság közötti társulás létrehozásáról szóló, Brüsszelben 1996. február 26-án aláírt euromediterrán megállapodás (HL 2000. L 70., 2. o., a továbbiakban: társulási megállapodás).
- 22 A társulási megállapodás 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:
„Társulás jön létre egyrészről a Közösség és annak tagállamai, másrészről Marokkó között.”
- 23 A társulási megállapodás 94. cikke a következőképpen rendelkezik:
„E megállapodást egyrészről azon területeken kell alkalmazni, amelyeken az Európai Közösséget létrehozó és az Európai Szén- és Acélközösséget létrehozó szerződés alkalmazandó, az e szerződésekben meghatározott feltételekkel, másrészről a Marokkói Királyság területén.”
- 24 A társulási megállapodás keretében és annak 16. cikke alapján az Európai Unió és a Marokkói Királyság 2010. december 13-án Brüsszelben (Belgium) levélváltás formájában megkötötte az Európai Unió és a Marokkói Királyság között a mezőgazdasági és a feldolgozott mezőgazdasági termékekre, a halakra és a halászati termékekre vonatkozó kölcsönös liberalizációs intézkedésekről, továbbá az egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai, másrészről a Marokkói Királyság közötti társulás létrehozásáról szóló euromediterrán megállapodás módosításáról, valamint az ahhoz csatolt 1., 2. és 3. jegyzőkönyvnek és azok mellékleteinek felváltásáról szóló megállapodást (HL 2012. L 241., 4. o., a továbbiakban: liberalizációs megállapodás). 2012. március 8-án az Európai Unió Tanácsa elfogadta a liberalizációs megállapodás megkötéséről szóló 2012/497/EU határozatot (HL 2012. L 241., 2. o.).

2. A 2006. évi halászati megállapodás

- 25 2006. május 22-én a Tanács elfogadta az Európai Közösség és a Marokkói Királyság közötti halászati partnerségi megállapodás megkötéséről szóló 764/2006/EK rendeletet (HL 2006. L 141., 1. o.). E rendelet 1. cikke a következőképpen rendelkezik: „Az Európai Közösség és a Marokkói Királyság között létrejött halászati partnerségi megállapodást a Közösség nevében a Tanács jóváhagyja”.
- 26 Amint az a preambulumból, valamint 1. és 3. cikkéből következett, az Európai Közösség és a Marokkói Királyság között létrejött halászati partnerségi megállapodás (a továbbiakban: 2006. évi halászati megállapodás) fokozni kívánta a Közösség és a Marokkói Királyság közötti – különösen a társulási megállapodás keretében létrejött – együttműködési kapcsolatokat egy olyan halászati partnerség létrehozásával, amely előmozdítja a felelősségteljes halászatot a marokkói halászati térségekben, továbbá hatékonyan végrehajtja a marokkói halászati politikát. E célból e megállapodás megállapította többek között a felek közötti gazdasági, pénzügyi, műszaki és tudományos együttműködésre vonatkozó szabályokat, a tagállamok lobogója alatt hajózó hajók marokkói halászati térségekbe történő bejutására irányadó feltételeket, valamint e térségekben a halászati tevékenységek ellenőrzésére vonatkozó rendelkezéseket.

- 27 A 2006. évi halászati megállapodás 11. cikke előírta, hogy e megállapodás a Marokkói Királyságot illetően „Marokkó területén, a joghatósága alá tartozó vizeken” alkalmazandó. Egyébiránt e megállapodás 2. cikkének a) pontja pontosította, hogy a „marokkói halászati övezet” fogalmát e megállapodás, az azt kísérő jegyzőkönyv és annak melléklete tekintetében úgy kell értelmezni, hogy az „a Marokkói Királyság felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizekre” utal.
- 28 A 2006. évi halászati megállapodás a 17. cikkének megfelelően 2007. február 28-án lépett hatályba (HL 2007. L 78., 31. o.).
- 29 Az eredetileg a 2006. évi halászati megállapodáshoz csatolt jegyzőkönyvet egy másik jegyzőkönyv váltotta fel, amelynek helyébe 2013-ban egy új, Brüsszelben 2013. november 18-án aláírt jegyzőkönyv lépett, amelyet az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti halászati partnerségi megállapodással előírt halászati lehetőségek és pénzügyi hozzájárulás megállapításáról szóló, az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti jegyzőkönyv megkötéséről [helyesen: jegyzőkönyvnek az Európai Unió nevében történő megkötéséről] szóló, 2013. december 16-i 2013/785/EU tanácsi határozat (HL 2013. L 349., 1. o.) hagyott jóvá az Unió nevében, és amely 2014. július 15-én lépett hatályba (HL 2014. L 228., 1. o.; a továbbiakban: 2013. évi jegyzőkönyv).
- 30 A 2013. évi jegyzőkönyv 1. cikke értelmében e jegyzőkönyv „hozzájárul[t] a társulási megállapodás általános célkitűzéseinek megvalósításához, valamint biztosítani kíván[ta] a halászati erőforrások környezeti, gazdasági és társadalmi szempontból történő fenntarthatóságát”.

C. A társulási megállapodással kapcsolatos jogviták

1. A T-512/12. és C-104/16. sz. ügyek

- 31 A Törvényszék Hivatalához 2012. november 19-én benyújtott és T-512/12. számon nyilvántartásba vett keresetlevelével a felperes, a Front Polisario keresetet indított a 2012/497 határozat megsemmisítése iránt (2016. december 21-i Tanács kontra Front Polisario ítélet, C-104/16 P, EU:C:2016:973, 38. pont; a továbbiakban: Tanács kontra Front Polisario ítélet).
- 32 Az ebben az ügyben előterjesztett keresetének alátámasztása érdekében a felperes többek között azt állította, hogy a Tanács többször megsértette a nemzetközi jogból eredő kötelezettségeit, mivel a 2012/497 határozattal jóváhagyta a liberalizációs megállapodás Nyugat-Szahara területére történő alkalmazását (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 44. pont).
- 33 A 2015. december 10-i Front Polisario kontra Tanács ítéletben (T-512/12, EU:T:2015:953) a Törvényszék megsemmisítette a 2012/497 határozatot annyiban, amennyiben az jóváhagyta a liberalizációs megállapodás Nyugat-Szaharára való alkalmazását, azzal az indokkal, hogy a Tanács nem teljesítette azon kötelezettségét, hogy a 2012/497 határozat elfogadása előtt megvizsgálja az adott eset minden körülményét, mivel nem vizsgálta meg, hogy az e területről származó, az Európai Unióba exportált termékek kiaknázását nem a szóban forgó terület lakosságának hátrányára végzik-e, és az nem jár-e az alapvető jogok megsértésével (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 47. és 48. pont).
- 34 2016. február 19-én a Tanács fellebbezést nyújtott be a 2015. december 10-i Front Polisario kontra Tanács ítélettel (T-512/12, EU:T:2015:953) szemben.

- 35 A Tanács fellebbezése alapján eljáró Bíróság a Tanács kontra Front Polisario ítéletben hatályon kívül helyezte a 2015. december 10-i Front Polisario kontra Tanács ítéletet (T-512/12, EU:T:2015:953), és mint elfogadhatatlant elutasította a fellebbezőnek a Törvényszékhez benyújtott keresetét.
- 36 E tekintetben egyrészt a Bíróság helyt adott a második fellebbezési jogalapnak, amely azon alapult, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a fellebbező keresetőségi jogának elemzése során, konkrétan pedig az arra alapított kifogásnak, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a liberalizációs megállapodás alkalmazandó Nyugat-Szaharára (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 126. pont).
- 37 A Bíróság ugyanis először is megállapította, hogy az önrendelkezés elve szerint, amely az Unió és a Marokkói Királyság közötti kapcsolatokban alkalmazandó, Nyugat-Szahara – az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 73. cikke értelmében vett önkormányzattal nem rendelkező területként – valamennyi államétól elkülönülő jogállással rendelkezik, ideértve a Marokkói Királyságét is. A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a társulási megállapodás 94. cikkében szereplő „Marokkói Királyság területe” kifejezés nem értelmezhető úgy, hogy Nyugat-Szahara e megállapodás területi hatálya alá tartozik (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 86–93. pont).
- 38 Másodszor, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy figyelembe kell venni a szerződések jogáról szóló, 1969. május 23-i Bécsi Egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 1155. kötet, 331. o.; kihirdette: az 1987. évi 12. tvr.; a továbbiakban: Bécsi Egyezmény) 29. cikkében kodifikált szokásjogi szabályt is, amely szerint, amennyiben a szerződésből eltérő szándék nem tűnik ki, és ilyen szándék más módon sem állapítható meg, a szerződés mindegyik részes felet teljes területére nézve kötelezi. Megállapította, hogy e szokásjogi szabállyal is ellentétes az, ha úgy tekintik, hogy Nyugat-Szahara a társulási megállapodás területi hatálya alá tartozik. Mindazonáltal megállapította, hogy az említett szokásjogi szabályból az is következik, hogy valamely szerződés ettől eltérve kötelezhet egy államot valamely más terület tekintetében, ha e szerződésből ilyen szándék tűnik ki, vagy ha az más módon megállapítható (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 94–98. pont).
- 39 Harmadszor, a Bíróság megállapította, hogy az általános nemzetközi jognak a szerződések relatív hatályára vonatkozó elvét is figyelembe kell venni, mivel ezen elv értelmében a társulási megállapodásban nem részes „harmadik személyként” a nyugat-szaharai népet érintheti e megállapodás végrehajtása, ha Nyugat-Szahara területe az említett megállapodás hatálya alá tartozik, és annak bele kell egyeznie ebbe a végrehajtásba. Márpedig ilyen beleegyezés bármiféle kinyilvánításának hiányában a Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy annak megállapítása, hogy Nyugat-Szahara területe a társulási megállapodás hatálya alá tartozik, ellentétes a szerződések relatív hatályának elvével (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 100–107. pont).
- 40 Negyedszer, megállapítva, hogy a liberalizációs megállapodást a társulási megállapodásnak alárendelt szerződésnek kell tekinteni, a Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a liberalizációs megállapodást nem lehet úgy értelmezni, hogy az alkalmazandó Nyugat-Szahara területére, így nem volt szükség arra, hogy abba olyan záradékot illesszenek, amely kizárja ezen alkalmazást. A Bíróság szerint a Tanácsnak és az Európai Bizottságnak a társulási megállapodás megkötését követő gyakorlata nem kérdőjelezheti meg ezt az elemzést, mivel ez alapján úgy kellene tekinteni, hogy az Unió a társulási megállapodást és a liberalizációs megállapodást az

önrendelkezés elvével és a szerződések relatív hatályának elvével ellentétes módon, tehát a szerződések jóhiszemű végrehajtásának elvével összeegyeztethetetlen módon kívánta végrehajtani (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 110–125. pont).

- 41 Másrészt a Bíróság véglegesen határozott a jogvitában. Konkrétan megállapította, hogy mivel a liberalizációs megállapodást az Unió és a Marokkói Királyság közötti kapcsolatok tekintetében alkalmazandó releváns nemzetközi jogi szabályok értelmében úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó Nyugat-Szahara területére, a felperest mindenesetre úgy kell tekinteni, mint amely a 2012/497 határozat megsemmisítése tekintetében nem rendelkezik keresetőségi joggal, anélkül hogy meg kellene vizsgálni a Tanács és a Bizottság által felhozott egyéb elfogadhatatlansági kifogásokat (Tanács kontra Front Polisario ítélet, 128–134. pont).

2. A C-266/16. sz. ügy

- 42 2016. április 27-i határozatával a High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) (felsőbbíróság [Anglia és Wales], Queen’s Bench kollégium [közigazgatási bíróság], Egyesült Királyság) a 764/2006 rendelettel, a 2013/785 határozattal és az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti halászati partnerségi megállapodással előírt halászati lehetőségek és pénzügyi hozzájárulás megállapításáról szóló, az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti jegyzőkönyv szerinti halászati lehetőségek elosztásáról szóló, 2013. november 15-i 1270/2013/EU tanácsi rendelettel (HL 2013. L 328., 40. o.) jóváhagyott és végrehajtott 2006. évi halászati megállapodás érvényességére vonatkozó kérdéseket terjesztett a Bíróság elé (2018. február 27-i Western Sahara Campaign UK ítélet, C-266/16, EU:C:2018:118, 1. pont, a továbbiakban: Western Sahara Campaign UK ítélet).
- 43 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresett választ, hogy az a körülmény, hogy a 2006. évi halászati megállapodás és a 2013. évi jegyzőkönyv megengedi a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizek erőforrásainak kiaknázását, maga után vonja-e a 764/2006 rendelet, a 2013/785 határozat és az 1270/2013 rendelet érvénytelenségét az EUSZ 3. cikk (5) bekezdésére tekintettel. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésével ugyanezen bíróság lényegében azt kívánta megtudni, hogy az alapeljárás felpereséhez hasonló, a nemzeti jog alapján keresetőségi joggal rendelkező jogalany jogosult-e vitatni az e megállapodás és e jegyzőkönyv megkötéséről és végrehajtásáról szóló aktusok érvényességét azon az alapon, hogy az Unió megsértette a nemzetközi jogot (Western Sahara Campaign UK ítélet, 41., 54. és 86. pont).
- 44 E tekintetben először is a Western Sahara Campaign UK ítélet 59. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a 2006. évi halászati megállapodás első preambulumbekzdéséből kiolvasható, hogy e bekezdés az Unió és a Marokkói Királyság azon közös óhajának megnyilvánulása, hogy fokozzák a különösen a társulási megállapodás keretében létrejött szoros együttműködési kapcsolatokat, és hogy ennek alapján a 2006. évi halászati megállapodás a társulási megállapodás részét képező egyezménycsoporthoz tartozik. Ezen egyezménycsoport fennállására tekintettel a Bíróság megállapította, hogy a 2006. évi halászati megállapodás 11. cikkében szereplő „Marokkó területe” fogalmat ugyanúgy kell értelmezni, mint a társulási megállapodás 94. cikkében szereplő a „Marokkói Királyság területe” fogalmat (Western Sahara Campaign UK ügyben hozott ítélet, 61. pont).
- 45 Márpedig a Bíróság emlékeztetett arra, hogy – amint arra a Tanács kontra Front Polisario ítéletben rámutatott – a „Marokkói Királyság területének” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az alatt azon földrajzi terület értendő, amelyen a Marokkói Királyság a nemzetközi jog által a

- szuverén jogalanyok számára elismert jogkörök teljességét gyakorolja, kizárva minden más területet, így Nyugat-Szaharát, valamint hogy a társulási megállapodás hatályának az utóbbira való kiterjesztése sértené az önrendelkezés elvét és a szerződések relatív hatályának elvét, amelyek az Unió és a Marokkói Királyság közötti kapcsolatokra alkalmazandóak. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy Nyugat-Szahara területe nem tartozik „Marokkó területének” a 2006. évi halászati megállapodás 11. cikke értelmében vett fogalmába (Western Sahara Campaign UK ítélet, 62–64. pont).
- 46 Másodszor, a „Marokkói Királyság felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizek” kifejezés értelmezése céljából a Bíróság rámutatott arra, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezetének 1982. december 10-én Montego Bay-ben kötött tengerjogi egyezménye (a továbbiakban: a tengerjogi egyezmény) 2. cikkének (1) bekezdéséből, valamint 55. és 56. cikkéből következik, hogy azok a vizek, amelyeken a parti állam szuverenitást vagy joghatóságot gyakorolhat, kizárólag a területével szomszédos, a parti tengerének vagy a kizárólagos gazdasági övezetének részét alkotó vizekre korlátozódnak. Következésképpen, és tekintettel arra, hogy Nyugat-Szahara területe nem képezi a Marokkói Királyság területének részét, a Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Nyugat-Szaharával szomszédos vizek nem tartoznak a 2006. évi halászati megállapodás 2. cikkének a) pontjában szereplő marokkói halászati övezethez (Western Sahara Campaign UK ítélet, 65–69. pont).
- 47 Harmadszor, a Bíróság pontosította, hogy ellentétes lenne az önrendelkezés elvével és a szerződések relatív hatályának elvével, ha a 2006. évi halászati megállapodás 2. cikkének a) pontjában szereplő, a „Marokkói Királyság [...] felségterülete alá tartozó vizek” kifejezés alapján a Nyugat-Szahara partjával közvetlenül szomszédos vizekre is kiterjesztenék e megállapodás hatályát (Western Sahara Campaign UK ítélet, 71. pont).
- 48 Negyedszer, a 2006. évi halászati megállapodás 2. cikkének a) pontjában szereplő, a „Marokkói Királyság [...] joghatósága alá tartozó vizek” kifejezést illetően a Bíróság megállapította, hogy a Tanács és a Bizottság többek között elképzelhetőnek tartotta, hogy a Marokkói Királyságot a Nyugat-Szahara területének igazgatásáért „*de facto* felelős hatalomnak” vagy az e terület megszálló hatalomnak tekintsék, és e minősítés a 2006. évi halászati megállapodás hatályának meghatározásakor is relevánsnak bizonyulhat. Márpedig a Bíróság megjegyezte, hogy anélkül, hogy vizsgálni kellene, hogy összeegyeztethető-e az Unióra kötelező nemzetközi jogi szabályokkal a 2006. évi halászati megállapodásban részes felek esetleges azon közös szándéka, hogy e kifejezésnek e körülmények figyelembevételére érdekében különleges értelmet tulajdonítsanak, a jelen esetben semmiképpen sem állapítható meg ilyen közös szándék, mivel a Marokkói Királyság kategorikusan kizárta, hogy Nyugat-Szahara területét megszálló hatalomnak vagy az e terület igazgatásáért felelős hatalomnak tekintsék (Western Sahara Campaign UK ítélet, 72. pont).
- 49 Ötödször, a 2013. évi jegyzőkönyv területi hatályát illetően a Bíróság megállapította, hogy a „marokkói halászati övezet” kifejezést mind a 2006. évi halászati megállapodásban, mind pedig az annak területi hatályát meghatározó 2013. évi jegyzőkönyvben használják. Úgy ítélte meg, hogy e kifejezést úgy kell értelmezni, hogy az a Marokkói Királyság felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizekre utal, következésképpen nem foglalja magában a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizeket (Western Sahara Campaign UK ítélet, 75–79. pont).
- 50 Hatodszor, a Bíróság megállapította, hogy a Marokkói Királyság alapvonalainak és halászati övezetének a 2013. évi jegyzőkönyv rendelkezései szerinti földrajzi koordinátáinak a közlésére csak 2014. július 16-án került sor. Mivel a 2013. évi jegyzőkönyv 2014. július 15-én lépett hatályba, a Bizottság ebből azt a következtetést vonta le, hogy e földrajzi koordináták nem képezik részét e

jegyzőkönyv felek által elfogadott szövegének. Mindenesetre a Bíróság szerint, még ha a 2013. évi jegyzőkönyv hatálybalépése előtt közölték is volna az említett földrajzi koordinátákat, azok nem kérdőjelezhetnék volna meg a „marokkói halászati övezet” kifejezésnek a Bíróság által az ítélete 79. pontjában elfogadott értelmezését, és nem eredményezhetnék volna e jegyzőkönyv hatályának oly módon való kiterjesztését, hogy az a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizeket is magában foglalja (Western Sahara Campaign UK ítélet, 80–82. pont).

- 51 E körülmények között a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre azt a választ adta, hogy mivel sem a 2006. évi halászati megállapodás, sem a 2013. évi jegyzőkönyv nem alkalmazandó a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizekre, e kérdés vizsgálata nem tárt fel egyetlen olyan információt sem, amely érintené az e megállapodások megkötésére irányuló aktusoknak az EUSZ 3. cikk (5) bekezdésére tekintettel fennálló érvényességét. Az első kérdésre adott e válaszra tekintettel úgy ítélte meg, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésre nem szükséges válaszolni (Western Sahara Campaign UK ítélet, 85. és 87. pont).

3. A T-180/14., T-275/18. és T-376/18. sz. ügyekben hozott végzések

- 52 A Törvényszék a 2018. július 19-i Front Polisario kontra Tanács végzésével (T-180/14, nem tették közzé, EU:T:2018:496), a 2018. november 30-i Front Polisario kontra Tanács végzésével (T-275/18, nem tették közzé, EU:T:2018:869) és a 2019. február 8-i Front Polisario kontra Tanács végzésével (T-376/18, nem tették közzé, EU:T:2019:77) mint elfogadhatatlant elutasította a felperes által benyújtott, a Tanácsnak az Unió és a Marokkói Királyság közötti különböző nemzetközi megállapodások megkötésére vagy módosítására vonatkozó jogi aktusai ellen irányuló kereseteket.
- 53 Közelebbről, a fenti 52. pontban hivatkozott első két végzésben a Törvényszék a Tanács kontra Front Polisario ítéletre és a Western Sahara Campaign UK ítéletre hivatkozott a felperes kereshetőségi joga hiányának megállapítása érdekében, mivel a vitatott megállapodások nem alkalmazhatók Nyugat-Szaharára vagy a szomszédos vizekre (2018. július 19-i Front Polisario kontra Tanács végzés, T-180/14, nem tették közzé, EU:T:2018:496, 69–71. pont; 2018. november 30-i Front Polisario kontra Tanács végzés, T-275/18, nem tették közzé, EU:T:2018:869, 41. és 42. pont).
- 54 A fenti 52. pontban hivatkozott harmadik végzésben a Törvényszék megállapította, hogy az EUMSZ 218. cikk (3) és (4) bekezdésének megfelelően az Európai Közösség és a Marokkói Királyság közötti halászati partnerségi megállapodás módosítására, valamint az említett megállapodás végrehajtását biztosító jegyzőkönyv megkötésére irányuló, a Marokkói Királysággal folytatandó tárgyalások megkezdésére való felhatalmazásról szóló, 2018. április 16-i tanácsi határozatnak csak az a célja, hogy kijelölje az Unió főtárgyalóját vagy tárgyaló küldöttségének vezetőjét. Olyan jogi aktusról volt tehát szó, amely csak az Unió és a tagállamok, valamint az uniós intézmények egymás közötti viszonyában vált ki joghatásokat. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy e határozat nem gyakorolt hatást a felperes jogi helyzetére, és így őt nem lehet az említett határozat által közvetlenül érintettnek tekinteni (2019. február 8-i Front Polisario kontra Tanács végzés, T-376/18, nem tették közzé, EU:T:2019:77, 28. és 29. pont).

D. A megtámadott határozat és a vitatott megállapodás

- 55 A Western Sahara Campaign UK ítéletet követően a Tanács 2018. április 16-i határozatával felhatalmazta a Bizottságot, hogy tárgyalásokat kezdjen a Marokkói Királysággal a 2006. évi halászati megállapodás módosítása érdekében, többek a célból, hogy e megállapodás hatályát kiterjessze a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizekre.
- 56 2018. július 24-én e tárgyalásokat követően új partnerségi megállapodás jött létre az Unió és a Marokkói Királyság között a fenntartható halászat területén, valamint egy új, e megállapodás végrehajtásáról szóló jegyzőkönyv, beleértve az említett jegyzőkönyv mellékletét és függelékét, valamint a szóban forgó megállapodást kísérő levélváltást.
- 57 2019. január 14-én az Unió és a Marokkói Királyság Brüsszelben aláírta az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodást (a továbbiakban: halászati megállapodás), végrehajtási jegyzőkönyvét (a továbbiakban: végrehajtási jegyzőkönyv), valamint az e megállapodást kísérő levélváltást (a továbbiakban: levélváltás) (a továbbiakban együtt: vitatott megállapodás).
- 58 2019. március 4-én a Tanács elfogadta az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodásnak, végrehajtási jegyzőkönyvének és a megállapodást kísérő levélváltásnak a megkötéséről szóló (EU) 2019/441 határozatot (HL 2019. L 77., 4. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat). E határozat 1. cikkének első bekezdése a következőképpen rendelkezik: „A Tanács az Európai Unió nevében jóváhagyja [...] [a halászati] megállapodást, végrehajtási jegyzőkönyvét és [a] levélváltást”.
- 59 A halászati megállapodás 17. cikkének megfelelően e megállapodás, a végrehajtási jegyzőkönyv és a levélváltás 2019. július 18-án lépett hatályba (HL 2019. L 195., 1. o.).
- 60 A megtámadott határozat (3)–(5) és (7)–(12) preambulumbekkezdésében a Tanács kifejti:
- „(3) A megállapodásnak és végrehajtási jegyzőkönyvének az érvényességével és értelmezésével kapcsolatos, az előzetes döntéshozatal iránti kérelemre válaszul a Bíróság a C-266/16. sz. ügyben hozott ítéletében megállapította, hogy sem a megállapodás, sem annak végrehajtási jegyzőkönyve nem vonatkozik a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizekre.
- (4) Az Unió nem befolyásolja a Nyugat-Szahara végleges jogállásával kapcsolatos, az Egyesült Nemzetek égisze alatt zajló politikai folyamat kimenetelét, és következetesen megerősítette elkötelezettségét a Nyugat-Szaharát érintő vita rendezése iránt; a Nyugat-Szahara jelenleg az önkormányzattal nem rendelkező területek ENSZ-jegyzékében szerepel, és jelenleg túlnyomórészt a Marokkói Királyság igazgatása alatt áll. Az Unió teljes mértékben támogatja az Egyesült Nemzetek főtitkárának és személyes megbízottjának arra irányuló erőfeszítéseit, hogy a Felek olyan igazságos, tartós és kölcsönösen elfogadható politikai megoldást találjanak, amely az Egyesült Nemzetek Alapokmányában foglalt – és az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának [...] határozataiban [...] foglalt – [...] elveknek és célkitűzéseknek megfelelő megállapodások keretén belül lehetővé teszi, hogy a Nyugat-Szahara népe éljen önrendelkezési jogával.

(5) Az uniós flották számára lehetővé kell tenni, hogy folytathassák a megállapodás hatálybalépése óta végzett halászati tevékenységeiket, valamint hogy a megállapodás földrajzi hatályát úgy határozzák meg, hogy abba a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizek is beletartozzanak abba. A halászati partnerség folytatása nélkülözhetetlen annak érdekében, hogy az uniós joggal és a nemzetközi joggal összhangban – ideértve az emberi jogokat is – e terület továbbra is részesüljön a megállapodás által nyújtott ágazati támogatásból, és az érintett személyek javát szolgálja.

[...]

(7) A halászati megállapodás célja, hogy lehetővé tegye az Unió és a Marokkói Királyság számára a szorosabb együttműködést a fenntartható halászati politika előmozdítása és a halászati megállapodásban meghatározott halászati övezet halászati erőforrásainak felelősségteljes kiaknázása terén, valamint hogy támogassa a Marokkói Királyságnak a halászati ágazat és a kék gazdaság fejlesztésére irányuló erőfeszítéseit. A megállapodás ezáltal hozzájárul az Európai Unióról szóló szerződés 21. cikke alapján kitűzött uniós célok megvalósításához.

(8) A Bizottság értékelte a halászati megállapodás fenntartható fejlődésre gyakorolt lehetséges hatásait, különös tekintettel az érintett lakosság számára nyújtott előnyökre és az érintett területek természeti erőforrásainak kiaknázására.

(9) Az értékelés alapján a halászati megállapodásról az a vélemény alakult ki, hogy az várhatóan jelentős előnyökkel fog járni az érintett személyek számára, tekintettel az e személyek szempontjából kedvező, különösen a foglalkoztatás és a beruházások formájában jelentkező társadalmi-gazdasági hatásokra, valamint a megállapodásnak a halászati ágazat és a halfeldolgozó ágazat fejlődésére gyakorolt hatására.

(10) Hasonlóan, a halászati megállapodásról az a vélemény alakult ki, hogy az egyúttal a legjobb garanciát is jelenti a Nyugat-Szaharával szomszédos vizek természeti erőforrásainak fenntartható kiaknázására, mivel a halászati tevékenységek végzése a legjobb idevágó tudományos szakvélemények és ajánlások tiszteletben tartásával, megfelelő nyomkövetési és ellenőrzési intézkedések kíséretében fog folyni ezen a területen.

(11) Tekintettel a Bíróság ítéletében kifejtett megfontolásokra, a Bizottság az Európai Külügyi Szolgálattal együttműködve minden észszerű és megvalósítható intézkedést megtett a jelenlegi helyzetben ahhoz, hogy az érintett személyeket megfelelően bevonja a folyamatba annak érdekében, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a Nyugat-Szahara népe hozzájárul a megállapodás tervezetéhez. A Nyugat-Szaharában és a Marokkó Királyságban széles körű konzultációk folytak, amelyek során a részt vevő társadalmi-gazdasági és politikai szereplők egyértelműen támogatták a halászati megállapodás megkötését. A Polisario Front és bizonyos egyéb felek azonban nem voltak hajlandóak részt venni a konzultációs folyamatban.

(12) Azok, akik nem voltak hajlandók részt venni a konzultációban, elutasították a halászati megállapodásnak és végrehajtási jegyzőkönyvének a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizeket történő alkalmazását, mivel lényegében úgy vélték, hogy egy ilyen jogi aktusok megszilárdítanák a Marokkói Királyság helyzetét a Nyugat-Szahara területén. Ugyanakkor e megállapodásnak vagy végrehajtási jegyzőkönyvének egyetlen rendelkezése alapján sem tekinthető úgy, hogy a halászati megállapodás elismerné a Marokkói Királyság

Nyugat-Szahara és a területével szomszédos vizek feletti szuverenitását vagy szuverén jogait. Az Unió fokozott erőfeszítésekkel továbbra is támogatja az Egyesült Nemzetek égisze alatt megkezdett és most is zajló, a vita békés rendezésére irányuló folyamatot.”

- 61 A halászati megállapodás 1. cikkének h) pontja értelmében e megállapodás alkalmazásában „halászati övezet” „az Atlanti-óceán középső-keleti térségének az é. sz. 35° 47' 18" és az é. sz. 20° 46' 13" közötti szélességi körök között fekvő vizei, beleértve a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket is”. Az is pontosításra került, hogy „ez a meghatározás nem érinti a halászati övezet mentén elterülő parti államok tengeri területeinek határaitól szóló esetleges tárgyalásokat, és általában a harmadik országok jogait”.
- 62 A halászati megállapodás 6. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki: „A fenntartható halászatra vonatkozó szabályozási keret biztosítása érdekében a halászati övezetben tevékenykedő uniós hajóknak meg kell felelniük az adott területen folytatott halászati tevékenységekre irányadó marokkói jogszabályoknak és szabályozásoknak, kivéve, ha a jelen megállapodás másként rendelkezik [...]”.
- 63 A halászati megállapodás 12. cikkének (1)–(4) bekezdése a következőket írja elő:
- „(1) A pénzügyi hozzájárulást a jegyzőkönyv határozza meg.
- (2) Az (1) bekezdésben említett pénzügyi hozzájárulás a következőket foglalja magában:
- a) az Unió által az uniós hajóknak a halászati övezethez való hozzáféréseért nyújtott pénzügyi ellentételezés;
- b) az uniós hajók tulajdonosai által fizetett díjak;
- c) az Unió által a fenntartható halászati szakpolitika és az óceánpolitikai irányítás végrehajtásához nyújtott, éves és többéves programozás tárgyát képező ágazati támogatás.
- (3) Az Unió által biztosított pénzügyi hozzájárulás folyósítása minden évben a jegyzőkönyv szerint történik.
- (4) A Felek törekednek az e megállapodásból eredő társadalmi-gazdasági előnyök méltányos földrajzi és társadalmi elosztására – különösen az infrastruktúra, az alapvető szociális szolgáltatások, a vállalkozások létrehozása, a szakképzés, a halászati ágazat fejlesztésére és korszerűsítésére irányuló projektek tekintetében – annak érdekében, hogy az érintett lakosság a halászati tevékenységek arányához mértén részesüljön ezekből az előnyökből.”
- 64 A halászati megállapodás 13. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő: „A [f]elek képviselőiből álló vegyes bizottság jön létre. A vegyes bizottság felel a megállapodás végrehajtásának nyomon követéséért, valamint a jegyzőkönyvet érintő módosításokat fogadhat el.”
- 65 A halászati megállapodás 14. cikke a következőképpen rendelkezik: „Ezt a megállapodást egyrészről azokon a területeken kell alkalmazni, amelyeken az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Unió működéséről szóló szerződés alkalmazandó, másrészről azokon a területeken, ahol a jelen megállapodás 6. cikkének (1) bekezdésében említett jogszabályok és szabályozások alkalmazandók.”

66 A halászati megállapodás 16. cikke a következőképpen rendelkezik: „A [végrehajtási] jegyzőkönyv, valamint [a levélváltás] a jelen megállapodás szerves részét képezik [...]”

67 A végrehajtási jegyzőkönyv 6. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) A halászati megállapodás 12. cikke (2) bekezdésének a) pontjában említett pénzbeli kompenzáció és a halászati megállapodás 12. cikke (2) bekezdésének b) pontjában említett díjak méltányos földrajzi és társadalmi egyensúlyban részesülnek azon társadalmi-gazdasági előnyöktől, amelyek lehetővé teszik annak biztosítását, hogy a halászati megállapodás 12. cikke (4) bekezdésének megfelelően az érintett lakosságnak kedvezzenek.

(2) A Marokkói Királyság hatóságai legkésőbb három hónappal az e jegyzőkönyv alkalmazásának kezdőnapját követően ismertetik a földrajzi és társadalmi előnyök (1) bekezdés szerinti eloszlását lehetővé tévő módszert és az odaítélt összegek elosztási kulcsát, amelyeket a vegyes bizottság megvizsgál.”

68 A végrehajtási jegyzőkönyv 7. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) A halászati megállapodás 12. cikke (2) bekezdésének c) pontjában előírt ágazati hozzájárulás a halászati ágazat fejlesztését célzó nemzeti stratégia keretében hozzájárul az ágazati politika előmozdításához és végrehajtásához.

(2) A vegyes bizottság legkésőbb három hónappal e jegyzőkönyv alkalmazásának kezdőnapját követően többéves ágazati programot és részletes végrehajtási szabályokat fogad el különösen a következők tekintetében:

a) az ágazati támogatás külön összegének felhasználására vonatkozó éves és többéves iránymutatások a halászati megállapodás 12. cikke (4) bekezdésének megfelelően;

[...]”

69 A végrehajtási jegyzőkönyv 2. függelékében szereplő 3–6. sz. halászati adatlapok szerint a vonatkozó állománygazdálkodási terület déli határa az é. sz. 20°46'13". A nyílt vízi vagy félig nyílt vízi vonóhálóval és erszényes kerítőhálóval folytatott, ipari célú nyílt vízi halászatra vonatkozó 6. sz. halászati adatlap a Dakhla kikötőjében kirakodó, fagyasztóval nem rendelkező hajókra (vonóhálós hajók és kerítőhálós hajók) utal.

70 A levélváltás második bekezdése szerint:

„A tárgyalások végén az Európai Unió és a Marokkói Királyság megállapodott a következőkben:

(1) Nyugat-Szahara kérdését illetően a Felek újólá megerősítik, hogy támogatják az ENSZ-folyamatot és a főtitkár arra irányuló erőfeszítéseit, hogy az ügyben Egyesült Nemzetek Alapokmányában foglalt elveknek és célkitűzéseknek megfelelően, valamint a Biztonsági Tanács határozatai alapján végleges politikai megoldás szülessen.

(2) A halászati megállapodás megkötése nem sérti a Felek álláspontjait:

– az Európai Unió esetében azt az álláspontot, amely szerint a halászati megállapodásban szereplő, marokkói jogszabályokra és szabályozásokra történő hivatkozások nem befolyásolják

az önkormányzattal nem rendelkező nyugat-szaharai terület – amelynek szomszédos vizei a halászati megállapodás 1. cikkének h) pontjában meghatározott halászati övezet részét képezik –, jogállásával és az említett terület önrendelkezési jogával kapcsolatban kialakított uniós álláspontot;

- a Marokkói Királyság esetében azt az álláspontot, amely szerint a saharai térség a nemzeti terület szerves részét képezi, így a térség felett – az ország többi területéhez hasonlóan – a Marokkói Királyság teljes mértékben gyakorolja szuverén jogait. A Marokkói Királyság úgy véli, hogy e regionális vitát mindenképpen az autonómiára irányuló marokkói kezdeményezés alapján kell megoldani.”

E. A megtámadott rendelet

- 71 2018. november 29-én a Tanács elfogadta az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodással és végrehajtási jegyzőkönyvével előirt halászati lehetőségek elosztásáról szóló (EU) 2019/440 rendeletet (HL 2019. L 77., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet). E rendelet, 2. cikkének megfelelően, az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon lépett hatályba, amelyre kihirdetésre a megtámadott határozat 2019. március 20-i közzétételével egyidejűleg került sor.
- 72 A megtámadott rendelet 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen osztja el a végrehajtási jegyzőkönyv alapján megállapított halászati lehetőségeket:

Halászati kategória	Hajótípus	Tagállam	Jogosítvány vagy kvóta
Kisüzemi halászat északon, nyílt vízi fajok	Kerítőhálós halászhajók (< 150 bruttó tonna (BT))	Spanyolország	22
Kisüzemi halászat északon	Fenekhorogsoros halászhajók (< 40 BT)	Spanyolország	25
		Portugália	7
	Fenekhorogsoros halászhajók (≥ 40 BT < 150 BT)	Portugália	3
Kisüzemi halászat délen	Horgászbot < 150 BT hajónként Összesen (≤ 800 BT)	Spanyolország	10
Tengerfenéki halászat	Fenekhorogsoros halászhajók (≤ 150 BT)	Spanyolország	7
		Portugália	4
	Vonóhálós halászhajók (≤ 750 BT) Összesen (≤ 3000 BT)	Spanyolország	5
		Olaszország	0
Tonhalhalászat	Horgászbotos tonhalhalászhajók	Spanyolország	23
		Franciaország	4

Ipari célú nyílt vízi halászat	85 000 tonna az első évben 90 000 tonna a második évben 100 000 tonna a harmadik évben és a negyedik évben A halászatra engedéllyel rendelkező hajók eloszlása: 10 hajó ≥ 3000 BT és < 7765 BT 4 hajó ≥ 150 BT és < 3000 BT 4 hajó < 150 BT	Az első év: 85 000 t	
		Németország	6871,2 t
		Litvánia	21 986,3 t
		Lettország	12 367,5 t
		Hollandia	26 102,4 t
		Írország	3099,3 t
		Lengyelország	4807,8 t
		Egyesült Királyság	4807,8 t
		Spanyolország	496,2 t
		Portugália	1652,2 t
		Franciaország	2809,3 t
		Második év: 90 000 t	
		Németország	7275,4 t
		Litvánia	23 279,6 t
		Lettország	13 095,0 t
		Hollandia	27 637,9 t
		Írország	3281,6 t
		Lengyelország	5090,6 t
		Egyesült Királyság	5090,6 t
		Spanyolország	525,4 t
		Portugália	1749,4 t
		Franciaország	2974,5 t
		A harmadik év és a negyedik év: 100 000 t	
		Németország	8083,8 t
		Litvánia	25 866,3 t
		Lettország	14 550,0 t
		Hollandia	30 708,8 t
		Írország	3646,3 t
		Lengyelország	5656,3 t
		Egyesült Királyság	5656,3 t
Spanyolország	583,8 t		
Portugália	1943,8 t		
Franciaország	3305,0 t		

II. Az eljárás és a felek kérelmei

- 73 A Törvényszék Hivatalához 2019. június 10-én, illetve 12-én benyújtott keresetleveleivel a felperes előterjesztette a jelen kereseteket, amelyeket egyrészt T-344/19. számon, másrészt T-356/19. számon vettek nyilvántartásba.
- 74 A Tanács 2019. szeptember 19-én (T-344/19. sz. ügy), illetve 2019. szeptember 20-án (T-356/19. sz. ügy) benyújtotta ellenkérelmét.
- 75 Mivel módosult a tanácsok összetétele, a Törvényszék eljárási szabályzata 27. cikkének (5) bekezdése alapján az előadó bírót a 2019. október 16-i határozattal a kilencedik tanácsba osztották be, és a jelen ügyeket ebből következően e tanácsnak osztották ki.
- 76 2019. november 8-án a felperes benyújtotta válaszáat a T-344/19. sz. ügyben. Az előírt határidőben nem nyújtott be választ a T-356/19. sz. ügyben.
- 77 2019. november 13-i határozataival a Törvényszék kilencedik tanácsának elnöke helyt adott a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és a Bizottság által a két ügyben a Tanács támogatása végett előterjesztett beavatkozási kérelmeknek.
- 78 2019. december 10-i Front Polisario kontra Tanács végzésével (T-344/19, nem tették közzé, EU:T:2019:862) a kilencedik tanács elnöke helyt adott a T-344/19. sz. ügyben a marokkói halászati kamarák, vagyis a Chambre des pêches maritimes de la Méditerranée, a Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Nord, a Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Centre és a Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Sud (a továbbiakban együtt: CPMM-ek) által a Tanács támogatása végett benyújtott beavatkozási kérelemnek.
- 79 2020. január 8-án a Bizottság benyújtotta beavatkozási beadványát. A Spanyol Királyság és a Francia Köztársaság 2020. január 9-én nyújtotta be beavatkozási beadványait.
- 80 2020. január 9-én a Tanács benyújtotta viszonválaszát a T-344/19. sz. ügyben.
- 81 2020. március 4-én a CPMM-ek benyújtották beavatkozási beadványukat a T-344/19. sz. ügyben.
- 82 2020. március 9-én a felperes előterjesztette egyrészt a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és a Bizottság T-344/19. sz. ügyben benyújtott beavatkozási beadványaira, másrészt pedig a Spanyol Királyság és a Francia Köztársaság T-356/19. sz. ügyben benyújtott beavatkozási beadványaira vonatkozó észrevételeit. 2020. június 20-án benyújtotta a CPMM-ek T-344/19. sz. ügyben benyújtott beavatkozási beadványára vonatkozó észrevételeit.
- 83 A T-356/19. sz. ügyben nem nyújtottak be tárgyalás tartása iránti kérelmet az előírt határidőben. 2020. szeptember 22-én a felperes tárgyalás tartását kérte a T-344/19. sz. ügyben.
- 84 2020. november 23-án a kilencedik tanács javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzat 28. cikke alapján úgy határozott, hogy az ügyeket kibővített ítélkező testület elé utalja.
- 85 2020. december 9-én a Törvényszék az eljárási szabályzat 106. cikkének (1) bekezdése alapján úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát. Ezenkívül felhívta a feleket, hogy foglaljanak állást az ügyeknek a szóbeli szakasz lefolytatása és az eljárást befejező határozat meghozatala céljából történő egyesítését illetően.

- 86 A T-344/19. sz. ügyben a Törvényszék 2020. december 18-án hozott két pervezető intézkedéssel egyrészt írásbeli választ igénylő kérdéseket intézett a felekhez, és felhívta a felperest, a Tanácsot és a Bizottságot kiegészítő információk benyújtására, másrészt felhívta a feleket arra, hogy a tárgyaláson fejtsék ki álláspontjukat a jelen jogvita szempontjából releváns egyes elvi kérdésekkel kapcsolatban.
- 87 2021. január 25-én a felperes, a Tanács és a Bizottság benyújtották a Törvényszék kérdéseire adott írásbeli válaszaikat, és megadták a kért felvilágosításokat. A felperes és az alperes az ügyek egyesítésével kapcsolatban 2021. január 25-én nyújtották be észrevételeiket.
- 88 2021. január 28-i határozatával a Törvényszék kibővített kilencedik tanácsának elnöke az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása és az eljárást befejező határozat meghozatala céljából egyesítette az ügyeket.
- 89 2021. február 25-én a felperes az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján újabb bizonyítékokat ajánlott fel. Ezekkel kapcsolatos észrevételeit a Bizottság 2021. március 12-én, míg a Tanács és a CPMM-ek 2021. március 15-én nyújtották be.
- 90 A tárgyalásra 2021. március 3-án került sor. A tárgyaláson a Törvényszék felhívta a Spanyol Királyságot és a Bizottságot bizonyos ténybeli pontosítások írásban történő benyújtására.
- 91 2021. március 9-én a Bizottság arra irányuló kérelmet terjesztett elő, hogy a Törvényszék az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján a megtámadott határozat megsemmisítése esetén tartsa fenn annak joghatásait egy későbbi időpontig, vagy fellebbezés esetén a Bíróság azt elbíráló határozatának kihirdetéséig.
- 92 A Spanyol Királyság és a Bizottság a Törvényszék ténybeli pontosításra vonatkozó felhívására 2021. március 10-én, illetve 12-én válaszolt. A maga részéről a felperes e felhívásra válaszul 2021. március 12-én önként új bizonyítékokat terjesztett elő. A Spanyol Királyság és a Bizottság e bizonyítékokkal kapcsolatban 2021. március 25-én, míg a Tanács és a CPMM-ek e tekintetben 2021. március 29-én, illetve április 2-án nyújtották be észrevételeiket. Ezenkívül a Spanyol Királyság és a Tanács 2021. március 25-én, illetve március 29-én nyújtotta be a Bizottság fenti 91. pontban hivatkozott kérelmére vonatkozó észrevételeit, míg a felperes és a Francia Köztársaság e kérelemre vonatkozóan 2021. április 2-án terjesztette elő észrevételeit. Az eljárás szóbeli szakaszának lezárására 2021. április 9-én került sor, és a Törvényszék megkezdte az ügyekről való tanácskozást.
- 93 Berke bíró 2021. augusztus 1-jén bekövetkezett elhalálását követően az eljárási szabályzat 22. cikkének és 24. cikke (1) bekezdésének megfelelően a jelen ítéletet aláíró három bíró folytatta a tanácskozást.
- 94 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- a T-344/19. sz. ügyben semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - a T-356/19. sz. ügyben abban az esetben, ha a Törvényszék úgy ítélné meg, hogy a megtámadott rendelet olyan közbenső intézkedésnek minősül, amely megakadályozza, hogy a megtámadott határozat közvetlenül érintse őt, semmisítse meg e rendeletet;
 - a Tanácsot és a beavatkozó feleket kötelezze a költségek viselésére.

- 95 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.
- 96 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - határozzon a költségekről.
- 97 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a kereseteket.
- 98 A Bizottság azt nyilatkozza, hogy a Tanács kérelmeit támogatja. Ezenkívül a T-344/19. sz. ügyben azt kéri a Törvényszéktől, hogy a megtámadott határozat joghatásait – annak megsemmisítése esetén – egy későbbi időpontig, illetve fellebbezés esetén a Bíróság által hozott, azt elbíráló határozat kihirdetéséig tartsa fenn.
- 99 A T-344/19. sz. ügyben a CPMM-ek azt kérik, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. A T-344/19. sz. ügyben benyújtott keresetről

- 100 A T-344/19. sz. ügyben benyújtott keresetével a felperes, aki állítása szerint „a szaharai nép nevében” jár el, a megtámadott határozat megsemmisítését kéri lényegében azzal az indokkal, hogy a vitatott megállapodás e nép beleegyezése nélküli jóváhagyásával a Tanács megsértette az Uniót a Marokkói Királysággal fennálló kapcsolatai keretében az uniós jog és a nemzetközi jog alapján őt terhelő kötelezettségeket. A felperes ugyanis azt állítja, hogy e megállapodás alkalmazandó Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre, e vizek természeti erőforrásainak az uniós halászhajók általi kiaknázását írja elő, és előmozdítja az e területnek az e harmadik állam általi annektálására irányuló politikát. A felperes közelebbről azt állítja, hogy az említett megállapodás megkötése nem felel meg a Bíróság Tanács kontra Front Polisario ítéletben és Western Sahara Campaign UK ítéletben kialakított ítélkezési gyakorlatának, amely kizárta az ilyen területi alkalmazást.
- 101 Anélkül, hogy formálisan kifogásolná az elfogadhatatlanságot, a Tanács – amelyet a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek támogatnak – elsődlegesen két elfogadhatatlansági kifogást hoz fel a jelen keresettel szemben, amelyek közül az egyik a felperest megillető, az uniós bíróságok előtti perképeség hiányán, a másik pedig a megtámadott határozattal szembeni kereshetőségi jogának hiányán alapul. Ezen elfogadhatatlansági kifogások keretében a Tanács, amelyet a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek támogatnak, vitatja a felperes által a nyugat-szaharai nép tekintetében igényelt szerep terjedelmét és kizárólagosságát. Ezenkívül a CPMM-ek megkérdőjelezzik a felperes által az ügyvédjének adott

meghatalmazás érvényességét. Másodlagosan a Tanács, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek a felperes érvelésének érdemi elutasítását kérik. Közlelebbről a Tanács, amelyet a Spanyol Királyság és a Francia Köztársaság támogat, lényegében arra hivatkozik, hogy a halászati megállapodás jóváhagyásával megfelelt a Bíróság ítélkezési gyakorlatának. A Bizottság és a CPMM-ek ezen érvelés elfogadása mellett mindenestre úgy vélik, hogy ez az ítélkezési gyakorlat nem releváns a kereset vizsgálata szempontjából, többek között azért, mert az az Unió által a Marokkói Királysággal kötött megállapodások értelmezésére vonatkozik, nem pedig azok érvényességére. Ezenkívül a Tanács, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek úgy vélik, hogy a nemzetközi jog azon elveire, amelyekre a felperes érvelését alapítja, nem lehet hivatkozni.

- 102 Előljáróban egyrészt meg kell állapítani, hogy a jelen kereset a megtámadott határozat megsemmisítésére irányul annyiban, amennyiben az a halászati megállapodás, a végrehajtási jegyzőkönyv és a levélváltás megkötésére vonatkozik, mivel e két utóbbi aktus az 16. cikknek megfelelően az említett halászati megállapodás szerves részét képezi.
- 103 Másrészt a Törvényszék a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítéletével (T-279/19) határoz a felperesnek az egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai, másrészről a Marokkói Királyság közötti társulást létrehozó euromediterrán megállapodás 1. és 4. jegyzőkönyvének módosításáról szóló, az Európai Unió és a Marokkói Királyság között levélváltás formájában létrejött megállapodás megkötéséről szóló, 2019. január 28-i (EU) 2019/217 tanácsi határozat (HL 2019. L 34., 1. o.) megsemmisítése iránt benyújtott keresetéről. Amint az ezen ítélet indokolásából kitűnik, a T-279/19. sz. ügyben a Tanács – vagyis többek között a Francia Köztársaság és a Bizottság által támogatott alperes – kereseti jogalapjai és elfogadhatatlansági kifogásai nagyrészt ugyanazokon a jogi alapokon és érveken alapulnak, mint a jelen ügyben felhozott jogalapok és elfogadhatatlansági kifogások. Következésképpen a Törvényszék ezeket – amennyiben szükséges – az említett ítéletben szereplő megfontolásokra tekintettel vizsgálja meg.

1. A válasz egyes mellékleteinek elfogadhatóságáról

- 104 Viszonzásában a Tanács az eljárási szabályzat 85. cikke alapján vitatja a C.1–C.3., C.5., C.6., C.8., C.9., C.12., C.14., C.15., C.17., C.21., C.22., C.24–C.40. és C.42–C.53. mellékletek elfogadhatóságát, azzal az indokkal, hogy e bizonyítékok késedelmes előterjesztése nem igazolt. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 85. cikkének (2) bekezdése értelmében a válaszban, illetve a vizonzásban a felperes és alperes érveik alátámasztására további bizonyítékokat terjeszhetnek elő vagy ajánlhatnak fel, feltéve hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt. E rendelkezéseket azonban az említett szabályzat 92. cikkének (7) bekezdésével összefüggésben kell értelmezni, amely kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az ellenbizonyítás és a felajánlott bizonyítékok kiegészítése megengedett. Következésképpen, amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, az ellenbizonyításra és az ellenérdekű fél ellenbizonyítását követően nyújtott bizonyítékok kiegészítésére nem vonatkozik a 85. cikk (2) bekezdésében előírt jogvesztő szabály (lásd: 2017. szeptember 18-i Uganda Commercial Impex kontra Tanács ítélet, T-107/15 és T-347/15, nem tették közzé, EU:T:2017:628, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 105 A jelen ügyben elegendő rámutatni arra, hogy – amint az a válasz azon részeiből is kitűnik, amelyek arra vonatkoznak – a Tanács által vitatott mellékletekben szereplő bizonyítékok lehetővé teszik azon érvek megválaszolását, amelyekkel a Tanács az ellenkérelemben egyrészt a Bizottság és az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) által a nyugat-szaharai nép beleegyezésének

megszerzése érdekében folytatott konzultációk érvényességére, másrészt pedig a felperes perképességének hiányára hivatkozik. Következésképpen az eljárási szabályzat 85. cikkének (2) bekezdésében előírt jogvesztő szabály nem alkalmazható e bizonyítékokra, amelyek tehát elfogadhatók. Ebből következik, hogy a Tanács ezekre vonatkozó elfogadhatatlansági kifogását el kell utasítani.

2. A kereset elfogadhatóságáról

106 A Tanács elfogadhatatlansági kifogásainak és a CPMM-ek által kifejezett kételyeknek a vizsgálata előtt meg kell állapítani, hogy a jelen kereset tárgya más elfogadhatósági kérdéseket is felvet, amelyekről a Törvényszéknek hivatalból kell döntenie. E kérdések egyrészt arra az előfeltevésre vonatkoznak, amelyre a felperes a keresetességi jogát alapítja, vagyis arra, hogy a vitatott megállapodás területi hatálya kiterjed Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre, másrészt pedig a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kereseti kérelmek terjedelmére.

a) A vitatott megállapodás területi hatályáról

107 A keresetlevélben előadott jogalapokból és érvekből következik, hogy a jelen kereset azon az előfeltevésen alapul, amely szerint a vitatott megállapodás alkalmazandó Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre. Közelebbről, a kereset elfogadhatósága szempontjából a felperes arra az állítólagos körülményre hivatkozik, hogy a nyugat-szaharai nép képviselőjeként a megtámadott határozat őt közvetlenül és személyében érinti az említett megállapodás e területi hatálya miatt.

108 Előzetesen meg kell tehát vizsgálni, hogy az az előfeltevés, amelyre a felperes a megtámadott határozat tekintetében keresetességi jogát alapítja, helyes-e.

109 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a halászati megállapodás 1. cikke h) pontjának szövege szerint e megállapodás alkalmazásában a halászati övezetet „az Atlanti-óceán középső-keleti térségének az é. sz. 35° 47' 18" és az é. sz. 20° 46' 13" közötti szélességi körök között fekvő vizei [képezik], beleértve a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket is”, a harmadik államok, különösen az említett parti államok jogainak sérelme nélkül (lásd a fenti 61. pontot).

110 Ezenkívül, amint azt a Törvényszék a fenti 69. pontban megállapította, a végrehajtási jegyzőkönyv 2. függelékében szereplő 3–6. sz. halászati adatlapok az ezen adatlapok által lefedett állománygazdálkodási övezet déli határaként az é. sz. 20°46'13" szélességi kört jelölik meg, a 6. sz. halászati adatlap pedig utal a Nyugat-Szaharában található Dakhla kikötőjében kirakodó hajókra.

111 E rendelkezések szövegéből az következik, hogy az ott említett földrajzi koordináták magukban foglalják mind a Marokkói Királyság felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizeket, mind pedig a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket, amit ezenfelül a Wathélet főtanácsnok Western Sahara Campaign UK ügyre vonatkozó indítványának (C-266/16, EU:C:2018:1) 66. pontjában szereplő térképek, valamint ezen indítvány 66–69. pontja is szemléltetnek. A Törvényszék egyik kérdésére adott írásbeli válasz keretében a Bizottság megerősítette, hogy az e térképeken szereplő halászati övezetek meghatározása lényegében megfelel a fenti 110. pontban említett halászati adatlapok által érintett halászati övezetek határainak.

112 Másodszor meg kell állapítani, hogy a halászati megállapodás 12. cikke egyrészt azt írja elő, hogy „pénzügyi hozzájárulást” kell fizetni, amely e cikk (2) bekezdése értelmében „az Unió által [...] nyújtott [...] ágazati támogatás[t]” foglal magában, másrészt pedig arra kötelezi az e

megállapodásban részes feleket, hogy e cikk (4) bekezdése értelmében vizsgálják „az [e] megállapodásból eredő társadalmi-gazdasági előnyök méltányos földrajzi és társadalmi elosztás[át]” „annak érdekében, hogy az érintett lakosság a halászati tevékenységek arányához mérten részesüljön ezekből az előnyökből” (lásd a fenti 63. pontot).

- 113 A fenti 112. pontban felidézett rendelkezéseket különösen a végrehajtási jegyzőkönyv 6. és 7. cikke pontosítja. E jegyzőkönyv 6. cikkének (2) bekezdése többek között előírja, hogy a Marokkói Királyság hatóságai ismertetik a szóban forgó földrajzi és társadalmi előnyök elosztását lehetővé tévő módszert és az odaitélt összegek elosztási kulcsát, amelyeket a halászati megállapodás 13. cikkével létrehozott vegyes bizottság megvizsgál. Egyébiránt a jegyzőkönyv 7. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy e vegyes bizottság legkésőbb három hónappal e jegyzőkönyv alkalmazásának kezdőnapját követően többéves ágazati programot és részletes végrehajtási szabályokat fogad el.
- 114 Harmadszor, a halászati megállapodás „Alkalmazási terület” című 14. cikke értelmében a halászati megállapodást azokon a területeken kell alkalmazni, amelyeken egyrészt az EU-Szerződés és az EUM-Szerződés, másrészt „[az e] megállapodás 6. cikkének (1) bekezdésében említett jogszabályok és szabályozások”, vagyis az utóbbi cikk értelmében a halászati tevékenységekre irányadó marokkói jogszabályok és szabályozások alkalmazandók (lásd a fenti 62. és 65. pontot).
- 115 Negyedszer, a levélváltás második bekezdésének 1. pontja pontosítja, hogy „Nyugat-Szahara kérdését illetően” az Unió és a Marokkói Királyság „megerősítik, hogy támogatják az ENSZ-folyamatot”. A levélváltás második bekezdésének 2. pontja rögzíti, hogy „[a] halászati megállapodás megkötése nem sérti a Felek álláspontjait”, „az [...] Unió esetében [...] az önkormányzattal nem rendelkező nyugat-szaharai terület [...] jogállásával [...] kapcsolatban”, „a Marokkói Királyság esetében [pedig] azt az álláspontot, amely szerint a saharai térség a nemzeti terület szerves részét képezi, így a térség felett [...] a Marokkói Királyság teljes mértékben gyakorolja szuverén jogait” (lásd a fenti 70. pontot).
- 116 Ötödször, a megtámadott határozat (3) és (5) preambulumbekkezdéséből kifejezetten kitűnik (lásd a fenti 60. pontot), hogy a Western Sahara Campaign UK ítélet kihirdetését követően, amelyben „a Bíróság [...] megállapította, hogy sem a [2006. évi halászati] megállapodás, sem [a 2013. évi jegyzőkönyv] nem vonatkozik a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizekre”, a vitatott megállapodás megkötése arra irányul, hogy lehetővé tegye az „uniós flották” számára, hogy folytathassák a korábban végzett halászati tevékenységeiket, valamint arra, hogy az említett vizek a megállapodás hatálya alá tartozzanak, továbbá hogy a „halászati partnerség folytatása” révén e terület „az uniós joggal és a nemzetközi joggal összhangban – ideértve az emberi jogokat is – [...] továbbra is részesüljön a megállapodás által nyújtott ágazati támogatásból, és az érintett személyek javát szolgálja”.
- 117 Következésképpen egyrészt a vitatott megállapodás egészének rendelkezéseiből, valamint a megtámadott határozat preambulumbekkezdéseiből kifejezetten az következik, hogy e megállapodásnak a megállapodás felei által megerősített célja az, hogy lehetővé tegye az uniós halászflokkák számára, hogy halászati tevékenységüket olyan területen gyakorolják, amely kiterjed mind a Marokkói Királyság felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizekre, mind a Nyugat-Szaharával szomszédos vizekre. Másrészt ebből az is következik, hogy e megállapodás mind a Marokkói Királyság, mind pedig Nyugat-Szahara területén alkalmazandó, legalábbis e területnek az e harmadik állam által ellenőrzött részén, amelyen a halászati megállapodás 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a marokkói „jogszabályok és szabályozások”

alkalmazandók. Különösen igaz ez a megállapodás pénzügyi ellentételezésre vonatkozó rendelkezéseire, amely magában foglalja az ágazati támogatást, és amelyből e terület „lakossága” a szomszédos vizeken folytatott halászati tevékenységek arányában részesülhet.

- 118 Ezt az elemzést nem kérdőjelezi meg a Bíróság által az egyrészt Tanács kontra Front Polisario ítélet 86–126. pontjában a társulási megállapodás és a liberalizációs megállapodás hatályát, másrészt pedig a Western Sahara Campaign UK ítélet 59–82. pontjában a 2006. évi halászati megállapodás és a 2013. évi jegyzőkönyv hatályát illetően elfogadott értelmezés (lásd a fenti 36–40. és 44–51. pontokat).
- 119 A Tanács kontra Front Polisario ítélet 86–126. pontjából és a Western Sahara Campaign UK ítélet 59–82. pontjából ugyanis az következik, hogy az Unió és a Marokkói Királyság között a társulási megállapodás által létrehozott egyezménycsoport keretében kötött valamely megállapodás nem értelmezhető úgy, hogy annak a társulási megállapodás 94. cikkében meghatározott területi hatálya hallgatólagosan kiterjed Nyugat-Szahara területére (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 187. pont). Egyébiránt a Western Sahara Campaign UK ítélet 73. és 79. pontjából az következik, hogy az e két fél között létrejött halászati megállapodás és az azzal összefüggésben kötött végrehajtási jegyzőkönyv, amelyek a „marokkói halászati övezetre” hivatkoznak, amelyet úgy határoztak meg, hogy az a Marokkói Királyság felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizekre utal, nem értelmezhető úgy, hogy az említett övezet magában foglalja a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket.
- 120 Ezzel szemben a Tanács kontra Front Polisario ítéletben és a Western Sahara Campaign UK ítéletben a Bíróság nem döntött arról, hogy milyen következményei vannak az Unió és a Marokkói Királyság közötti valamely megállapodás olyan rendelkezésének, amely kifejezetten előírja, hogy a megállapodás hatálya kiterjed Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre. Közelebbről, amint arra a Bizottság és a Francia Köztársaság rámutat, a Bíróság elvi szinten nem zárta ki, hogy érvényes lehet az említett hatálynak az e területre és e vizekre való kifejezett kiterjesztése (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 187. és 188. pont).
- 121 Egyébiránt a többek között a Bécsi Egyezmény 31. cikke (3) bekezdésének c) pontjából eredő követelmény, amely szerint a szerződés rendelkezéseit a nemzetközi jognak a részes felek viszonyában alkalmazható bármely idevonatkozó szabályának figyelembevételével kell értelmezni, nem szolgálhat az ilyen rendelkezések szövegével ellentétes értelmezés alapjául, amennyiben ez utóbbiak értelme egyértelmű, és egyébiránt megállapítást nyer, hogy ez az értelmezés megfelel annak, amelyet a szerződés felei e rendelkezéseknek tulajdonítani kívántak. Azon kívül ugyanis, hogy e követelmény végrehajtásának összeegyeztethetőnek kell lennie az említett egyezmény 31. cikkének (1) bekezdésében foglalt elvvel, amely szerint a szerződést jóhiszeműen, kifejezéseinek szövegösszefüggésükben szokásos értelme szerint, valamint tárgya és célja figyelembevételével kell értelmezni, e végrehajtás nem járhat azzal a következménnyel, hogy megváltozik azon jogok és kötelezettségek lényeges tartalma, amelyekben az Unió és a Marokkói Királyság a vitatott megállapodás keretében kölcsönösen megállapodott (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 190–192. pont).
- 122 Márpedig, mivel a vitatott megállapodás célja különösen az, hogy jogi keretet biztosítson a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeknek az uniós hajók számára engedélyezett halászati övezetbe történő bevonásához, és ezzel együtt az Unió által az e hajók tevékenységeivel arányosan nyújtott pénzügyi hozzájárulás alkalmazásához az övezet területén, szükségképpen meg kell állapítani, hogy a felek e megállapodás révén el kívántak térni a társulási megállapodás 94. cikkétől

annyiban, amennyiben az az e tevékenységekre és e hozzájárulásra alkalmazandó jogi szabályozás területi hatályát érinti. E cikk ugyanis a Marokkói Királyságot illetően a társulási megállapodás hatályát annak területére korlátozza (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 189. pont).

- 123 Helyes tehát az az előfeltevés, amelyre a felperes a megtámadott határozattal szembeni keresetösségi jogát alapítja, vagyis hogy a megtámadott határozat az Unió és a Marokkói Királyság közötti olyan megállapodást hagy jóvá, amely kifejezetten alkalmazandó Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre.

b) A megsemmisítés iránti kérelmek terjedelméről

- 124 A Törvényszék rámutat arra, hogy a jelen kereset keretében a felperes jogalapjaival és érveivel kizárólag azon az alapon vitatja a megtámadott határozat jogszerűségét, hogy az jóváhagyja a vitatott megállapodásnak a Nyugat-Szahara területére és szomszédos vizeire való alkalmazását, amit a felperes a tárgyaláson a Törvényszék erre vonatkozó kérdésére válaszolva lényegében megerősített. Ily módon az említett jogalapok és érvek révén a felperes nem kívánja vitatni e jogi aktusoknak a Marokkói Királyság területére vagy e harmadik állam felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizekre történő alkalmazásának a jogszerűségét, amely alkalmazás tehát a jelen jogvita keretében nem vitatott.
- 125 Ugyanakkor a keresetlevél szövegéből, különösen annak bevezető és záró részéből kitűnik, hogy kereseti kérelmeiben a felperes a megtámadott határozat megsemmisítését kéri, anélkül hogy e megsemmisítés hatályát kifejezetten a vitatott megállapodásnak a Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre történő alkalmazásának az e határozatban történő jóváhagyására korlátozná.
- 126 Márpedig a tárgyaláson a kérelmei terjedelmének kérdésével kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva a felperes azt nyilatkozta, hogy keresete elsődlegesen a megtámadott határozat annyiban történő megsemmisítésére irányul, amennyiben az jóváhagyta a vitatott megállapodásnak a Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre történő alkalmazását, másodlagosan pedig, ha a Törvényszék úgy ítélné meg, hogy e területi alkalmazás nem választható el az említett megállapodás egészétől, a megtámadott határozat egészének megsemmisítésére.
- 127 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus részleges megsemmisítése csak abban az esetben lehetséges, ha a megsemmisíteni kért elemek elválaszthatók az aktus többi részétől. E tekintetben ismételtlen megállapításra került, hogy e követelmény nem teljesül, ha az aktus részleges megsemmisítése folytán annak lényeges tartalma megváltozik. Így valamely uniós jogi aktus elemei elválaszthatóságának vizsgálata e részek hatályának vizsgálatát feltételezi annak értékelése céljából, hogy ezen elemek megsemmisítése módosítaná-e ezen aktus szellemét és lényegét (lásd: 2017. november 9-i SolarWorld kontra Tanács ítélet, C-204/16 P, EU:C:2017:838, 36. és 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 128 Márpedig, amint az a fenti 109–117. pontból következik, a Tanács a megtámadott határozatban az Unió nevében kifejezte az Unió beleegyezését a Marokkói Királysággal kötött olyan megállapodásba, amelynek rendelkezései megkülönböztetés nélkül alkalmazandók egyrészt e harmadik ország területére, valamint a szuverenitása vagy joghatósága alá tartozó vizekre, másrészt pedig Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre. Közelebbről meg kell állapítani, hogy bár a halászati megállapodás kifejezetten a halászati övezetbe foglalja ez utóbbi vizeket, ennek,

valamint a végrehajtási jegyzőkönyv 2. függelékében szereplő halászati adatlapokban szereplő állománygazdálkodási övezeteknek a meghatározása nem tartalmazza a halászati tevékenységek attól függő körülhatárolását, hogy azok e vizeken vagy a marokkói vizeken folynak-e. Ugyanígy e megállapodásnak és a végrehajtási jegyzőkönyvnek a pénzügyi hozzájárulásra, különösen az ágazati támogatásra vonatkozó rendelkezései sem tesznek semmilyen különbséget a hozzájárulás Marokkó területén folyó tevékenységek céljára kifizetett része és a fent hivatkozott önkormányzattal nem rendelkező területen folyó tevékenységek céljára kifizetett része között.

- 129 Ebből tehát azt a következtetést kell levonni, hogy az Unió nevében a megtámadott határozatban ahhoz adott beleegyezés, hogy a vitatott megállapodás Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre alkalmazandó legyen, nem választható el az e határozatban az említett megállapodás egészéhez adott beleegyezéstől. Ily módon e határozat csak annyiban történő megsemmisítése, amennyiben az jóváhagyta az említett megállapodás ezen önkormányzattal nem rendelkező területre és vizekre való alkalmazását, módosítaná ezen aktus szellemét és lényegét.
- 130 Mindent egybevetve emlékeztetni kell arra, hogy a felperes főszabály szerint nem jogosult módosítani a keresetlevél eredeti tárgyát oly módon, hogy az abban foglalt kereseti kérelmek helyébe az első alkalommal a tárgyaláson előterjesztett kereseti kérelmeket léptesse (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2000. január 27-i Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-104/89 és C-37/90, EU:C:2000:38, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. április 21-i Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ítélet, T-28/03, EU:T:2005:139, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy kizárólag a felperes által a tárgyaláson másodlagosan előterjesztett, a megtámadott határozat teljes egészében történő megsemmisítésére irányuló kereseti kérelem felel meg a keresetlevélben szereplő kérelmek megfogalmazásának.
- 131 Ennélfogva mint elfogadhatatlant el kell utasítani a felperesnek a tárgyaláson elsődlegesen előterjesztett, a megtámadott határozat részleges megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmét, amennyiben az jóváhagyja a vitatott megállapodás Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre történő alkalmazását. A felperesnek csak a keresetlevélben előadott és másodlagosan a tárgyaláson megismételt kérelmeit kell tehát megvizsgálni, amelyek a megtámadott határozat teljes egészében történő megsemmisítésére irányulnak.

c) A Tanács arra alapított első elfogadhatatlansági kifogásáról, hogy a felperes nem rendelkezik perképességgel

- 132 Az első elfogadhatatlansági kifogás alátámasztása érdekében a Tanács arra hivatkozik, hogy a felperes nem minősül az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett olyan jogi személynek, amely az uniós bíróságok előtt perképességgel rendelkezik. Először is arra hivatkozik, hogy a felperes nem rendelkezik jogi személyiséggel valamely tagállam belső joga alapján. Másodszor azt állítja, hogy a felperes nem nemzetközi jogi jogalany. Harmadszor azt állítja, hogy a felperes nem felel meg az uniós bíróságok által a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet perképességének az elismerésére vonatkozóan megállapított kritériumoknak, és különösen az arra vonatkozó feltételnek, hogy a szóban forgó szervezetet az Uniónak olyan különálló jogalanyként kell kezelnie, amely jogokkal és kötelezettségekkel rendelkezik.

- 133 A Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek lényegében ugyanazt az érvelést fejtik ki, mint a Tanács. A CPMM-ek ezenkívül előadják, hogy a felperes nem rendelkezik az ahhoz szükséges önállósággal, hogy a jogviszonyokban felelős jogalanyként járjon el, tekintettel az ENSZ és az Unió által el nem ismert Szaharai Arab Demokratikus Köztársasággal (RASD) fennálló kapcsolataira.
- 134 Perképességének alátámasztása érdekében a felperes arra hivatkozik, hogy nemzeti felszabadítási mozgalom, amely közvetlenül a nemzetközi jogból származtatja jogait és kötelezettségeit, Nyugat-Szahara elkülönülő jogállása, valamint a saharai nép önrendelkezéshez való joga alapján. Ezt a jogállást megerősíti többek között a megállapodások megkötésére való képessége, valamint az ENSZ Közgyűlése általi elismerése e nép egyedüli képviselőjeként. Nemzetközi jogi jogalanyként *a fortiori* megfelel az ítélkezési gyakorlat által annak vizsgálata érdekében rögzített feltételeknek, hogy egy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetet az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett jogi személynek lehet-e tekinteni.
- 135 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy az e cikk első és második bekezdésében említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket.
- 136 Ezenfelül az ítélkezési gyakorlat szerint, noha az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében szereplő jogi személy fogalma főszabály szerint magában foglalja a jogi személyiség fennállását, amelyet azon nemzeti jog alapján kell megvizsgálni, amelynek értelmében a szóban forgó jogi személyt létrehozták, ez nem feltétlenül esik egybe a tagállamok különböző jogrendszereiben irányadó fogalmakkal. Ily módon az ítélkezési gyakorlat már elismerte a jogalanyok uniós bíróságok előtti perképességét, függetlenül attól, hogy azok a belső jog szerinti jogi személyeknek minősülnek-e (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 137 Ez volt a helyzet többek között akkor, ha egyrészt a szóban forgó jogalany kellő reprezentativitással rendelkezett azon személyek tekintetében, akiknek az uniós jogból eredő jogait állítólagosan védte, valamint az ugyanezen jog által meghatározott jogviszonyok keretében történő eljáráshoz szükséges önállósággal és felelősséggel bírt, másrészt pedig azt az intézmények az e jogokkal kapcsolatos tárgyalások során tárgyalópartnerként ismerték el (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 138 Ugyanez volt a helyzet akkor is, amikor az uniós intézmények e jogalanyt önálló, saját jogokkal és kötelezettségekkel rendelkező jogalanyként kezelték. A koherencia és az igazságosság ugyanis megköveteli az ilyen jogalany perképességének elismerését a jogait korlátozó intézkedések vagy az intézmények által vele szemben hozott kedvezőtlen határozatok vitatása érdekében (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 139 Hozzá kell tenni, hogy az ítélkezési gyakorlat nem zárja ki, hogy a fenti 137. és 138. pontban említett ítéletek körülményeitől eltérő összefüggésben valamely jogalany a belső jog szerinti jogi személyiségétől függetlenül elismerjék az uniós bíróság előtti perképességét, különösen ha a hatékony bírói jogvédelem követelményei ezt megkövetelik, mivel a jogi személy fogalmát nem lehet megszorítóan értelmezni (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 140 Végül az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a nemzetközi közjog alanyai, mint például harmadik államok, az uniós jog értelmében vett jogi személyeknek minősülnek (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 141 A jelen ügyben, amint a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet (T-279/19) alapjául szolgáló ügyben is, noha a felek egyetértenek abban, hogy a felperes nem rendelkezik a belső jog szerinti jogi személyiséggel, eltérő az álláspontjuk a felperes nemzetközi közjogban fennálló jogi személyiségének kérdését illetően, különösen a felperes által a nyugat-szaharai önrendelkezési folyamatban betöltött szerepnek az említett jogi személyiségre gyakorolt hatásai vonatkozásában, valamint azzal kapcsolatban hogy a Front Polisario reprezentativitása e terület lakossága tekintetében korlátozott-e, vagy sem (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 88. és 89. pont).
- 142 A jogi személy fogalmára vonatkozó, a fenti 136–140. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat fényében kell tehát megvizsgálni, hogy a felperes szerepe és reprezentativitása az uniós bíróság előtt perképességet biztosíthat-e a felperes számára (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 90. pont).
- 143 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács kontra Front Polisario ítélet 89. pontjában, amelyre a felperes a jelen kereset keretében hivatkozik, a Bíróság rámutatott, hogy az önrendelkezés szokásjogi elve az Unió és a Marokkói Királyság közötti kapcsolatokra alkalmazandó nemzetközi jogi szabályok részét képezi, és azt a Törvényszéknek figyelembe kellett vennie. Konkrétabban ezen ítélet 105. pontjában a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a Nemzetközi Bíróság a Nyugat-Szaharára vonatkozó tanácsadó véleményében hangsúlyozta, hogy e terület népét az általános nemzetközi jog értelmében megilleti az önrendelkezés joga, amint ugyanezen ítélet 90. és 91. cikke arra rámutat. Ezenkívül pontosította, hogy az ENSZ Közgyűlése a maga részéről a nyugat-szaharai kérdéstről szóló 34/37. sz. határozatának 7. pontjában azt javasolta, hogy a felperes, „Nyugat-Szahara népének képviselője, teljeskörűen vegyen részt a nyugat-szaharai kérdésre vonatkozó igazságos, tartós és végleges politikai megoldás bármely módon való keresésében”.
- 144 E megfontolásokból tehát az következik, hogy a nemzetközi jog elismeri a nyugat-szaharai nép önrendelkezéshez való jogát, amelyet az uniós bíróságoknak figyelembe kell venniük, valamint hogy e jog alapján a felperes mint az említett nép képviselője számára az ENSZ Közgyűlése elismerte azt a jogot, hogy „teljeskörűen” részt vegyen az e terület végleges státuszával kapcsolatos politikai megoldás keresésében. Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy e jogot megerősítette a 35/19. sz. határozat (lásd a fenti 16. pontot), és azt a felperes az ENSZ égisze alatt folytatott tárgyalások keretében gyakorolta, amely tárgyalásoknak a Marokkói Királyság és a felperes 1988 óta részese (lásd a fenti 17., 18. és 19. pontot) (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 91. és 92. pont).
- 145 Márpedig a jelen elfogadhatatlansági kifogás keretében a Tanács, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek nem vitatják a felperes arra vonatkozó jogának a gyakorlását, hogy a nyugat-szaharai önrendelkezési folyamatban a terület népének képviselőjeként – amit vonatkozásában az ENSZ szervei is elismernek – részt vehet (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 93. pont).

- 146 Egyébiránt a felperes, amint azt kifejti, a nemzetközi jog alapján Nyugat-Szahara népének képviselőjeként számos kötelezettségvállalás terheli, különösen a Mauritániai Iszlám Köztársasággal kötött békemegállapodás (lásd a fenti 15. pontot), valamint azon megállapodások alapján, amelyeket a Marokkói Királysággal az ENSZ főtitkárának rendezési javaslataival kapcsolatos egyes kérdések tekintetében kötött, továbbá az 1949. augusztus 12-i négy genfi egyezmény és az 1949. augusztus 12-én kötött genfi egyezményeket kiegészítő és a nemzetközi fegyveres összeütközések áldozatainak védelméről szóló 1977. június 8-i jegyzőkönyv (I. Jegyzőkönyv) alapján, amelyekhez 2015. június 23-án csatlakozott (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 94. pont).
- 147 Ráadásul a Tanács, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek nem vitatják, hogy – amint arra a felperes hivatkozik – a felperes részt vesz a gyarmati országoknak és népeknek nyújtandó függetlenségéről szóló nyilatkozat alkalmazása tekintetében a helyzet tanulmányozásával foglalkozó, az ENSZ Közgyűlése által létrehozott különbizottság Nyugat-Szahara kérdésével kapcsolatos munkájában, valamint az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsa keretében létrehozott Afrikai Gazdasági Bizottság (UNECA) és az Afrikai Unió Pénzügyi, Monetáris, Gazdasági Tervezési és Integrációs Szakosított Technikai Bizottsága közös munkájában (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 95. pont).
- 148 A felperes tehát nemzetközi szinten elismert mint Nyugat-Szahara népének képviselője, még ha – amint azt a Tanács, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek állítják – ez az elismerés e terület önrendelkezési folyamatának korlátozott keretébe illeszkedne is. Ezenkívül a felperes ezen eljárásban való részvétele magában foglalja, hogy rendelkezik az ennek keretében való fellépéshez szükséges önállósággal és felelősséggel, amit egyébként az ügy irataihoz csatolt alapító okirata is megerősít. Az a végeredményben nem vitatott körülmény, hogy – amint arra a Tanács, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek hivatkoznak – a felperes jogai és kötelezettségei nem egyenértékűek az államok vagy nemzetközi szervezetek jogaival és kötelezettségeivel, e tekintetben nem meghatározó (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 96. és 97. pont).
- 149 Másodszor a felperes jogosan hivatkozik arra, hogy az intézmények tudomásul vették szerepét és reprezentativitását. Egyrészt a Tanács kontra Front Polisario ítélet 105. pontjában maga a Bíróság is tudomásul vette, hogy az ENSZ Közgyűlése elismerte e reprezentativitást (lásd a fenti 43. pontot). Másrészt a felperes bizonyítékokat szolgáltat arra vonatkozóan, hogy rendszeresen levelezést folytatott a Bizottsággal a Nyugat-Szahara helyzetével kapcsolatos kérdésekben. Egyébként a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdésében hivatkozott konzultációk keretében (lásd a fenti 60. pontot) az EKSZ azt javasolta a felperesnek, hogy folytasson vele eszmecsere-t a vitatott megállapodás tárgyában, amint az kitűnik az Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati megállapodásból és végrehajtási jegyzőkönyvből Nyugat-Szahara lakossága számára származó előnyökről és az e lakossággal folytatott konzultációról szóló bizottsági értékelő jelentésből, amelyet az Unió nevében az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodásnak, végrehajtási jegyzőkönyvének és a megállapodást kísérő levélváltásnak a megkötéséről szóló, 2018. október 18-i tanácsi határozattervezethez csatoltak (SWD(2018) 433 final, a továbbiakban: 2018. október 8-i jelentés). A felperes tehát megalapozottan állítja, hogy az uniós intézmények az e területet esetlegesen érintő kérdéseket illetően jogszerű tárgyalópartnernek tekintik, ideértve a vitatott megállapodás megkötésével kapcsolatos álláspontjának kifejezését is (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 98. pont).

- 150 Harmadszor emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjában a Bíróság megállapította, hogy az ugyanezen ítélet 105. pontjában felidézett tényezőkre figyelemmel (lásd a fenti 143. pontot) Nyugat-Szahara népét a szerződések relatív hatályának elve értelmében „harmadik személynek” kell tekinteni, amelyet e minőségében érintheti a társulási megállapodás végrehajtása abban az esetben, ha Nyugat-Szahara területe az említett megállapodás hatálya alá tartozik, így az említett végrehajtáshoz minden esetben szükséges a beleegyezése (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 99. pont).
- 151 Ezenkívül a Western Sahara Campaign UK ítélet 63. és 64. pontjában a Bíróság a Tanács kontra Front Polisario ítéletre, különösen annak 105. és 106. pontjában foglalt megfontolásokra hivatkozott annak megállapításakor, hogy a 2006. évi halászati megállapodás hatálya nem értelmezhető úgy, hogy az magában foglalja Nyugat-Szahara területét, anélkül hogy sérülne az önrendelkezés elve és a szerződések relatív hatályának elve. Ugyanígy ugyanezen ítélet 69–73. pontjában, a tengerjogi egyezmény rendelkezései alapján a Bíróság ebből a megállapításból azt a következtetést vonta le, hogy ugyanezen elvekkel ellentétes lenne úgy tekinteni, hogy az ezen önkormányzattal nem rendelkező területtel szomszédos vizek az említett halászati megállapodás értelmében a Marokkói Királyság felségterülete vagy joghatósága alá tartoznak.
- 152 Márpedig a jelen keresettel a felperes Nyugat-Szahara népének önrendelkezéshez való jogát kívánja megvédeni lényegében azzal az indokkal, hogy a megtámadott határozat nem tartja tiszteletben ezt a jogot azáltal, hogy a Bíróság által megállapítottakkal ellentétben a beleegyezése nélkül jóváhagyta az e területre és a szomszédos vizekre alkalmazandó megállapodás megkötését a Marokkói Királysággal (lásd a fenti 100. pontot). Következésképpen meg kell állapítani, hogy ebben a sajátos helyzetben a hatékony bírói jogvédelem követelményei mindenképpen annak elismerését követelik meg, hogy a felperes jogosult keresetet indítani a Törvényszék előtt e jog védelmében (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 100. pont).
- 153 E körülmények összességére tekintettel a felperest az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett, olyan jogi személynek kell minősíteni, amely a jelen kereset benyújtása céljából az uniós bíróságok előtt perképeséggel rendelkezik, azon kötelezettségének sérelme nélkül, hogy bizonyítsa, hogy e kereset megfelel az elfogadhatóság egyéb feltételeinek, és különösen hogy rendelkezik keresetőségi joggal (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 101. pont).
- 154 A Tanács, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek érvei nem kérdőjelezik meg ezt a következtetést.
- 155 Először is, az azzal kapcsolatos állítólagos körülmények, hogy a felperes nem a nyugat-szaharai nép egyetlen képviselője, és hogy reprezentativitása az önrendelkezési folyamatra korlátozódik, a fenti 143–149. pontban felidézett körülményekre tekintettel semmiképpen nem meghatározóak. Ugyanez vonatkozik arra a tényre, hogy a felperest az ENSZ szervei nem határozták meg kifejezetten nemzeti felszabadítási mozgalomként, és nem biztosították számára megfigyelői státuszt, valamint arra az érvre, amely szerint jogi személyisége legfeljebb „funkcionális” vagy „átmeneti” jellegű (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 103. pont).

- 156 Másodszer, ami a CPMM-ek arra alapított érvét illeti, hogy a felperes állítólag nem független a RASD-től, tekintettel arra, hogy a felperes önálló politikai szervezetként vett részt az önrendelkezés folyamatában, nem pedig a RASD képviselőjében, és hogy mindenesetre a CPMM-ek által az érvelésük alátámasztása érdekében hivatkozott szöveg elismeri a felperes tekintetében ezt az önállóságot, azt el kell utasítani (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 104. pont).
- 157 Harmadszor, ami azt az érvet illeti, amely szerint a felperes és az Unió, illetve a felperes és a tagállamok között nem áll fenn olyan jogi kapcsolat, amelyből számára jogok és kötelezettségek keletkeznének, és amely az Unió vagy a tagállamok részéről a „nemzetközi elismerés” egyik formáját jelentené, elegendő rámutatni arra, hogy egyrészt a jelen ügyben a Törvényszék előtt egy uniós jogi aktussal szembeni, olyan megsemmisítés iránti keresetet terjesztettek elő, amelynek elbírálására a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik, másrészt a felperes előadja, hogy közvetlenül és személyében érintett, mint a nyugat-szaharai nép képviselője, és harmadrészt a jelen keresettel e nép önrendelkezéshez való jogát kívánja megvédeni, amelyet az intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk. Következésképpen az Unió és a felperes közötti jogviszony fennállását – amelyet a felperes közvetlen és személyében való érintettségének elemzése keretében kell megvizsgálni – ebben a szakaszban nem lehet kizárni. Mindenesetre, mivel az intézmények tudomásul vették a felperes reprezentativitását, és őt a Nyugat-Szahara kérdését illetően jogszerű tárgyalópartnerként kezelik, nem meghatározó az, hogy a felperes nem címzettje semmilyen joghatást kiváltó uniós jogi aktusnak (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 105–108. pont).
- 158 Negyedszer, ellentétben azzal, amit a Bizottság állít, a felperes Törvényszék előtti perképeségének elismerése a Törvényszéket nem alakítja át „kvázi nemzetközi” bírósággá. Mindenekelőtt ugyanis a jelen jogvita nem arra a nemzetközi „vitára” vonatkozik, amelyben a felperes fél, hanem egy uniós jogi aktus megsemmisítése iránti keresetre. Ezt követően, mivel kizárólag a Törvényszék feladata annak vizsgálata, hogy a felperes megfelel-e az uniós jog sajátos elfogadhatósági feltételeinek, különösen pedig a jogi személy fogalmából eredő feltételeknek, keresetének elfogadása az uniós jog által a Törvényszékre ruházott hatáskörök gyakorlásának szigorú keretében történik. Végül, mivel az uniós intézményekre ruházott hatáskörök gyakorlása a nemzetközi területen nem vonható ki a bírósági felülvizsgálat alól, a felperes perképeségének elismerése nem járhat azzal a következménnyel, hogy a Törvényszék az Unió külkapcsolatait irányító intézmények helyébe lép, és „politikai” határozatot fogad el. Végeredményben a Törvényszék nem érvényesítheti a nemzetközi politikai és célszerűségi megfontolásokat az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében foglalt elfogadhatósági szabályokkal szemben (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 109–113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 159 A fentiek összességéből következik, hogy a Tanácsnak a felperes perképeségének hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogását el kell utasítani.

d) A felperes által az ügyvédjének adott meghatalmazás érvényességéről

- 160 A CPMM-ek kétségeiket fejezik ki a felperes által az ügyvédjének adott meghatalmazás érvényességével kapcsolatban. Megkérdőjelezi ugyanis, hogy ezt a meghatalmazást érvényesen aláírhatja-e a felperes „politikai titkára”, amint az a jelen ügyben történt. Azt kéri, hogy a Törvényszék vizsgálja meg e meghatalmazás szabályszerűségét. Azt állítják, hogy ennek hiányában a keresetet az eljárási szabályzat 51. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

- 161 Az e tekintetben a 2020. december 18-i pervezető intézkedés keretében feltett kérdésre a felperes először is rámutat, hogy nem minősül az eljárási szabályzat 51. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „magánjog hatálya alá tartozó jogi személynek”. Másodszer arra hivatkozik, hogy az általa 2012 óta benyújtott valamennyi keresetet „politikai titkára” által aláírt meghatalmazások alapján nyújtotta be, anélkül hogy e meghatalmazások érvényességét valaha is kétségbe vonták volna. Harmadszor, a „politikai szervezet titkársága”, amelynek élén a megbízás aláírója áll, a „Front fő struktúráinak” részét képezi, és alapító okirata 119–130. cikkének hatálya alá tartozik. Negyedszer, ez az aláíró és feladatai az online rendelkezésre álló dokumentumok alapján tökéletesen azonosíthatók. Mindezekből az következik, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint nem merül fel kétség a felperes azon szándékával kapcsolatban, hogy a jelen keresetet benyújtsa. A felperes ezen érveinek alátámasztására benyújtja alapító okiratának teljes szövegét, amelyet a 2015. december 16. és 23. között tartott tizennegyedik kongresszusán hagytak jóvá, valamint az interneten rendelkezésre álló dokumentumokat, amelyekre hivatkozik.
- 162 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet (T-279/19) alapjául szolgáló ügyben a felperes által bemutatott ügyvédi meghatalmazáshoz hasonlóan a jelen ügyben benyújtott 2019. május 20-i dokumentum, amelyre a CPMM-ek hivatkoznak, az ügyvédje részére abból a célból adott meghatalmazásnak tűnik, hogy nevében megsemmisítés iránti keresetet indítson, amelyet nevében az e szervezet „politikai titkáraként” megjelölt A. állított ki és írt alá. Egyébiránt a CPMM-ek e megbízás érvényességével kapcsolatos kételyeiket ugyanabban a megfogalmazásban fejezik ki, mint az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben beavatkozó Confédération marocaine de l’agriculture et du développement rural (Comader), és a jelen ügyben a felperes e tekintetben ugyanolyan tartalmú észrevételeket terjesztett elő, mint amelyeket az említett ügyben nyújtott be (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 115., 116. és 123. pont).
- 163 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy az eljárási szabályzat 51. cikkének (3) bekezdésében előírt feltételektől függetlenül minden jogalanynak nemcsak a keresetelési jogát kell bizonyítania, hanem azt is, hogy ténylegesen döntött a keresetindításról, és hogy az őt állítólag képviselő ügyvédek ténylegesen erre a célra bízták meg (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 120–122. pont).
- 164 A jelen ügyben a fenti 143–159. pontból következik, hogy a felperes rendelkezik perképeséssel az uniós bíróságok előtt. Mindazonáltal meg kell vizsgálni, hogy nincs-e kétség afelől, hogy ténylegesen úgy döntött, hogy benyújtja a keresetet; ezt a kérdést a Törvényszék mindenképpen vizsgálhatja hivatalból (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 117. és 119. pont).
- 165 Egyrészt, amint az a felperes magyarázataiból és az annak alátámasztására benyújtott dokumentumokból kitűnik, amelyek tartalma nem vitatott, a „politikai titkár” kifejezést úgy kell érteni, mint amely az alapító okiratában a „politikai szervezet titkársága” elnevezésű szerv élén álló személyre vonatkozik. Egyébiránt az említett dokumentumokból kifejezetten kitűnik, hogy a felperes által az ügyvédnek adott meghatalmazást aláíró személy a kereset benyújtásának időpontjában ténylegesen a felperes „politikai titkárának” feladatait látta el, ami szintén nem vitatott (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 125. pont).
- 166 Másrészt a felperes alapító okirata 92. cikkének 7. pontja szerint a nemzeti titkárságnak, amely ugyanezen alapító okirat 76. cikke szerint a felperes „legfelső szerve” „a két kongresszus közötti időszakban”, a feladatai közé tartozik többek között „[a] Front képviselete a politikai pártokkal,

kormányokkal, felszabadítási mozgalmakkal és más szervezetekkel való kapcsolataiban”. Ugyanezen alapító okirat 120. cikke szerint „a politikai szervezet titkársága biztosítja a nemzetközi titkárság és az elnökség határozatainak és programjainak végrehajtását és nyomon követését a politikai szervezet természetével és funkcióival összefüggésben” (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 126. pont).

- 167 A felperes alapító okiratának e cikkeiből tehát arra lehet következtetni, amint azt az utóbbi a tárgyaláson is megerősítette, hogy a nemzeti titkárság határozatainak végrehajtása a kormányokkal és más szervezetekkel, többek között az Unióval fennálló kapcsolataiban a politikai szervezet titkárságának hatáskörébe tartozhat, és hogy e jogcímen A. jogosult volt a felperes ügyvédje meghatalmazásának aláírására (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 127. pont).
- 168 Hozzá kell tenni, hogy bár a „politikai titkár” nemzetközi szervezetek – mint például az Unió –, illetve bíróságok – mint például a Törvényszék – előtti képviselettel kapcsolatos szerepe nem tűnik ki a politikai szervezet titkársága feladatainak a felperes alapító okiratának 122. és 131. cikkében szereplő felsorolásából, annak 120. cikke hatáskört ruház e szervre a nemzeti titkárság határozatainak és programjainak végrehajtására és ellenőrzésére, és az említett 122. és 131. cikkből nem következik, hogy a feladatainak felsorolása taxatív lenne (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 128. és 129. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 169 E megfontolásokból tehát azt a következtetést kell levonni, hogy a jelen ügyben a felperes „politikai titkára” jogosult volt a felperes „legfelső szerve”, azaz a nemzeti titkárság azon határozatának végrehajtására, hogy benyújtsa a jelen keresetet. Ezenfelül a Törvényszék 2021. január 25-i kérdéseire adott válaszában a felperes ügyvédje, aki az egyik tagállam ügyvédi kamarájának tagja – akit ilyen minőségében köt a szakmai etikai kódex –, kijelentette, hogy a felperesnek „valóban szándékában állt a [kereset] benyújtása”, és hogy „teljes [volt] a Bíróság ítéleteinek tényleges tiszteletben tartásának elérésére vonatkozó elhatározása” (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 130. és 131. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 170 A fentiekből következik, hogy a CPMM-eknek a felperes által az ügyvédjének adott meghatalmazás érvényességével kapcsolatos kétségeit el kell utasítani.

e) A Tanács második, a felperes keresetösségi jogának hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogásáról

- 171 A második elfogadhatatlansági kifogás keretében a Tanács – amelyet a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek támogat – arra hivatkozik, hogy a felperest, aki nem címezte a megtámadott határozatnak, e határozat nem érinti sem közvetlenül, sem személyében.
- 172 A felperes a maga részéről azt állítja, hogy a megtámadott határozat őt közvetlenül és személyében érinti, mivel a vitatott megállapodás Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre alkalmazandó, és ezáltal érinti e terület népét.
- 173 Előjáróban egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a megtámadott határozathoz hasonló, az Unió által kötött nemzetközi megállapodás jóváhagyásáról szóló jogi aktus keresettel megtámadható. Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy az

EUMSZ 263. cikk határozott különbséget tesz egyrészt az uniós intézmények és a tagállamok megsemmisítés iránti kereset benyújtásához fűződő joga, másrészt pedig a természetes és jogi személyek ilyen joga között, mivel e cikk negyedik bekezdése úgy rendelkezik, hogy ez utóbbiak eljárást indíthatnak a nekik címzett vagy az őket közvetlenül és személyükben érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őket közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 135. és 136. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 174 A jelen ügyben a felperes nem címzettje sem a megtámadott határozatnak, sem pedig a vitatott megállapodásnak. Márpedig, figyelembe véve a nemzetközi megállapodásoknak az uniós jogrendben elfoglalt különös helyzetét, valamint a megtámadott határozat jogalapját, vagyis az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése a) pontjának i. alpontját, amely az ilyen határozat elfogadásához megköveteli az Európai Parlament egyetértését, a felperesnek a megtámadott határozattal szembeni keresetére nem vonatkozhatnak kevésbé szigorú elfogadhatósági feltételek, mint amelyek a jogalkotási aktusokkal szembeni keresetekre alkalmazandók. Neki azt kell tehát bizonyítania, hogy őt a megtámadott határozat közvetlenül és személyében érinti, amit végeredményben nem vitat (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 137–140. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 175 A jelen elfogadhatatlansági kifogás értékelését a felperes közvetlen érintettségének vizsgálatával kell kezdeni.

1) A felperes közvetlen érintettségéről

- 176 A Tanács arra hivatkozik, hogy a felperes nem felel meg az ítélkezési gyakorlat által annak meghatározása érdekében rögzített kritériumoknak, hogy valamely természetes vagy jogi személyt közvetlenül érint-e a megtámadott jogi aktus. E tekintetben egyrészt e kritériumok közül az elsőt illetően azt állítja, hogy a felperes nem címzettje a megtámadott aktusnak, és hogy ez utóbbi vele szemben nem vált ki joghatásokat. Először is, véleménye szerint ugyanis a megtámadott határozat csak az Unió vagy intézményei tekintetében fejt ki joghatásokat, harmadik személyekkel szemben azonban nem. Másodszor úgy véli, hogy a megtámadott határozat nem fejt ki hatást a Szerződések alkalmazási területén kívül. Harmadszor azt állítja, hogy amennyiben a vitatott megállapodásnak az Unión kívüli területre gyakorolt hatásait venné alapul a felperes közvetlen érintettségének meghatározásához, a Törvényszéknek határoznia kellene a Marokkói Királyságnak az említett megállapodásból – amelybe e harmadik ország szabadon és szuverén módon egyezett bele – eredő jogainak és kötelezettségeinek a jogszerűségéről, ami meghaladja hatáskörét. Másrészt, ami e kritériumok közül a másodikat illeti, azt állítja, hogy e megállapodás és a levélváltás önmagában nem vált ki joghatásokat harmadik személyekkel szemben, és azokat a végrehajtási jegyzőkönyv révén kell végrehajtani, amely pedig kiegészítő végrehajtási intézkedéseket igényel. A viszonzásban a Tanács hozzáteszi, hogy még ha a megtámadott határozat ki is fejtene hatásokat az Unió területén kívül, a vitatott megállapodás csak az érintett gazdasági ágazatokban tevékenykedő gazdasági szereplőket érintheti.
- 177 A felperes a maga részéről azzal érvel, hogy őt közvetlenül érinti a megtámadott határozat. Azt állítja, hogy megfelel a közvetlen érintettség feltétele teljesüléséhez szükséges két kritériumnak. Egyrészt ugyanis a Tanács kontra Front Polisario ítéletből azt a következtetést vonja le, hogy amennyiben a megtámadott határozat olyan megállapodás megkötésére vonatkozik, amelynek hatálya kifejezetten kiterjed Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre, valamint azok természeti erőforrásait e terület népének beleegyezése nélkül vonja a hatálya alá, az említett

megállapodás közvetlenül érinti e népet mint a megállapodásban nem részes harmadik személyt. Pusztán emiatt e megállapodás hatást gyakorol jogi helyzetére, e nép egyedüli képviselőjeként. Másrészt azt állítja, hogy a megtámadott rendelet, amelyet a megtámadott határozatot megelőzően fogadtak el, és amely csupán a végrehajtási jegyzőkönyv 3. cikkének (1) bekezdésében előírt halászati lehetőségeket osztja fel, nem tekinthető a közvetlen érintettségét akadályozó köztes intézkedésnek.

178 A Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és a CPMM-ek lényegében ugyanazt az érvelést fejtik ki, mint a Tanács.

179 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt azon feltétel, amely szerint a kereset tárgyát képező határozatnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, két együttes feltétel teljesülését igényli. Először is a vitatott uniós intézkedésnek közvetlen hatást kell gyakorolnia a jogalany jogi helyzetére. Másodsor nem hagyhat mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az uniós szabályozás alapján történik (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 144. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

180 Külön meg kell tehát vizsgálni, hogy a felperes mindkét szempontnak megfelel-e.

i) A közvetlen érintettség első feltételének való megfelelésről a felperes részéről, amely szerint a vitatott intézkedésnek közvetlen hatást kell gyakorolnia a jogi helyzetére

181 Ami a közvetlen érintettség első feltételének való megfelelést illeti, a Tanács, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek érveléséből az következik, hogy a megtámadott határozatnak a felperes jogi helyzetére gyakorolt közvetlen hatásai fennállásának a részükről történő vitatása lényegében három részből áll. Az első a nemzetközi megállapodásoknak az Unió nevében történő megkötéséről szóló határozatoknak a jellegükből következő joghatásain alapul. A második a megtámadott határozat sajátos joghatásaira vonatkozik, tekintettel annak területi hatályára. A harmadik a felperes jogi helyzete módosításának hiányára vonatkozik, figyelembe véve a Nyugat-Szahara önrendelkezési folyamatában való részvételre korlátozott szerepét (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 146. pont).

– A Tanács érvelésének az első, a nemzetközi megállapodásoknak az Unió nevében történő megkötéséről szóló határozatoknak a jellegükből következő joghatásaival kapcsolatos részéről

182 Egyrészt a Tanács a Francia Köztársaság támogatása mellett lényegében azzal érvel, hogy a nemzetközi megállapodásoknak az Unió nevében történő megkötéséről szóló határozatok harmadik személyekkel szemben nem fejtenek ki joghatásokat, és a vitatott megállapodásnak a felperesre gyakorolt állítólagos hatásaira nem lehet hivatkozni annak bizonyítása érdekében, hogy e határozat érinti a jogi helyzetét. Másrészt a Tanács, amelyet lényegében a Francia Köztársaság és a Bizottság támogat, azt állítja, hogy az ilyen jellegű határozat csak az Unióban válthat ki joghatásokat.

183 A felperes a maga részéről azzal érvel, hogy a megtámadott határozat a vitatott megállapodás megkötéséről szóló részében elválaszthatatlan e megállapodástól, ellenkező esetben ugyanis az ilyen megtámadható jogi aktust kivonnák a bíróság által végzett jogszerűségi felülvizsgálat alól.

Egyébiránt a felperes azzal érvel, hogy mindenesetre nem vitatott, hogy a megtámadott határozattal jóváhagyott vitatott megállapodás területi hatálya kiterjed Nyugat-Szahara népének területére és a szomszédos vizekre, valamint természeti erőforrásaikra. A felperes szerint a Tanácsnak a Marokkói Királyság szabad és szuverén beleegyezésére való hivatkozása megkérdőjelezi az uniós bíróság hatáskörét a megtámadott határozat felülvizsgálatára.

- 184 Először is meg kell állapítani, hogy a nemzetközi megállapodás megkötéséről szóló, az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésén alapuló határozatot nem szabad összekeverni az EUMSZ 218. cikk (3) és (4) bekezdése alapján elfogadott, nemzetközi tárgyalások lefolytatásával kapcsolatos határozatokkal, amelyek tehát főszabály szerint csak az Unió és tagállamai, valamint az uniós intézmények közötti kapcsolatokban váltanak ki joghatásokat. Ezzel szemben e határozat az Unió abba való beleegyezését testesíti meg, hogy e megállapodás rá nézve kötelező legyen. Az tehát az említett megállapodás alkotóeleme, és joghatásokat vált ki az abban részes többi féllel szemben, amennyiben az az Unió által velük szemben vállalt kötelezettségeknek az Unió általi elfogadását önti formába (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 149. és 150. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 185 Ezenkívül, noha az ilyen határozattal megkötött nemzetközi megállapodás a nemzetközi jogban meghatározott feltételek mellett kötelezi a feleket a sajátjukon kívüli más területek vonatkozásában, e megállapodás a szerződések relatív hatályára vonatkozó általános nemzetközi jogi elv értelmében érinthet harmadik személyt. Következésképpen az e megállapodás végrehajtása által e harmadik személy jogi helyzetére gyakorolt hatások relevánsak annak értékelése szempontjából, hogy ez utóbbit közvetlenül érinti-e az említett megállapodás megkötéséről szóló, az Unió nevében elfogadott határozat (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 151. és 152. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 186 Ebből következik, hogy a Tanács tévesen állítja, hogy a megtámadott határozat jellegénél fogva csak az Unió és intézményei tekintetében fejt ki joghatásokat. Ugyanezen okokból el kell utasítani a Francia Köztársaság azon érvét, amely szerint a megtámadott határozat önmagában nem vált ki joghatásokat a felperes tekintetében, mivel önmagában nem elegendő a vitatott megállapodás hatálybaléptetéséhez (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 153. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 187 Másodszor meg kell állapítani, hogy az Unió által kötött nemzetközi megállapodás nemcsak az uniós intézményeket, hanem az e megállapodásokban részes harmadik államokat is köti. Ezért – amint arra maga a Francia Köztársaság is emlékeztet – a valamely nemzetközi megállapodással szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresetet úgy kell értelmezni, mint amely az azt az Unió nevében megkötő határozat ellen irányul. Ehhez hasonlóan a Bíróság úgy ítélte meg, hogy meg kell állapítani, hogy az Unió által kötött nemzetközi megállapodás érvényességére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelmet úgy kell értelmezni, hogy e kérelem tárgya az ilyen nemzetközi megállapodás megkötéséről szóló uniós jogi aktus (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 154. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 188 Ugyanakkor, tekintettel mind a megsemmisítés iránti keresettel, mind pedig az előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel összefüggésben a Bíróság annak értékelésére vonatkozó hatáskörére, hogy valamely, az Unió által kötött nemzetközi megállapodás összeegyeztethető-e a Szerződésekkel és az Uniót kötelező nemzetközi jogi szabályokkal, a Bíróság kimondta, hogy a nemzetközi megállapodás megkötéséről szóló határozat érvényességének az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéssel összefüggésben történő felülvizsgálata arra is kiterjedhet,

hogy ez az aktus magának a szóban forgó nemzetközi megállapodásnak a tartalmára tekintettel jogszerű-e (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 155. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 189 E megfontolások alkalmazandók a jelen keresethez hasonló, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett jogi személy által a Törvényszékhez benyújtott, ilyen jellegű határozat ellen irányuló megsemmisítés iránti kereset esetére. Bármely más értelmezés, amint arra lényegében a felperes rámutat, ahhoz vezetne, hogy nagyrészt kivonnák a megtámadott határozatot az érdemi jogszerűség felülvizsgálata alól, ami összeegyeztethetetlen lenne a hatékony bírói jogvédelem elvével (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 156. és 157. pont).
- 190 Következésképpen az e jogi személy ilyen határozat általi közvetlen és személyében való érintettségének vizsgálata során adott esetben figyelembe kell venni az e határozat alapján megkötött nemzetközi megállapodás által a jogi helyzetére gyakorolt hatásokat (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 158. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 191 A jelen ügyben megállapítást nyert, hogy a felperes a nyugat-szaharai nép képviselőjeként játszott szerepére tekintettel perképeséssel rendelkezik a megtámadott határozattal szemben, amely lehetővé teszi számára azon jogok védelmét, amelyek e népet az Unióra kötelező nemzetközi jogi szabályok alapján illetik meg (lásd a fenti 152. pontot). Következésképpen a felperesnek, amint arra lényegében hivatkozik lehetősége kell, hogy legyen arra, hogy a közvetlen és személyében való érintettség bizonyítása érdekében a vitatott megállapodás e jogokra gyakorolt hatásaira hivatkozzon, különben e jogok hatékony bírói jogvédelmét nagy részben megfosztanák hatékony érvényesülésétől (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 160. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 192 Harmadszor, a megtámadott határozat területi hatályát illetően meg kell állapítani egyrészt, hogy e határozat joghatások kiváltására irányul az Unió és a Marokkói Királyság közötti kapcsolatok keretében, e két nemzetközi jogi jogalany akarategysége kifejeződésének alkotóelemeként, következésképpen szükségszerűen joghatásokat vált ki a nemzetközi jogrendben. Másrészt, amint az az ítélkezési gyakorlatból következik, e megállapodásnak a megállapodásban részes másik fél területén vagy harmadik területen kifejtett joghatásai relevánsak lehetnek annak megállapítása szempontjából, hogy a megtámadott határozat valamely természetes vagy jogi személyt közvetlenül és személyében érint-e, mivel e határozat kifejezi az Unió abba való beleegyezését, hogy a megállapodás ilyen joghatásokat váltson ki (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 161–165. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 193 Márpedig a jelen ügyben a felperes a Tanács kontra Front Polisario ítéletre és a Western Sahara Campaign UK ítéletre utalva a vitatott megállapodásnak a Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre való alkalmazására, valamint e terület népének a szerződések relatív hatálya értelmében vett, megállapodásban nem részes harmadik személy minőségére hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy őt a megtámadott határozat e nép képviselőjeként közvetlenül érinti (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 166. pont).
- 194 Az a tény, hogy – amint azt a Tanács és a Francia Köztársaság hangsúlyozza – a megállapodás hatásai és végrehajtása a Marokkói Királyság szuverén hatáskörébe tartoznak, nem releváns.

195 Egyrészt ugyanis a jelen ügyben a felperes nem a vitatott megállapodás által Marokkó területére vagy azon vizekre gyakorolt hatásokra hivatkozik, amelyeken a Marokkói Királyság a szuverenitását vagy joghatóságát gyakorolja, a Western Sahara Campaign UK ítélet értelmében véve (lásd a fenti 44–50. pontot), hanem a harmadik személyek területére és az azzal szomszédos vizekre gyakorolt hatásokra. Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Törvényszék nem a Marokkói Királyságnak az említett megállapodásból eredő jogokhoz és kötelezettségekhez való beleegyezésének jogszerűségéről, hanem csupán az Unió abba való beleegyezésének jogszerűségéről határoz (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 168. és 169. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

196 A fentiekből következik, hogy a nemzetközi megállapodások megkötésére vonatkozó határozatok jellegére és önálló joghatásaira tekintettel nem lehet eleve kizárni a megtámadott határozatnak a felperes jogi helyzetére a vitatott megállapodás tartalma miatt gyakorolt közvetlen hatását. A Tanács érvelésének első részét tehát el kell utasítani.

– A Tanács érvelésének a második, a vitatott megállapodásnak a Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre való területi alkalmazásából származó sajátos joghatásaira vonatkozó részéről

197 A Tanács, a Bizottság és a CPMM-ek lényegében azt vitatják, hogy a megtámadott határozat és a vitatott megállapodás joghatásokat vált ki a felperes tekintetében, e megállapodás Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre történő alkalmazása miatt. Egyrészt a halászati megállapodás a végrehajtási jegyzőkönyv, valamint egyéb kiegészítő intézkedések elfogadását igényli annak érdekében, hogy harmadik személyekre nézve joghatásokat váltson ki. Másrészt e jogi aktusok hatásai e területen tisztán gazdaságiak, nem pedig jogiak. E hatások tehát nem keletkeztetnek jogokat vagy kötelezettségeket e terület népe vonatkozásában, és nem érvényesíthetők vele szemben.

198 A felperes a maga részéről azt állítja, hogy a vitatott megállapodás hatályának Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre, valamint természeti erőforrásaikra történő kifejezett kiterjesztése miatt ez utóbbi megállapodás, és így a megtámadott határozat érinti e terület népét, az önrendelkezéshez való jogára tekintettel. Egyébiránt azt állítja, hogy e megállapodás végrehajtási intézkedései nem relevánsak, mivel az említett hatálykiterjesztés önmagában ellentétes az önrendelkezés elvével és a szerződések relatív hatályának elvével, és joghatásokat gyakorol az említett népre, ami őt e nép képviselőjeként közvetlenül érinti.

199 E tekintetben előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 109–123. pontban megállapításra került – helyes az az előfeltevés, amelyre a felperes keresetösségi jogát alapítja, vagyis az, hogy a megtámadott határozat az Unió és a Marokkói Királyság közötti olyan megállapodást hagy jóvá, amely kifejezetten alkalmazandó Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre.

200 Csak azt kell tehát megvizsgálni, hogy a vitatott megállapodásnak Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre való alkalmazása miatt a megtámadott határozat olyan határozatnak tekinthető-e, amely érinti e terület népét.

201 E tekintetben először is meg kell állapítani – amint arra a Törvényszék a fenti 150. pontban emlékeztetett –, hogy a Bíróság a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjában megállapította, hogy Nyugat-Szahara népét a szerződések relatív hatályának elve értelmében vett olyan „harmadik személynek” kell tekinteni, amelyet a társulási megállapodás végrehajtása érinthet az említett megállapodás hatályának Nyugat-Szahara területére történő kiterjesztése

esetén. Másodszor, az említett ítélet ugyanezen pontjában a Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy az ilyen hatálykiterjesztéshez mindenképpen szükséges annak beleegyezése, mind abban az esetben, ha az ilyen végrehajtás számára hátrányokat okoz, mind akkor, ha az a számára előnyöket biztosít. Harmadszor, a Western Sahara Campaign UK ítélet 63. pontjában a Bíróság többek között a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjára hivatkozott annak megállapítása érdekében, hogy a 2006. évi halászati megállapodás nem alkalmazható Nyugat-Szahara területére, mert ezáltal megsértenék az önrendelkezés elvét és a szerződések relatív hatályának elvét. Negyedszer, a Western Sahara Campaign UK ítélet 69. pontjában a Bíróság az említett halászati megállapodásban említett „felségterület vagy a joghatóság alá tartozó vizek” fogalmának a tengerjogi egyezmény fényében történő értelmezéséből azt a következtetést vonta le, hogy, amint az ezen ítélet 62–64. pontjában felidézésre került, tekintettel arra, hogy Nyugat-Szahara területe nem képezi a Marokkói Királyság területének részét, a Nyugat-Szaharával szomszédos vizek nem tartoznak az ugyanezen megállapodás által meghatározott halászati övezetbe.

202 Az ítélkezési gyakorlatból tehát azt a következtetést kell levonni, hogy a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjában szereplő megfontolások relevánsak a vitatott megállapodás rendelkezései szempontjából, amely, noha ugyanabba az egyezménycsoportba illeszkedik, mint a társulási megállapodás, kifejezetten alkalmazandó Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre. Következésképpen a vitatott megállapodás e területi hatálya érintheti az említett terület népét, és igényelheti annak beleegyezését (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 194. és 195. pont).

203 Ezt az elemzést nem kérdőjelezi meg a Tanács, a Bizottság és a CPMM-ek érvei.

204 Először is, ami az ahhoz szükséges végrehajtási intézkedések szükségességére vonatkozó érveket illeti, hogy a vitatott megállapodás harmadik személyekkel szemben joghatásokat váltson ki, mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy – amint azt a Törvényszék a fenti 125. és 131. pontban megállapította – a felperes a megtámadott határozat teljes egészében történő megsemmisítését kéri. Márpedig e határozat mind a halászati megállapodás, mind a végrehajtási jegyzőkönyv és a levélváltás megkötésére irányul, mivel e két utóbbi aktus végeredményben az említett megállapodás szerves részét képezi (lásd a fenti 102. pontot). Következésképpen a Tanács által hivatkozott azon tény, hogy a harmadik személyekre vonatkozó joghatásoknak a halászati megállapodással való kiváltásához a végrehajtási jegyzőkönyv közreműködése szükséges, nem releváns.

205 Ezt követően, amint azt a felperes hangsúlyozza, az, hogy a halászati megállapodás e megállapodás és a végrehajtási jegyzőkönyv területi hatálya alá vonja Nyugat-Szaharát és a szomszédos vizeket, kizárólag az említett megállapodás és az említett jegyzőkönyv e hatályra vonatkozó rendelkezéseiből következik, a levélváltás fényében értelmezve (lásd a fenti 109–117. pontot).

206 Kétségtelen, hogy ahhoz, hogy az Unió és a Marokkói Királyság ténylegesen gyakorolhassa azokat a kölcsönös jogokat és kötelezettségeket, amelyekben a halászati megállapodással és a végrehajtási jegyzőkönyvvel megállapodtak, különböző végrehajtási intézkedések elfogadása szükséges, mind a halászati jogok uniós hajók számára történő biztosítását, mind pedig egyrészt az említett megállapodás 12. cikkében hivatkozott pénzügyi hozzájárulás különböző formáiban történő folyósítását, másrészt pedig ezen hozzájárulás rendeltetését illetően.

207 Ugyanakkor egyrészt rá kell mutatni arra, hogy a jelen ügyben maga az a tény, hogy a vitatott megállapodás bevezeti a Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre alkalmazandó halászati jogok és pénzügyi ellentételezés jogi rendszerét, érinti az említett terület népét mint a szerződések

relatív hatályának elve értelmében vett, e megállapodásban nem részes harmadik személyt, függetlenül annak tényleges végrehajtásától. Hasonlóképpen, ez utóbbit érinti az a pusztán tény, hogy e megállapodás az Unióra és a Marokkói Királyságra ruházza az e jogi rendszerrel kapcsolatos kölcsönös jogokat és kötelezettségeket az említett területen és az említett vizeken.

- 208 Másrészt és mindenesetre különösen a halászati megállapodás 1. cikke h) pontjának szövegéből kitűnik, hogy e megállapodás és végrehajtási jegyzőkönyv területi hatályának Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre történő kiterjesztése feltétlen jellegű. Az említett vizeknek az e megállapodásban meghatározott halászati övezetbe való felvételét ugyanis nem érinti semmilyen különös korlátozás.
- 209 Végül, amint az a végrehajtási jegyzőkönyv mellékletének II. fejezetéből és az ugyanezen jegyzőkönyv 2. függelékében szereplő halászati adatlapokból következik, kétségtelen, hogy az Unió és a Marokkói Királyság a halászati övezeten belül megkülönböztettek különleges korlátozások alá eső állománygazdálkodási övezeteket. Így az említett fejezet a Marokkói Királyságot bízta meg ezen állománygazdálkodási területek pontos koordinátáinak, valamint az azokon belüli halászati tilalom alá tartozó területeknek a meghatározásával, mivel a fent említett halászati adatlapok csak az említett állománygazdálkodási övezetek maximális határait határozzák meg.
- 210 Egyébiránt kizárólag a 3–6. sz. halászati adatlapokon említett halászati kategóriákat érintik az állománygazdálkodási övezetek, amelyek határai magukban foglalják a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket (lásd a fenti 110. pontot).
- 211 A fenti 208. és 209. pontban hivatkozott rendelkezésekből azonban az következik, hogy a Marokkói Királyság rendelkezésére álló mérlegelési mozgástér az állománygazdálkodási övezetek és az esetlegesen halászati tilalom hatálya alá tartozó területek pontos körülhatárolására vonatkozik, magának a halászati övezetnek a körülhatárolására azonban nem. Márpedig pusztán az a tény, hogy e rendelkezések feljogosítják a Marokkói Királyságot annak eldöntésére, hogy a fent említett halászati kategóriák állománygazdálkodási területei magukban foglalhatják-e a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket, kihat e terület népére.
- 212 Végezetül, amint arra Wathelet főtanácsnok a Western Sahara Campaign UK ügyre vonatkozó indítványának (C-266/16, EU:C:2018:1) 69. pontjában emlékeztet, a Nyugat-Szahara és a Marokkói Királyság közötti határ az é. sz. 27°42'-nél húzódik (Stafford-földnyelv). A 4. sz. és a 6. sz. halászati adatlapok által érintett állománygazdálkodási övezetek határaitra vonatkozó koordinátákra tekintettel ebből azt a következtetést kell levonni, hogy egyrészt az első adatlap által érintett állománygazdálkodási övezet határai közé tartozó terület legnagyobb része megfelel a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeknek, másrészt pedig, hogy a második adatlap által érintett állománygazdálkodási övezet határai közé tartozó terület teljes egészében e vizekhez tartozik. Egyébiránt e határokat a megtámadott határozat által jóváhagyott aktusok keretében határozzák meg, tehát azok nem függenek későbbi végrehajtási intézkedésektől.
- 213 Ehhez hasonlóan, a halászati megállapodás 12. cikkének (4) bekezdésében rögzített halászati tevékenységekből eredő előnyök arányos elosztásának elve alapján a felek kötelezettséget vállalnak annak biztosítására, hogy az érintett lakosság, beleértve Nyugat-Szahara lakosságát is, ezen előnyökben az e megállapodásban meghatározott övezetben, az e területtel szomszédos vizeken folytatott halászati tevékenységekkel arányosan részesüljön, anélkül hogy ezen elv alól kivételeket írnának elő.

- 214 E tekintetben, amint az a felperes által hivatkozott magyarázatokból és elemekből következik, a halászati erőforrások különösen bőségesek a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeken. Egyébiránt a 2018. október 8-i jelentésben a Bizottság rámutat, hogy 2012-ben e terület a marokkói vizeken és a szomszédos vizeken elért halászati fogások teljes mennyiségének 78%-át szolgáltatta. Hasonlóképpen e jelentésből az is kitűnik, hogy a 2014 és 2018 közötti időszakra vonatkozó ágazati támogatás összegének 66%-át Nyugat-Szahara Marokkói Királyság által ellenőrzött részének javára folyósították. Ebből tehát arra lehet következtetni, hogy a fenti 213. pontban felidézett elv alapján a vitatott megállapodásban meghatározott halászati övezetben a fogások teljes mennyiségének azon része, amelyet a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeken elért fogások képviselnek, igazolhatja az ágazati támogatás összege jelentős részének az ezen önkormányzattal nem rendelkező terület halászati ágazata javára történő folyósítását.
- 215 Márpedig, amint az többek között a halászati megállapodás 12. cikkének (4) bekezdéséből, valamint a végrehajtási jegyzőkönyv 6. cikkének (2) bekezdéséből és 7. cikkének (2) bekezdéséből következik, a pénzügyi hozzájárulás – és különösen az ágazati támogatás – méltányos földrajzi és társadalmi elosztásának vizsgálata a vitatott megállapodás feleinek együttes hatáskörébe tartozik. Közelebbről az említett jegyzőkönyv 4. és 6–8. cikkéből, valamint melléklete 1. fejezetének E) pontjából kitűnik, hogy – amint arra a felperes rámutatott – az e pénzügyi hozzájárulásnak megfelelő kifizetéseket a Marokkói Királyság részére fizetik, és annak felhasználásáért a Marokkói Királyság felel a halászati megállapodás 13. cikkében létrehozott vegyes bizottság ellenőrzése mellett.
- 216 Következésképpen, amint arra a felperes megalapozottan hivatkozik, Nyugat-Szahara népének érintettsége és a beleegyezése beszerzésének kötelezettsége kizárólag a vitatott megállapodás és a végrehajtási jegyzőkönyv rendelkezéseiből ered, további végrehajtási intézkedésektől függetlenül. Közelebbről hangsúlyozni lehet, hogy – amint az az ENSZ Közgyűlésének 50/33. sz. határozatából következik (lásd a fenti 19. pontot), és amint azt a felperes kifejtette –, ez a szerv ismét emlékeztetett arra, hogy az önkormányzattal nem rendelkező területek népeinek joguk van ahhoz, hogy területük természeti erőforrásait használják, és ezen erőforrásokkal, különösen a tengeri erőforrásokkal a saját érdeküknek megfelelően rendelkezzenek, valamint biztosítani kell e területek népei ezen erőforrások feletti állandó szuverenitásának teljes körű tiszteletben tartását és védelmét. Egyébiránt a Western Sahara Campaign UK ügyre vonatkozó indítványának (C-266/16, EU:C:2018:1) 130–134., 145. és 146. pontjában Wathélet főtanácsnok megállapította, hogy e jog releváns az Unió és a Marokkói Királyság közötti, Nyugat-Szahara halászati erőforrásainak kiaknázására irányuló megállapodással összefüggésben, és a nép azon jogának megsértése, hogy ilyen természeti erőforrásokkal rendelkezzen, az önrendelkezéshez való joga megsértésének minősül.
- 217 Másodszor, a vitatott megállapodás által Nyugat-Szahara területére gyakorolt hatások tisztán gazdasági és nem jogi jellegére alapított érvet illetően elegendő megállapítani, hogy pusztán azon tény folytán, hogy e megállapodást e területen és a szomszédos vizeken alkalmazták, a halászati megállapodás és a végrehajtási jegyzőkönyv a levélváltás fényében értelmezve joghatásokat vált ki e terület népe – mint a megállapodásban nem részes harmadik személy – tekintetében a fenti 201–216. pontban jelzett okok miatt. Ezenkívül egyrészt megállapítható, hogy ezen aktusok és mellékleteik rendelkezései pontos és feltétlen szabályokat tartalmaznak a halászati övezet és az állománygazdálkodási övezetek körülhatárolására, valamint a halászati tevékenységekkel összefüggésben betartandó kötelezettségekre és korlátozásokra vonatkozóan, amelyek az említett területtel szomszédos vizekre alkalmazandók. Ugyanez vonatkozik ezen aktusoknak a pénzügyi ellentételezés összegére, összetételére, valamint a vitatott megállapodás társadalmi-gazdasági előnyeinek méltányos földrajzi és társadalmi megosztására vonatkozó rendelkezéseire, amelyek

meghatározzák azt a jogi keretet, amelyen belül e pénzügyi ellentételezés egy részét a szóban forgó területen található gazdasági tevékenységek céljára fordítják. E rendelkezések tehát joghatásokat válthatnak ki az ezen ellentételezésből, különösen az ágazati támogatásból eredő finanszírozásban részesülő gazdasági szereplőkre nézve, ideértve az e területen tevékenykedő gazdasági szereplőket is (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2019. december 10-i Front Polisario kontra Tanács végzés, T-344/19, nem tették közzé, EU:T:2019:862, 24–35. pont).

- 218 Harmadszor, ami azt az állítólagos körülményt illeti, hogy a vitatott megállapodás nem keletkeztet jogokat vagy kötelezettségeket Nyugat-Szahara népével szemben, e szakaszban elegendő megállapítani, hogy függetlenül attól, hogy e megállapodás feleinek az volt-e a szándéka, hogy jogokat biztosítsanak e nép számára, az említett megállapodás kifejezi a felek – nevezetesen az Unió és a Marokkói Királyság – azon szándékát, hogy elfogadják és végrehajtsák az említett területtel szomszédos vizek halászati erőforrásainak kiaknázására, valamint a pénzügyi hozzájárulás elosztására (többek között az említett területen folytatott tevékenységek javára) vonatkozó jogi rendszert. Az e jogi szabályozás által bevezetett szabályok – többek között az említett megállapodás feleinek és hatóságainak a végrehajtásra vonatkozó hatáskörét érintő szabályok – tehát kötelezőek a szóban forgó megállapodásban nem részes harmadik személyre nézve, mivel azok alkalmazandók az említett területre. E szabályok közelebbről megakadályozzák, hogy e nép szabadon döntsön e kiaknázás módjait és az abból származó előnyök elosztását illetően. A vitatott megállapodás tehát kötelezettségeket keletkeztet e nép irányába (lásd ebben az értelemben, analógia útján: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 322. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 219 Negyedszer, ami azt az érvet illeti, amely szerint a vitatott megállapodásra semmiképpen nem lehet hivatkozni Nyugat-Szahara népével szemben, egyrészt elegendő rámutatni arra, hogy a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságát kizárólag az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében meghatározott, az ítélkezési gyakorlat által értelmezett feltételek határozzák meg. Másrészt a nemzetközi közjogi egyetemi professzor azon véleményét illetően, amelyre a CPMM-ek hivatkoznak, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem ilyen műveket nem vehet alapul a nemzetközi jogra vonatkozóan a Bíróság által elfogadott értelmezés vitatásához (lásd ebben az értelemben, analógia útján: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 198. és 199. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 220 Ötödször, Nyugat-Szahara népének a vitatott megállapodásban foglalt, ezen önkormányzattal nem rendelkező területtel szomszédos vizekre alkalmazandó rendelkezések általi érintettségét, valamint a beleegyezése beszerzésének szükségességét nem kérdőjelezi meg a Bizottságnak a beavatkozási beadványában tett előzetes megállapításai, amelyek szerint az önkormányzattal nem rendelkező terület és a partjainál található vizek közötti „pontos” jogi kapcsolatot a nemzetközi jog, különösen a tengerjogi egyezmény nem szabályozza „egyértelműen”.
- 221 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy – amint azt a felperes helyesen hangsúlyozza – a tengerjogi egyezmény a nemzetközi tengeri szokásjog jelenlegi állapotának kifejeződése, amint az különösen a Nemzetközi Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik (lásd ebben az értelemben: a Nemzetközi Bíróság Maine-öböli tengeri határ ügyben 1984. október 12-én hozott ítélete, *CJ Recueil* 1984, 246. o., 94. pont).
- 222 E tekintetben az Egyesült Nemzetek Szervezete harmadik tengerjogi konferenciájának a Bizottság által hivatkozott 1982. április 30-i záróokmánya 1. pontjának a) alpontjából kifejezetten kitűnik, hogy egy önkormányzattal nem rendelkező terület esetében „az Egyezményben hivatkozott jogokra vagy érdekekre vonatkozó rendelkezéseket e terület népének javára kell alkalmazni,

jólétének és fejlődésének előmozdítása érdekében”. Ebből tehát azt a következtetést kell levonni, hogy minden olyan esetben, amikor a tengerjogi egyezmény rendelkezései az ezen egyezményben részes államok jogaira vagy érdekeire utalnak, analógia útján alkalmazandók az önkormányzattal nem rendelkező területek népeinek jogaira és érdekeire, és azokat ha nem is általuk, de legalábbis az ő érdekükben kell végrehajtani. Ami e határozat 1. pontjának a Bizottság által szintén hivatkozott b) pontját illeti, meg kell állapítani, hogy – amint arra a felperes az ezen intézmény beavatkozási beadványára tett észrevételeiben rámutat – e bekezdés nem alkalmazható Nyugat-Szaharára, mivel az az „államok közötti, [önkormányzattal nem rendelkező] terület feletti szuverenitással kapcsolatos vita” „esetére” vonatkozik. Márpedig az e területtel kapcsolatos, a Marokkói Királyság és a felperes közötti nézeteltéréseket a felperes jogállására tekintettel nem lehet „államok közötti vitának” tekinteni.

223 Az ezen önkormányzattal nem rendelkező területekkel szomszédos vizeken található természeti erőforrások kiaknázásához fűződő jogokat illetően azonban az Egyesült Nemzetek Tengerjogi Konferenciája záróokmányának III. sz. végleges határozatát az ezen erőforrások feletti állandó szuverenitás elve és az önrendelkezés elve alapján kell értelmezni (lásd a fenti 216. pontot), abban az értelemben, hogy e jogoknak valamely harmadik személy – például az igazgatásért felelős hatalom – által e népek javára történő gyakorlására nem kerülhet sor anélkül, hogy lehetőséget biztosítanának számukra arra, hogy e tekintetben kifejezzék az akaratukat.

224 Közelebbről meg kell állapítani – amint arra a Bíróság a Western Sahara Campaign UK ítélet 6–9. pontjában emlékeztet –, hogy a tengerjogi egyezmény meghatározza többek között a parti államnak a parti tengeren és a kizárólagos gazdasági övezetben fennálló jogait. E tekintetben egyrészt ezen egyezmény 2. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a parti állam szuverenitása a területén és belvizein túl kiterjed a „parti tengerként” megjelölt szomszédos tengersávra. Ezen egyezmény 2. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a parti tenger feletti szuverenitást ezen egyezménynek és a nemzetközi jog más szabályainak megfelelően kell gyakorolni. Másrészt ugyanezen egyezmény 55. cikke úgy rendelkezik, hogy „[a] kizárólagos gazdasági övezet a parti tengeren túl lévő és azzal szomszédos terület, amelyre az e részben megállapított olyan különleges jogi rendszer vonatkozik, amely szerint a parti állam jogait és joghatóságát, továbbá más államok jogait és szabadságait ezen egyezmény vonatkozó rendelkezései szabályozzák”. Ezen egyezmény 56. cikke 1. pontjának a) alpontja többek között úgy rendelkezik, hogy „a kizárólagos gazdasági övezetben a parti államnak szuverén jogai vannak a tengerfenék feletti vízréteg, a tengerfenék és az altalaj akár élő, akár élettelen természeti erőforrásainak felkutatása, kiaknázása, megóvása és kezelése céljából”.

225 A fentiekből tehát az következik, hogy az önkormányzattal nem rendelkező területeket – többek között a természeti erőforrások kiaknázását illetően – jogok illethetik meg az adott területtel szomszédos, a tengerjogi egyezmény által parti tengerként meghatározott tengeri területre, valamint az ezen az első területen túli tengeri területre vonatkozóan, az egyezmény által a parti államok részére a kizárólagos gazdasági övezetre vonatkozóan elismert jogok keretein belül, a parti harmadik államok tengeri övezeteinek lehatárolása és jogainak sérelme nélkül.

226 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a halászati megállapodás 1. cikkének h) pontja a halászati övezetbe belefoglalja a „Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket”, anélkül hogy pontosítaná, hogy ez utóbbi fogalom kizárólag a parti tengernek a tengerjogi egyezmény értelmében vett fogalmának felel-e meg, vagy kiterjed az e területen túli tengeri területre is, az ugyanezen egyezmény által a parti államok részére a kizárólagos gazdasági övezetre vonatkozóan elismert jogok korlátain belül. Mindenesetre, mivel ugyanezen cikk pontosítja, hogy a halászati övezet meghatározása nem érinti a halászati övezet mentén elterülő parti államok tengeri területeinek

határaitól szóló esetleges tárgyalásokat, és általában a harmadik országok jogait, meg kell állapítani, hogy a halászati megállapodás értelmében véve el lehet ismerni a nyugat-szaharai nép számára az e területtel szomszédos vizeken található természeti erőforrások kiaknázására vonatkozó jogokat.

- 227 Ezt követően, amint arra a felperes emlékeztet, és amint az a Nemzetközi Bíróság és az Állandó Választottbíróság ítélezési gyakorlatából következik, a tengerre vonatkozó jogokat a nemzetközi szokásjog elve szabályozza, amely szerint „a föld uralja a tengert, a partok vagy a partvidékek kivetítése révén”, vagyis konkrétan, hogy a tengeren fennálló jogok a parti államnak a szárazföldi terület feletti szuverenitásából erednek, mivel a tengeri terület elválaszthatatlanul függ a szárazföldi területtől (lásd ebben az értelemben: az Állandó Választottbíróság 1909. október 23-i Grisbådarna [Norvégia, Svédország] ítélete, *Recueil des sentences arbitrales*, XI. kötet, 159. o.; a Nemzetközi Bíróság 2007. október 8-i Nicaragua és Honduras közötti területi és tengeri vita a Karib-tengeren ítélete [Nicaragua kontra Honduras], *CIJ Recueil* 2007, 659. o., 126. pont; a Nemzetközi Bíróság 2009. február-i Tengeri határ a Fekete-tengeren ítélete [Románia kontra Ukrajna], *CIJ Recueil* 2009, 61. o. 77. pont).
- 228 Ahogy az a felperes magyarázataiból következik, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése hallgatólagosan alkalmazza ezt az elvet az önkormányzattal nem rendelkező területekre, többek között akkor, amikor az 50/33. sz. határozatban kimondja, hogy az önkormányzattal nem rendelkező területek „tengeri [...] erőforrásainak [...] káros kizsákmányolása és kifosztása” „aláássza e területek integritását és jólétét”, és „[f]elszólít minden kormányt, valamint az ENSZ minden szervét, hogy biztosítsák [az ilyen] területek népeinek természeti erőforrásaik feletti állandó szuverenitásának teljes körű tiszteletben tartását és védelmét” (lásd a fenti 19. pontot). Azt fogalmazza meg tehát, hogy a tengeri területen – amely elválaszthatatlanul függ az említett önkormányzattal nem rendelkező területek szárazföldi részétől – található természeti erőforrások e területek népeinek állandó szuverenitása alá tartoznak.
- 229 Végeredményben, ahogy arra a felperes rámutat, ezen elvnek az önkormányzattal nem rendelkező területekre történő alkalmazása az Unió nemzetközi gyakorlatából is következik, amint azt az egyrészt az Európai Közösség, és másrészt a Ciszjordánia és a Gázai övezet Palesztin Nemzeti Hatósága képviselőjében a Palesztin Felszabadítási Szervezet (PFSZ) közötti kereskedelemről és együttműködésről szóló, Brüsszelben 1997. február 24-én aláírt euromediterrán ideiglenes társulási megállapodás (HL 1997. L 187., 3. o.) is szemlélteti. Ugyanis e megállapodásnak a „származó termék” fogalmának meghatározásáról és a közigazgatási együttműködés módszereiről szóló 3. jegyzőkönyve 1. cikkének m) pontja a felek „területeit” úgy határozza meg, hogy azok „a felségvizeket is magukban foglaló területek”.
- 230 Végül meg kell állapítani, hogy a Western Sahara Campaign UK ítéletben a Bíróság hallgatólagosan alkalmazta ezeket az elveket Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre.
- 231 A Bíróság ugyanis rámutatott egyrészt arra, hogy azok a vizek, amelyeken a parti állam a tengerjogi egyezmény értelmében szuverenitást vagy joghatóságot gyakorolhat, kizárólag a területével szomszédos, a parti tengerének vagy a kizárólagos gazdasági övezetének részét alkotó vizekre korlátozódnak, másrészt pedig arra, hogy tekintettel arra, hogy Nyugat-Szahara területe nem képezi a Marokkói Királyság területének részét, a Nyugat-Szaharával szomszédos vizek nem tartoznak a marokkói halászati övezetbe (Western Sahara Campaign UK ítélet, 68. és 69. pont).

- 232 Ebből tehát azt a következtetést lehet levonni, hogy a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeken fennálló jogoknak követniük kell az ezen önkormányzattal nem rendelkező terület szárazföldi részére vonatkozó jogokat, és különösen e terület népének jogait.
- 233 A fentiekből tehát az következik, hogy ellentétben azzal, amit a Bizottság sugall, a parti államnak a tengerjogi egyezményben biztosított jogai, és különösen az ezen egyezmény által meghatározott területeken található természeti erőforrások kiaknázására vonatkozó jogok, beleértve a halászati erőforrásokat is, gyakorolhatók a Nyugat-Szaharához hasonló, tengerparttal rendelkező, önkormányzattal nem rendelkező területek népeinek javára, a szomszédos parti államok jogainak sérelme nélkül.
- 234 Mindenesetre, mivel a vitatott megállapodás nem csak a Nyugat-Szaharával szomszédos vizekre alkalmazandó, hanem annak területére is, annak népét érinti e megállapodás területi hatálya, függetlenül az említett terület és az említett szomszédos vizek közötti kapcsolattól.
- 235 A fentiek összességéből az következik, hogy mivel a vitatott megállapodás területi hatálya kiterjed Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre is, e megállapodás érintheti e terület népét, vagyis szükség lehet annak beleegyezésére.
- *A Tanács érvelésének a harmadik, azon alapuló részéről, hogy a felperes jogi helyzete nem módosult, figyelembe véve a Nyugat-Szahara önrendelkezési folyamatában való részvétellel korlátozó szerepét*
- 236 A Tanács, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek szerint a Nyugat-Szahara önrendelkezési folyamatában a felperesnek biztosított szerep nem jelenti azt, hogy a megtámadott határozat és a vitatott megállapodás közvetlen hatást gyakorolna a jogi helyzetére. Képviselési jogköre ugyanis korlátozott és nem kizárólagos, és nem gazdasági szereplő. Ezenkívül a megtámadott határozat és a vitatott megállapodás nem határozza meg előre e folyamat kimenetelét. Így a megtámadott határozatnak a felperesre gyakorolt hatásai legfeljebb közvetettek és politikaiak.
- 237 A maga részéről a felperes azt állítja, hogy pusztán amiatt, hogy a megtámadott határozat a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontja értelmében érinti Nyugat-Szahara népét, a nyugat-szaharai nép egyedüli képviselőjeként közvetlen joghatásokat gyakorol a felperes helyzetére. Ezenkívül azt állítja, hogy az önrendelkezés politikai folyamata „nyilvánvalóan” magában foglalja a természeti erőforrások kiaknázásához kapcsolódó gazdasági kérdéseket, és hogy mindenesetre a vitatott megállapodás „területi” kérdést vet fel, így a jogvita teljes egészében azon keretbe tartozik, amelyben a felperes ellátja a feladatát.
- 238 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell Nyugat-Szahara sajátos helyzetére, amint az a nemzetközi háttérnek a fenti 2–20. pontban felidézett alakulásából következik. Noha ugyanis ezen önkormányzattal nem rendelkező terület önrendelkezési folyamata még mindig zajlik, az e terület igazgatásáért az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 73. cikke értelmében felelős hatalom – azaz a Spanyol Királyság – 1976. február 26. óta lemondott arról, hogy e terület igazgatásával kapcsolatban bármilyen nemzetközi jellegű felelősséget gyakoroljon, amit az ENSZ szervei tudomásul vettek (lásd a fenti 13. pontot). Következésképpen ezen – az említett szervezet égisze alatt zajló – eljárás – amely e szervezet égisze alatt zajlik – felel egyrészt a Marokkói Királyság, amely e területen szuverén jogok gyakorlását igényli, másrészt pedig a felperes, mint e terület népének képviselője. Ily módon, amint azt lényegében a Bizottság beavatkozási beadványában

kifejti, a Marokkói Királyság és a felperes között „legitimitási vita” áll fenn e terület és népesség „reprezentativitását” illetően (a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 203. pont).

- 239 Ami továbbá a felperes nyugat-szaharai nép tekintetében fennálló reprezentativitásának terjedelmét és az Unió és a Marokkói Királyság közötti, kifejezetten e területre és a szomszédos vizekre vonatkozó megállapodás megkötésére vonatkozó határozat általi közvetlen érintettségét illeti, meg kell állapítani, hogy az uniós bíróságok sem a Tanács kontra Front Polisario ítéletben, illetve a Western Sahara Campaign UK ítéletben, sem pedig a fenti 52. pontban hivatkozott végzéseikben nem foglaltak állást e kérdést illetően (lásd ebben az értelemben, analógia útján: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 204. pont).
- 240 Ezzel szemben a Tanács Wathelet főtanácsnok Tanács kontra Front Polisario ügyre vonatkozó indítványának 183–194. pontjára hivatkozik, amelyekben a főtanácsnok kifejtette, hogy véleménye szerint a felperest az ENSZ csak az e terület népének önrendelkezésére vonatkozó kérdés megoldására irányuló politikai folyamat keretében ismerte el Nyugat-Szahara népének képviselőjeként, és a szóban forgó jogvita nem képezte részét e politikai folyamatnak (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 205. pont).
- 241 Ugyanakkor a 34/37. sz. határozat 7. pontjából és a 35/19. sz. határozat 10. pontjából (lásd a fenti 16. pontot) az következik, hogy Nyugat-Szahara népe tekintetében a felperes reprezentativitásának az ENSZ szervei általi elismerése logikusan megelőzi az e terület önrendelkezési folyamatában való részvételhez való jogának elismerését, és éppen e reprezentativitás miatt tekintették úgy, hogy a felperes rendelkezik e joggal. Következésképpen, bár igaz, hogy e folyamat nem tartalmaz a terület halászati erőforrásainak kezelésére és az abból eredő előnyök megosztására vonatkozó elemet, a felperes e folyamatban való részvétele nem jelenti azt, hogy nem képviselheti az említett népet az Unió és a Marokkói Királyság közötti halászati megállapodással összefüggésben, mivel ez utóbbi az említett területre és a szomszédos vizekre alkalmazandó, és ennél fogva érinti a szóban forgó népet (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 206. és 207. pont).
- 242 Végezetül, amint az az ENSZ Közgyűlésének e kérdésre vonatkozó határozataiból, valamint Wathelet főtanácsnok Western Sahara Campaign UK ügyre vonatkozó indítványából (C-266/16, EU:C:2018:1) is következik (lásd a fenti 216. pontot), az önkormányzattal nem rendelkező területek népeinek, és különösen Nyugat-Szahara népének azon joga, hogy szabadon rendelkezzenek természeti erőforrásaikkal, önrendelkezéshez való joguk szerves részét képezi.
- 243 Végül, ami a felperes reprezentativitásának a nyugat-szaharai nép tekintetében fennálló kizárólagosságát illeti, e szakaszban elegendő azt megállapítani, hogy az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy az ENSZ szervei – amint arra lényegében a felperes rámutat – megkérdőjelezték volna a 34/37. és 35/19. sz. határozatban kifejtett álláspontot, és elismertek volna a szóban forgó nép képviselőjére jogosult, tőle eltérő szervezeteket. A Bizottság és a CPMM-ek állításaival ellentétben e tekintetben nem meghatározó az a tény, hogy az önrendelkezési folyamat nyomon követése keretében e szervek megbízatásuknak megfelelően a felperestől eltérő más szervezetekkel – többek között a civil társadalomból származó szervezetekkel, valamint a marokkói hatóságokkal – kapcsolatban álltak és kommunikációt folytattak. Ugyanígy az, ha a Spanyol Királyság az 1976. február 26-i nyilatkozata ellenére Nyugat-Szahara tekintetében esetlegesen megőrizte az ENSZ Alapokmányának 73. cikke értelmében vett, igazgatásért felelős hatalom

- jogállását, semmiképpen nem képezheti akadályát annak, hogy a felperes kifejezze e terület népének beleegyezését (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 208. és 209. pont).
- 244 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a vitatott megállapodásnak az Unió általi, a Nyugat-Szahara területén zajló önrendelkezési folyamatban részt vevő egyik olyan féllel való megkötése, amely a Nyugat-Szahara és a szomszédos vizek feletti szuverén jogokat követeli, és amely, amint az a levélváltásból következik (lásd a fenti 70. pontot), az említett megállapodást is ennek alapján kötötte meg, szükségképpen joghatásokat vált ki e folyamat másik felére nézve, figyelemmel az e feleket e területet illetően szembeállító „legitimitási vitára” (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 210. pont).
- 245 Végeredményben a levélváltás indokolása és a megtámadott határozat preambulumbekzdései jelzik, hogy maguk a felek, és különösen az Unió is tudatában vannak annak, hogy e megállapodás megkötése összefügg a Nyugat-Szaharában folyamatban lévő önrendelkezési folyamattal.
- 246 Erről tanúskodik az a tény, hogy a levélváltás második bekezdésének 1. pontjában a felek „megerősítik, hogy támogatják az ENSZ-folyamatot”, a 2. pontban pedig pontosítják, hogy a halászati megállapodás megkötése nem érinti a Nyugat-Szahara és a szomszédos vizek jogállására vonatkozó álláspontjaikat, azaz egyrészt azt, hogy az Unió szerint olyan önkormányzattal nem rendelkező területről van szó, amely önrendelkezéshez való joggal rendelkezik, másrészt azt, hogy a Marokkói Királyság szerint nemzeti területének „szerves részéről” van szó. Ezenkívül az Unió pontosítja, hogy bár az e területtel szomszédos vizek a halászati megállapodás 1. cikkének h) pontjában meghatározott halászati övezet hatálya alá tartoznak, „a halászati megállapodásban szereplő, marokkói jogszabályokra és szabályozásokra történő hivatkozások nem befolyásolják [álláspontját]”. Hasonlóképpen, a Marokkói Királyság pontosítja, hogy álláspontja szerint „e regionális vita bármely megoldásának az önállóságra vonatkozó kezdeményezésén kell alapulnia”.
- 247 Ebből tehát azt a következtetést kell levonni, hogy a felek úgy tekintették, hogy a vitatott megállapodás megkötését úgy kell értelmezni, hogy az Nyugat-Szahara jogállására vonatkozó közös álláspontot testesít meg, és hogy az sérti a szóban forgó önrendelkezési folyamatot, és hogy e kockázat elkerüléséhez e pontosításokat kell megtenni (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 212. pont).
- 248 Ezen aggályokat tükrözi a megtámadott határozat (4) és (12) preambulumbekzdése is (lásd a fenti 60. pontot). Közelebbről, ez utóbbi preambulumbekzdésben a Tanács válaszol a felperesnek és „egyéb feleknek”, akik „nem voltak hajlandók részt venni a konzultációs folyamatban”, és akik elutasították „a halászati megállapodásnak és végrehajtási jegyzőkönyvének a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizeket történő alkalmazását”, mivel „lényegében úgy vélték, hogy egy ilyen jogi aktusok megszilárdítanak a Marokkói Királyság helyzetét a Nyugat-Szahara területén”. E tekintetben a Tanács kiemeli, hogy „e megállapodásnak vagy végrehajtási jegyzőkönyvének egyetlen rendelkezése alapján sem tekinthető úgy, hogy a halászati megállapodás elismerné a Marokkói Királyság Nyugat-Szahara és a területével szomszédos vizek feletti szuverenitását vagy szuverén jogait”, valamint hogy az „Unió fokozott erőfeszítésekkel továbbra is támogatja az Egyesült Nemzetek égisze alatt megkezdett és most is zajló, a vita békés rendezésére irányuló folyamatot”.
- 249 Egyébiránt, noha – amint arra a Tanács a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdésében rámutat – a felperes nem fogadta el, hogy részt vegyen a fenti 248. pontban említett konzultációkon, a 2018. október 8-i jelentésből kitűnik, hogy „meghívást küldtek [számára] annak

érdekében, hogy megismerjék a [vitatott megállapodás hatályának] a Nyugat-Szaharával szomszédos vizekre történő kiterjesztésére vonatkozó véleményét”. Következésképpen, még ha a felperes nem is részese e megállapodásnak, és nem is vett részt az annak megkötése céljából folytatott tárgyalásokon, amelyek kizárólag az uniós hatóságokat és a marokkói hatóságokat érintették, az intézmények jogszerű tárgyalópartnernek tekintették őt az említett megállapodással kapcsolatos álláspontja kifejtését illetően (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 214. pont).

250 Következésképpen, mivel a vitatott megállapodás megkötése érinti Nyugat-Szahara népét, és beleegyezésének beszerzését igényli, a megtámadott határozat közvetlen hatást gyakorol a felperes mint e nép képviselője jogi helyzetére. Ezenkívül, mivel e megállapodást a Marokkói Királysággal kötötték meg, az közvetlenül érinti őt mint az e területen zajló önrendelkezési folyamatban részt vevő felet. Egyrészt ugyanis nem vitatott, hogy a felperes nem egyezett bele a vitatott megállapodás megkötésébe, másrészt pedig a jelen kereset keretében azt állítja, hogy a nyugat-szaharai nép beleegyezését nem szerezték meg érvényesen, többek között amiatt, hogy azt nem maga fejezte ki (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 215. pont).

251 Nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a felperes nem gazdasági szereplő, mivel nem erre a minőségre hivatkozik, és nem a vitatott megállapodásban foglalt szabályok vele szembeni alkalmazásából, hanem magának a megállapodásnak a területi hatályából vezeti le közvetlen érintettségét. Közelebbről, ami a jelen ügy és a 2019. szeptember 20-i Venezuela kontra Tanács ítélet (T-65/18, EU:T:2019:649) alapjául szolgáló ügy közötti összehasonlítást illeti, amelyre a Tanács és a Bizottság az érvelésének alátámasztása érdekében hivatkozott, azon kívül, hogy a Bíróság a 2021. június 22-i Venezuela kontra Tanács (Harmadik állam érintettsége) ítéletben (C-872/19 P, EU:C:2021:507) hatályon kívül helyezte a Törvényszék ezen ügyben hozott ítéletét, rá kell mutatni arra, hogy az ebben az ügyben e harmadik állam és a Tanács között folyó jogvita olyan egyoldalú jogi aktusokra vonatkozott, amelyeket kizárólag az Unió területén alkalmaztak, valamint hogy harmadik személy e jogi aktusokba való beleegyezésének beszerzése nem volt szükséges. Ez az összehasonlítás tehát semmiképpen nem releváns (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 217. pont).

252 Egyébiránt a Tanács által hivatkozott azon tény, hogy a vitatott megállapodás és a megtámadott határozat nem határozza meg előre az önrendelkezés folyamatának kimenetelét, nem jelenti azt, hogy e jogi aktusok nem módosíthatják a felperesnek mint ezen megállapodás valamely harmadik személy képviselőjének, és mint e folyamat részesének jogi helyzetét (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 218. pont).

253 A fentiek összességéből következik, hogy a Tanács, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek érvelésének a közvetlen érintettség első feltételére vonatkozó három részét el kell utasítani, és a felperes megfelel e feltételnek.

ii) A közvetlen érintettség második, a vitatott intézkedés végrehajtásának tisztán automatikus és kizárólag az uniós szabályozásból következő jellegére vonatkozó feltételéről

254 Amint arra a Törvényszék a fenti 176. pontban emlékeztetett, a Tanács azt állítja, hogy a vitatott megállapodás a harmadik személyekkel szembeni joghatások kiváltása érdekében végrehajtási intézkedéseket tesz szükségessé, míg a felperes azt állítja, hogy pusztán amiatt, hogy a

megtámadott határozat Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre alkalmazandó megállapodás megkötéséről szól, őt közvetlenül érinti, anélkül hogy végrehajtási intézkedésekre volna szükség.

255 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 179. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat szerint a közvetlen érintettség második feltétele megköveteli, hogy a vitatott intézkedés ne hagyjon mérlegelési lehetőséget a címzettjei számára, tekintettel végrehajtásának automatikus jellegére, amely egyéb köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az uniós szabályozás alapján történik.

256 A jelen ügyben a közvetlen érintettség első feltételének vizsgálata keretében a fenti 204–216. pontban megállapítást nyert, hogy Nyugat-Szahara népének érintettsége és a beleegyezése beszerzésének kötelezettsége kizárólag a halászati megállapodás és a végrehajtási jegyzőkönyv levélváltás fényében értelmezett rendelkezéseiből ered, amely aktusokat a megtámadott határozat a további végrehajtási intézkedésektől függetlenül jóváhagyta. Közelebbről, amint arra a felperes hivatkozik, a T-356/19. sz. ügyben megtámadott rendelet nem képezheti akadályát a megtámadott határozat általi közvetlen érintettségének, mivel e rendelet a végrehajtási jegyzőkönyv egy konkrét aspektusára, vagyis az említett jegyzőkönyv alapján biztosított halászati lehetőségeknek a tagállamok közötti elosztására vonatkozó technikai intézkedés.

257 Végezetül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közvetlen érintettség második feltétele akkor teljesül, ha a címzettnek pusztán elméleti lehetősége van arra, hogy ne érvényesítse az uniós jogi aktust, és semmi kétség nem fér ahhoz a szándékához, hogy a jogi aktussal összhangban kíván eljárni (lásd: 2019. december 4-i PGNiG Supply & Trading kontra Bizottság ítélet, C-117/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:1042, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

258 Márpedig a jelen ügyben, mivel a vitatott megállapodást éppen azzal a céllal kötötték, hogy lehetővé tegyék az uniós hajók számára a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeken a halászati tevékenység folytatását, és e terület lakossága számára, hogy részesüljön a megfelelő pénzügyi hozzájárulásból, meg kell állapítani, hogy az uniós hatóságok és a Marokkói Királyság hatóságainak olyan szándéka, hogy az abból eredő kötelezettségvállalásoknak ne kívánának eleget tenni, pusztán elméleti jellegű.

259 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperest közvetlenül érinti a megtámadott határozat.

2) A felperes személyében való érintettségéről

260 A Tanács azt állítja, hogy a felperesnek a Nyugat-Szahara jogállására vonatkozó tárgyalásokon való részvétele a megtámadott határozat tekintetében nem egyéníti őt, valamint hogy a vitatott megállapodás nem érinti az e tárgyalásokon elfoglalt helyzetét. A viszonzásban hozzáteszi, hogy még ha a felperes hatáskörrel rendelkezne is Nyugat-Szahara gazdasági kérdéseit illetően, különösen a 2003. április 10-i Bizottság kontra Nederlandse Antillen ítélet (C-142/00 P, EU:C:2003:217) 69. pontjából az következik, hogy e hatáskör nem elegendő annak megállapításához, hogy őt a vitatott megállapodás személyében érinti.

261 A Bizottság, a Francia Köztársaság, a Spanyol Királyság és a CPMM-ek lényegében ugyanezt az érvelést fejtik ki.

- 262 A felperes azt állítja, hogy személyében érintett, mivel a Tanács kontra Front Polisario ítélet 100–106. pontjából az következik, hogy Nyugat-Szahara népének, amelynek ő a képviselője, bele kell egyeznie minden, Nyugat-Szahara területére alkalmazandó nemzetközi megállapodásba. Így tekintettel arra a szerepre, amelyet e nép tekintetében betölt, többek között e nép szerződéses kötelezettségek terhébe való beleegyezésének kifejezése terén, olyan sajátos jellemzőkkel bír, amelyek minden más személytől megkülönböztetik, és ily módon a megtámadott határozat őt személyében érinti. Válaszában hozzáteszi, hogy a Tanács azáltal, hogy lefolytatta a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdésében említett konzultációkat, megakadályozta őt abban, hogy gyakorolja hatáskörét a saharai nép beleegyezésének kifejezésére, és lényegében megismétli az annak bizonyítása érdekében kifejtett érvelést, hogy e határozat őt közvetlenül érinti.
- 263 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azok a jogalanyok, akik nem címzettjei valamely határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos tulajdonságaik, vagy olyan ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, amely minden más személytől megkülönbözteti, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őket (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 228. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 264 A jelen ügyben a felperes az önkormányzattal nem rendelkező terület önrendelkezéshez való joggal rendelkező népének képviselőjeként a nemzetközi jog értelmében saját és a vitatott megállapodás feleinek hatáskörétől elkülönülő hatáskörrel rendelkezik. Ily módon, annak bizonyítása érdekében, hogy őt a megtámadott határozat személyében érinti, eredményesen hivatkozhat arra, hogy e határozat megakadályozza őt abban, hogy szándékának megfelelően gyakorolhassa az említett hatásköröket (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 229. pont).
- 265 Márpedig a felperes közvetlen érintettségének vizsgálata keretében megállapítást nyert, hogy mivel a vitatott megállapodás megkötése érintette Nyugat-Szahara népét, és be kellett szerezni beleegyezését, a megtámadott határozat közvetlen hatást gyakorolt a felperes mint e nép képviselője, valamint az e területen az önrendelkezés folyamatában részt vevő fél jogi helyzetére (lásd a fenti 241–250. pontot). Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy a felperest a megtámadott határozat azon sajátos jellemzői miatt érinti, amelyek a határozat címzettjéhez hasonló módon egyénítik őt (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 230. és 231. pont).
- 266 A Tanács, a Bizottság és a CPMM-ek által hivatkozott 2003. április 10-i Bizottság kontra Nederlandse Antillen ítélet (C-142/00 P, EU:C:2003:217) alapjául szolgáló jogvita körülményei nem hasonlíthatók össze a jelen ügy körülményeivel. Egyrészt ugyanis az e jogvita keretében vitatott intézkedések nem kifejezetten a felperesek területére vonatkoztak. Másrészt és mindenesetre ezen intézkedések elfogadása nem járt azzal, hogy be kellett szerezni e terület népének beleegyezését (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 233–235. pont).
- 267 Az egyesületek egyedi érintettségére vonatkozó, a Bizottság és a Francia Köztársaság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat (lásd: 2007. január 18-i PKK és KNK kontra Tanács ítélet, C-229/05 P, EU:C:2007:32, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. április 3-i ADEAS kontra Bizottság végzés, T-7/13, nem tették közzé, EU:T:2014:221, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) szintén nem releváns, mivel a tagjai magánérdekeit védő egyesület személyében való érintettsége nem hasonlítható egy önkormányzattal nem rendelkező területet képviselő szervezet személyében való érintettségéhez. Ezenkívül, tekintettel a felperes

szerepére és a fenti 241–250. pontban hivatkozott körülményekre, amelyek elegendők ahhoz, hogy a megtámadott határozat tekintetében egyénítsék őt, nem hozható fel vele szemben az, hogy nem vett részt a vitatott megállapodás megkötése céljából folytatott tárgyalásokon (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 236. és 237. pont).

268 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat a felperest nemcsak közvetlenül, hanem személyében is érinti. Következésképpen el kell utasítani a Tanácsnak a felperes keresetösségi jogának hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogását, és a keresetet érdemben kell megvizsgálni.

3. A kereset megalapozottságáról

269 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes tizenegy jogalpra hivatkozik. Az első jogalap a Tanácsnak a megtámadott határozat elfogadására vonatkozó hatáskörének hiányán, a második az alapvető jogok és a nemzetközi humanitárius jog tiszteletben tartásának ellenőrzésére irányuló kötelezettségének a megsértésén, a harmadik a Bíróság ítéleteinek végrehajtására vonatkozó kötelezettség megsértésén, a negyedik az alapvető jogok mint az Unió külső fellépését vezérlő elvek és értékek megsértésén, az ötödik a bizalomvédelem elvének megsértésén, a hatodik jogalap pedig az arányosság elvének téves alkalmazásán, a hetedik a közös halászati politika megsértésén, a nyolcadik az önrendelkezési jog megsértésén, a kilencedik a szerződések relatív hatálya elvének megsértésén, a tizedik a nemzetközi humanitárius jog megsértésén, a tizenegyedik pedig az Unió nemzetközi jogi felelősségen alapuló kötelezettségeinek megsértésén alapul.

a) Az első, a Tanácsnak a megtámadott határozat elfogadására vonatkozó hatáskörének a hiányára alapított jogalapról

270 A felperes azt állítja, hogy a Tanácsnak mint uniós szervnek nem volt hatásköre a megtámadott határozat elfogadására, mivel az egy harmadik személynek minősülő nép szuverenitása alá tartozó, olyan területre alkalmazandó nemzetközi megállapodásra vonatkozott, amellyel kapcsolatban sem az Unió, sem a másik szerződő fél nem rendelkezett hatáskörrel.

271 A Tanács azt állítja, hogy a jelen jogalappal a felperes valójában az Unió hatáskörét az önrendelkezéshez való jog és a szerződések relatív hatálya elvének megsértése miatt vitatja, és utal a nyolcadik és a kilencedik jogalpra adott válaszára. Egyébiránt rámutat, hogy a nemzetközi megállapodások megkötésére vonatkozó hatáskört az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése ruházta rá.

272 A Bizottság a maga részéről azt állítja, hogy a nemzetközi joggal nem ellentétes, ha a valamely önkormányzattal nem rendelkező terület igazgatásáért felelős hatalom az említett területre vonatkozó nemzetközi megállapodást köt. A jelen ügyben a Marokkói Királyságot *de facto* a Nyugat-Szahara igazgatásáért felelős hatalomnak kell tekinteni. A Francia Köztársaság lényegében hasonló álláspontot képvisel. A CPMM-ek lényegében elfogadják a Tanács által a jelen jogalpra adott választ.

273 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a jelen ügyben a felperes által hivatkozott bizonyítékokból vagy az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy a vitatott megállapodás megkötését ki kellene zárni az Unió nemzetközi szervezeti jogállása vagy az ilyen szerződéskötést kifejezetten tiltó olyan nemzetközi jogi szabály miatt, amely többek között a Biztonsági Tanács határozatából vagy a Nemzetközi Bíróság valamely ítéletéből következik. Végezetül emlékeztetni kell arra, hogy amint az a Tanács kontra Front Polisario ítélet 98. pontjából és a Western Sahara Campaign UK

ítélet 70–72. pontjából következik, a Bíróság főszabály szerint nem zárta ki, hogy az Unió és a Marokkói Királyság Nyugat-Szahara területére vagy az azzal szomszédos vizekre alkalmazandó nemzetközi megállapodást köthessen (lásd ebben az értelemben, analógia útján: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 247. és 248. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

274 Ezen okokból az első jogalapot el kell utasítani.

275 A kereset megalapozottságát a harmadik jogalap elemzésével kell folytatni.

b) A harmadik, lényegében arra alapított jogalapról, hogy a Tanács megsértette azon kötelezettségét, hogy megfeleljen az ítélkezési gyakorlat által az önrendelkezés elvének és a szerződések relatív hatályának elvéből levezetett követelményeknek

276 A felperes azt állítja, hogy a Tanács azáltal, hogy a Marokkói Királysággal Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre kifejezetten alkalmazandó megállapodást kötött a beleegyezése nélkül, megsértette a Bíróság ítéleteinek végrehajtására vonatkozó, az EUMSZ 266. cikkből eredő kötelezettséget. A Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az Unió és a Marokkói Királyság között létrejött megállapodások hatályának hallgatólagos kiterjesztése e területre az önrendelkezés elve és a szerződések relatív hatályának elve alapján jogilag lehetetlen. A felperes ebből azt a következtetést vonja le, hogy ugyanezen okokból az ilyen megállapodásoknak az említett területre és szomszédos vizekre történő kifejezett alkalmazása *a fortiori* kizárt. Egyébiránt a keresetlevél első részében, valamint a válasz előzetes megfontolásaiban és a beavatkozási beadványokra tett észrevételekben a felperes különösen arra hivatkozik, hogy a vitatott megállapodás megkötése ellentétes az ítélkezési gyakorlattal, mivel nem tartja tiszteletben Nyugat-Szahara elkülönülő jogállását, valamint e megállapodást e terület népének az említett megállapodásba való beleegyezése nélkül fogadták el.

277 A Tanács azt állítja, hogy mivel olyan megállapodást kötött, amelynek hatálya kifejezetten e terület lakosságának beleegyezésével terjed ki a Nyugat-Szaharával szomszédos vizekre, eleget tett a Tanács kontra Front Polisario ítéletben és a Western Sahara Campaign UK ítéletben foglaltaknak.

278 Pontosabban, az ellenkérelem „Horizontális kérdések” című előzetes megfontolásaiban a Tanács először is azt állítja, hogy a Bizottság és az EKSZ által folytatott konzultációk, amelyek célja az érintett lakosságot képviselő szervek és szervezetek lehető legszélesebb körű részvételének biztosítása volt, anélkül hogy előre befolyásolnák az önrendelkezés folyamatának kimenetelét, lehetővé tették e lakosság beleegyezésének beszerzését a Tanács kontra Front Polisario ítéletnek megfelelően és a vonatkozó elvek tiszteletben tartása mellett. Másodszor azzal érvel, hogy Nyugat-Szahara jelenlegi helyzete nem teszi lehetővé az érintett néppel folytatott közvetlen vagy e terület népének intézményi képviselője útján folytatott konzultációt. Harmadszor az intézmények élhettek mérlegelési mozgásterükkel az e terület lakossága számára biztosított előnyből levezetett objektív kritériumon alapuló konzultációk lefolytatása során, és e tekintetben megfeleltek az alkalmazandó nemzetközi jogi elveknek. Negyedszer, a viszonyválaszban a Tanács azt állítja, hogy kizárólag a Marokkói Királyság – amely a Nyugat-Szahara területének igazgatásáért *de facto* felelős hatalom – rendelkezik jogképeséggel, valamint igazgatási és vámügyi eszközökkel ahhoz, hogy az Unióval halászati megállapodást kössön. Ötödször, a felperes nem felel meg az ítélkezési gyakorlatban a nemzetközi jogi szabályokra való hivatkozással vonatkozóan meghatározott feltételeknek.

- 279 A Bizottság lényegében ugyanazt az elemzést fejti ki, mint a Tanács, a vitatott megállapodás megkötéséhez vezető folyamatot és a nemzetközi jog elveinek felhívhatóságát, valamint az e megállapodások megkötéséről szóló határozatok bírósági felülvizsgálatát illetően. A nyolcadik és a kilencedik jogalappal összefüggésben konkrétan az önrendelkezés elvére és a szerződések relatív hatályának elvére való hivatkozás lehetőségét is vitatja. Előzetes megfontolásainak 1.2. pontjában hozzáteszi, hogy a vitatott megállapodás megfelel az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 73. cikkében és az Egyesült Nemzetek harmadik tengerjogi konferenciája záróokmányának III. sz. határozatában rögzített nemzetközi közjogi elveknek. Lényegében arra hivatkozik, hogy e rendelkezésekkel nem ellentétes a Nyugat-Szaharával szomszédos vizek erőforrásainak kezelése a Marokkói Királyság és az Unió által egy nemzetközi megállapodás keretében, mivel e kezelés figyelembe veszi e terület lakosságának érdekeit, valamint hogy a felperes álláspontjai joghézagot teremtenének e vizek kezelése terén. Ezenkívül a tengerjogi egyezmény nem használja a beleegyezés fogalmát. Végül azt állítja, hogy a felperes téved a Tanács kontra Front Polisario ítéletből és Western Sahara Campaign UK ítéletből levonandó következtetések tekintetében, amelyek a Marokkói Királyság területén, valamint a felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizeken alkalmazandó megállapodások releváns nemzetközi jogi elvekre tekintettel történő értelmezésére szorítkoztak, de nem vonatkoznak e megállapodások érvényességére.
- 280 A Spanyol Királyság és a Francia Köztársaság lényegében a Tanácséhoz és a Bizottságéhoz hasonló érvelést fejt ki a nemzetközi jogi elvek alkalmazását, a megtámadott határozat bírósági felülvizsgálatát, valamint a Bizottság és az EKSZ által folytatott konzultációk érvényességét illetően.
- 281 A CPMM-ek részben csatlakoznak a Tanácsnak a vitatott megállapodás megkötését megelőző konzultációs folyamatra vonatkozó elemzéséhez. Ezenkívül azt állítják, hogy az e konzultációban részt vevő helyi megválasztottak a nyugat-szaharai lakosság legitim képviselői, és demokratikus legitimitással rendelkeznek. Egyébiránt konkrétan a harmadik jogalapot illetően többek között azt állítják, hogy az EUMSZ 266. cikk a jelen ügyben nem alkalmazható. Végül a kilencedik jogalappal összefüggésben azzal érvelnek, hogy a szerződések relatív hatályának elve nem alkalmazható, és mindenesetre a vitatott megállapodásra nem lehet hivatkozni a felperessel szemben.
- 282 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a Tanács, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek érvelésének egy része végső soron azt a kérdést veti fel, hogy a jelen jogalap nem hatástalan-e. E kérdést kell tehát megvizsgálni azt megelőzően, hogy adott esetben az említett jogalap megalapozottsága elbírálásra kerülne.

1) A Tanácsnak, a Francia Köztársaságnak, a Bizottságnak és a CPMM-eknek a harmadik jogalap hatástalanságára vonatkozó érveiről

- 283 A Tanács és a beavatkozók érvei három szempontból vitatják a jelen jogalap jogi megalapozottságát. Először is az EUMSZ 266. cikk szerintük nem alkalmazható. Másodszor, a felperes által hivatkozott ítéletekre nem lehet eredményesen hivatkozni az Unió és a Marokkói Királyság közötti megállapodások érvényességének vitatása céljából. Harmadszor a felperes nem hivatkozhat a nemzetközi szokásjog elveire, amelyek megsértését a jelen ügyben kifogásolja.
- 284 Először is, ami az EUMSZ 266. cikk alkalmazhatóságát illeti, meg kell állapítani, hogy a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítéletben (T-279/19) a Törvényszék megállapította, hogy a harmadik jogalapja keretében, amely ugyanazokon a jogi alapokon alapult, mint a jelen jogalap, a felperes az EUMSZ 266. cikkből nem vezethette le, hogy az intézmények kötelesek a Tanács kontra Front Polisario és Western Sahara Campaign UK ítéleteket, illetve a fenti 52. pontban

hivatkozott végzéseket végrehajtani, többek között azért, mert az uniós bíróságok egyik említett határozata sem semmisített meg uniós jogi aktust, illetve állapította meg ilyen aktus érvénytelenségét. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy e jogalap, amennyiben e cikk rendelkezésein alapul, hatástalan (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 262–265. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

285 Ugyanakkor, mivel az e jogalap alátámasztására kifejtett érvelés egy olyan kifogáson alapult, amelynek alapja lényegében az volt, hogy az intézmények megsértették azon kötelezettségüket, hogy megfeleljenek a Bíróságnak az ezen ügy tárgyát képező megállapodásra alkalmazandó nemzetközi jogi szabályokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatának, a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbező eredményesen hivatkozhat e jogsértésre, mivel az uniós bíróság hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a megsemmisítés iránti kereset keretében megvizsgálja a megtámadott jogi aktusnak a Bíróság ítélkezési gyakorlatával összeegyeztethetőségét, és mivel a szóban forgó ügyben megtámadott határozatot éppen azért fogadták el, hogy levonják a következtetéseket ebből az ítélkezési gyakorlatból, illetve konkrétan a Tanács kontra Front Polisario ítéletből. A Törvényszék tehát megállapította, hogy az EUMSZ 266. cikkre való téves hivatkozás ellenére a harmadik jogalap, amennyiben lényegében a fent említett kifogásra vonatkozik, nem hatástalan (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 267–272. pont).

286 Mivel a jelen jogalap keretében a felperes az uniós bíróságok ugyanazon határozatainak végrehajtására hivatkozik, mint amelyekre a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet (T-279/19) alapjául szolgáló ügyben hivatkoztak, a jelen jogalapot, amennyiben az az EUMSZ 266. cikkben alapul, a fenti 284. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt el kell utasítani.

287 Ezzel szemben meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 276. pontból következik – a felperes a jelen jogalap keretében lényegében arra hivatkozik, hogy az intézmények megsértették a Bíróságnak az Unió és Marokkói Királyság közötti megállapodásoknak a Tanács kontra Front Polisario ítéletben és a Western Sahara Campaign UK ítéletben rögzített, az alkalmazandó nemzetközi jogi szabályok fényében történő értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatának való megfelelésre vonatkozó kötelezettségüket. Ezenkívül, amint az a megtámadott határozat (3) és (5) preambulumbekzdéséből következik, (lásd a fenti 116. pontot) a vitatott megállapodást az intézmények abból a célból tárgyalták meg és kötötték meg, hogy megállapítsák a második ítéletből levont következtetéseket, amely ítélet kizárta a 2006. évi halászati megállapodásnak és a 2013. évi jegyzőkönyvnek a Nyugat-Szahara területére és a szomszédos vizekre való alkalmazását azzal az indokkal, hogy az ellentétes az önrendelkezés és a szerződések relatív hatályának az előbbi ítéletben értelmezett elveivel. Ebből következik, hogy a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet (T-279/19) 267–272. pontjában kifejtettekhez hasonló indokok miatt a jelen jogalap az említett jogsértésre vonatkozó részében nem hatástalan.

288 Másodszor, el kell utasítani a Bizottság és a CPMM-ek arra alapított érveit, hogy a Tanács kontra Front Polisario ítéletben és a Western Sahara Campaign UK ítéletben a Bíróság az önrendelkezés elvét és a relatív hatály elvét az ezen ügyek tárgyát képező megállapodások értelmezésével összefüggésben, nem pedig azok érvényességének felülvizsgálatával összefüggésben értelmezte. Egyrészt ugyanis az intézményeknek nemcsak az uniós jogszabályoknak a Bíróság által elfogadott értelmezésének kell megfelelniük, hanem az Uniót kötelező nemzetközi jogi szabályok értelmezésének is, és az uniós bíróság hatáskörrel rendelkezik az Unió nevében kötött megállapodás ezen értelmezéssel való összeegyeztethetőségének az értékelésére. Másrészt a Bíróság által a jelen ügyben értelmezett nemzetközi jogi szabályok, amelyek relevánsak voltak az

ilyen, a Marokkói Királysággal kötött megállapodásnak a Nyugat-Szaharára történő hallgatóságos alkalmazásáról való döntés szempontjából, *a fortiori* relevánsak az ugyanazon felek között létrejött megállapodás kifejezetten ilyen területi alkalmazást előíró kikötése jogszerűségének a vizsgálata szempontjából (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 273–275. pont).

- 289 Harmadszor, ami az önrendelkezés elvére, valamint a szerződések relatív hatályának elvére való hivatkozás lehetőségét illeti, emlékeztetni lehet arra, hogy az olyan kereskedelempolitikai megállapodással összefüggésben, amelyet az Unió nevében annak érdekében kötöttek, hogy megfeleljen ezen elveknek a Bíróság által a Tanács kontra Front Polisario ítéletben elfogadott értelmezésének, a Törvényszék megállapította, hogy ebben az ítéletben a Bíróság a társulási megállapodásnak az említett elvek fényében történő értelmezéséből az Unió és a Marokkói Királyság kapcsolatában érvényesülő egyértelmű, pontos és feltétel nélküli kötelezettségeket vezetett le, vagyis egyrészt Nyugat-Szahara elkülönülő jogállásának tiszteletben tartását, másrészt pedig az e területre vonatkozó megállapodás végrehajtása esetén a terület népe beleegyezésének beszerzésére irányuló kötelezettséget (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 281. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 290 A Törvényszék ebből a megállapításból azt a következtetést vonta le, hogy a nyugat-szaharai népet az önrendelkezés elve és a szerződések relatív hatályának elve alapján megillető jogok védelme érdekében a felperesnek lehetősége kell, hogy legyen arra, hogy ezen egyértelmű, pontos és feltétel nélküli kötelezettségek megsértésére hivatkozzon a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet (T-279/19) alapjául szolgáló ügyben megtámadott határozattal szemben, amennyiben ez az állítólagos jogsértés érintheti az említett népet mint Unió és a Marokkói Királyság között létrejött megállapodásban nem részes harmadik személyt. Ezenkívül úgy ítélte meg, hogy a nemzetközi szokásjog elvei felhívhatóságára vonatkozó, a 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet (C-366/10, EU:C:2011:864) 107–109. pontjában rögzített ítélkezési gyakorlattal nem ellentétes ez a következtetés. Megállapította ugyanis, hogy az e pontokban szereplő megfontolások az ügy azon sajátos körülményeinek értékelésén alapulnak, amelyek a hivatkozott nemzetközi jogi elvek és a vitatott aktus természetével, valamint az alapeljárás felpereseinek jogi helyzetével kapcsolatosak, és amelyek nem hasonlíthatók össze a T-279/19. sz. ügy körülményeivel (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 282–291. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 291 Ehhez hasonlóan a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fenti 290. pontban megfogalmazott következtetést nem kérdőjelezi meg a Bizottság és a Comader egyrészt az önrendelkezés elvére, másrészt a szerződések relatív hatályának elvére vonatkozó különös felhívhatóságára vonatkozó érvei. Először is ugyanis az önrendelkezés elvét illetően a Törvényszék megállapította, hogy mindenesetre az, hogy az ezen elv által biztosított jog kollektív jog, valamint az, hogy az olyan folyamatot indít meg, amelynek kimenetelét nem határozták meg, a jelen ügyben nem releváns, mivel a felperes által képviselt harmadik személy éppen e jog jogosultja, és az őt a folyamatban lévő eljárás kimenetelétől függetlenül ténylegesen megilleti. Másodszor, a szerződések relatív hatályának elvét illetően a Törvényszék lényegében úgy ítélte meg, hogy az, hogy a nemzetközi jogrendben a preferenciális vámtarifákról szóló megállapodást esetleg nem lehet érvényesíteni a nyugat-szaharai néppel szemben, nem képezheti akadályát annak, hogy a fellebbező ezen elvre hivatkozzon az uniós bíróság előtt (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 293–296. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 292 A fenti 289–291. pontban felidézett megfontolások alkalmazandók azzal kapcsolatban, hogy a megtámadott határozattal szemben lehet-e hivatkozni az önrendelkezés elvére és a szerződések relatív hatályának elvére, tekintettel arra, hogy az említett elvek alkalmazhatók az Unió és a Marokkói Királyság között kötött halászati megállapodással összefüggésben, amint azt a Bíróság a Western Sahara Campaign UK ítélet 63–72. pontjában megállapította.
- 293 Mindenesetre a jelen jogalap keretében a felperes a Western Sahara Campaign UK ítélet következményeinek megállapítására irányuló kereset alátámasztása érdekében lényegében arra alapított kifogást hoz fel, hogy az intézmények megsértették azon kötelezettségüket, hogy megfeleljenek az Unió és a Marokkói Királyság közötti megállapodások alkalmazandó nemzetközi jogi szabályok fényében történő értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatnak, és különösen a Western Sahara Campaign UK ítéletnek való megfelelésre vonatkozó kötelezettségüket. Következésképpen ebben az összefüggésben a felperestől nem tagadható meg annak joga, hogy a megtámadott határozat jogszerűségét e kifogás keretében ilyen alapvető jellegű szabályokra hivatkozva vitassa, hiszen e szabályok kötik az Uniót, és e határozatot a Bíróság által elfogadott értelmezésnek való megfelelés érdekében fogadták el (lásd analógia útján: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 292. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 294 Ennélfogva a jelen jogalap keretében a felperes eredményesen hivatkozhat a Tanács kontra Front Polisario és a Western Sahara Campaign UK ítéletre, valamint az önrendelkezés elvének és a szerződések relatív hatálya elvének a jelen jogalap alátámasztása érdekében elfogadott értelmezésére. E jogalap tehát nem hatástalan.

2) A felperes által a jelen jogalap alátámasztására felhozott érvek megalapozottságáról

- 295 A felperes jelen jogalapot alátámasztó érvelése lényegében három részből áll, amelyek közül az első azon alapul, hogy az Unió és a Marokkói Királyság nem köthet Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre alkalmazandó megállapodást, a második e terület elkülönülő jogállásának az önrendelkezés elvével ellentétes megsértésén, a harmadik pedig azon követelmény megsértésén alapul, amely szerint e terület népének harmadik személyként bele kell egyeznie a vitatott megállapodásba.

i) A harmadik jogalap első, azon alapul részéről, hogy az Unió és a Marokkói Királyság nem köthet Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre alkalmazandó megállapodást

- 296 Az első részben a felperes azt állítja, hogy amint az a Tanács kontra Front Polisario ítéletből és a Western Sahara Campaign UK ítéletből következik, az Unió és a Marokkói Királyság között létrejött megállapodás alkalmazása Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre jogilag lehetetlen, különösen az önrendelkezés elvének és a szerződések relatív hatálya elvének a megsértése miatt. Közelebbről, a Western Sahara Campaign UK ítéletet illetően a felperes azt állítja, hogy annak 72. pontjában a Bíróság kizárta az ilyen megállapodást azzal az indokkal, hogy a Marokkói Királyság mindenféleképpen kategorikusan elutasította, hogy az említett terület tekintetében ne tekintse szuverenitással rendelkezőnek. Márpedig a vitatott megállapodás valójában arra irányul, hogy „tartósítsa” a 2006. évi halászati megállapodásnak és jegyzőkönyveinek a szóban forgó terület e harmadik ország által ellenőrzött részére és a szomszédos vizekre való *de facto* alkalmazását, amit a fent hivatkozott ítélet kizárt.

- 297 A Tanács, amelyet a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek támogatnak, arra hivatkozik, hogy a fenti 296. pontban hivatkozott ítéletek nem zárták ki az Unió és a Marokkói Királyság közötti megállapodások Nyugat-Szaharára való alkalmazását.
- 298 E tekintetben elegendő rámutatni arra, hogy az Unió nevében a Marokkói Királysággal a társulási megállapodás keretében kötött megállapodásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat keretében az uniós bíróságok nem döntöttek az Unió és a Marokkói Királyság között létrejött olyan megállapodásokkal kapcsolatos jogvitákról, amelyek olyan kifejezett rendelkezést tartalmaztak, amely e megállapodás területi hatályát kiterjesztette Nyugat-Szaharára. Ily módon ezen ítélkezési gyakorlat keretében a Bíróság és a Törvényszék csupán azt állapította meg, hogy az alkalmazandó nemzetközi jogi szabályokkal ellentétes, ha ezen önkormányzattal nem rendelkező területet úgy tekintik, mint amely hallgatólagosan az Unió és a Marokkói Királyság közötti megállapodás területi hatálya alá tartozik, jöllehet e hatály e harmadik ország tekintetében kifejezetten annak területére, illetve a felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizekre korlátozódik (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 300–304. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 299 Egyébiránt, amint arra a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet (T-279/19) 301. és 305. pontja emlékeztet, a Bíróság a Tanács kontra Front Polisario ügyben hozott ítélet 94–98. pontjában megállapította, hogy a Bécsi Egyezmény 29. cikkében kodifikált szabállyal nem ellentétes az, hogy egy szerződés valamely államot a sajátjától eltérő más terület vonatkozásában csak akkor kötelez, ha az ilyen szándék e szerződésből kitűnik.
- 300 Meg kell tehát állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben a vitatott megállapodást nem lehet úgy tekinteni, mint amely „megerősít” egy az ítélkezési gyakorlat által kizárt gyakorlatot, az ugyanis egyrészt nem zárta ki teljesen, hogy az Unió és a Marokkói Királyság közötti megállapodás jogszerűen alkalmazható legyen Nyugat-Szaharára vagy a szomszédos vizekre. Másrészt ezen alkalmazás a jelen ügyben nem egy egyszerű „gyakorlatból” következik, hanem magának a vitatott megállapodásnak a kifejezett, a felek közös akaratát és különösen az Unió szándékát tükröző megfogalmazásából (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 305. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 301 E megfontolásokat a jelen ügyben nem kérdőjelezi meg a Western Sahara Campaign UK ítélet 72. pontja (lásd a fenti 48. pontot). Az említett ítélet e pontjában ugyanis a Bíróság csak a Tanács és a Bizottság azon hipotézisét utasította el, amely szerint a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeket a Marokkói Királyság, mint az e terület igazgatásáért „*de facto*” felelős hatalom vagy azt megszálló hatalom joghatósága alá tartozónak lehet tekinteni, mivel ez utóbbi „kifejezetten” kizárta e minősítéseket. Ezzel szemben a Bíróság ugyanebben a pontban nem utasította el annak lehetőségét, hogy e vizek az Unió és a Marokkói Királyság közötti olyan halászati megállapodás hatálya alá tartozzanak, amely e vizeket kifejezetten megkülönbözteti az e harmadik állam felségterülete vagy joghatósága alá tartozó vizektől.
- 302 A harmadik jogalap első részét tehát el kell utasítani.
- 303 El kell végezni a jelen jogalap harmadik részének elemzését.

ii) A harmadik jogalap harmadik, azon követelmény megsértésén alapuló részéről, amely szerint Nyugat-Szahara népének mint a szerződések relatív hatályának elve értelmében véve a megállapodásban nem részes harmadik személynek bele kellett egyeznie a vitatott megállapodásba

- 304 A harmadik jogalap harmadik részében a felperes mind a keresetlevélben, mind pedig a válaszban vitatja a Bizottság és az EKSZ által folytatott konzultációk érvényességét, valamint a 2018. október 8-i, többek között e konzultációkról számot adó jelentés relevanciáját. E konzultációk és e jelentés ugyanis a vitatott megállapodás előnyeire összpontosítanak, míg a Bíróság által megállapított egyetlen releváns kritérium Nyugat-Szahara népének beleegyezése. Ezenkívül a felperes szerint e konzultációknak, amelyekre a felperes szerint az intézményeknek és a Marokkói Királyságnak nem volt hatásköre, nem lehetett célja az említett beleegyezés megszerzése, különösen amiatt, hogy egyrészt ez utóbbi nem következhet informális konzultációs folyamatból, és másrészt e folyamat a marokkói törvények alapján létrehozott szervezeteket érintett, és nem terjedt ki e népnek a Marokkói Királyság által ellenőrzött területen kívül élő részére. Ezenkívül a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdésében a Tanács megváltoztatta az említett konzultációk jellegét és terjedelmét azáltal, hogy azt az „érintett személyek” beleegyezése kinyilvánításaként jelölte meg. A Tanács e megfontolásai nem felelnek meg a Tanács kontra Front Polisario ítéletnek és a Western Sahara Campaign UK ítéletnek, különösen az előbbi ítélet 106. pontjának.
- 305 A Tanács, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek lényegében azt állítják, hogy a lefolytatott konzultációk tiszteletben tartják a nemzetközi jog alkalmazandó elveit, tekintettel Nyugat-Szahara sajátos helyzetére, amely nem teszi lehetővé a népe beleegyezésének közvetlen beszerzését, valamint tekintettel az intézmények jelentős mérlegelési jogkörére (lásd a fenti 277–281. pont).
- 306 A jelen rész vizsgálata során meg kell vizsgálni először is a szerződések relatív hatálya elvének a jelen ügyben való alkalmazását, másodsor azokat a részletes szabályokat, amelyek szerint az intézmények a jelen esetben meg kívántak felelni a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdésének megfogalmazása szerint „[a Western Sahara Campaign UK] ítéletben kifejtett megfontolásoknak”, harmadszor pedig a fenti 304. pontban felidézett érvelés megalapozottságát.
- *A szerződések relatív hatálya elvének a jelen ügyre történő alkalmazásáról*
- 307 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy ellentétben azzal, amit a CPMM-ek állítanak, és amint az a Tanács kontra Front Polisario ítélet 100–107. pontjából és a Western Sahara Campaign UK ítélet 63., 69., 71. és 72. pontjából következik, a szerződések relatív hatályának elve alkalmazandó a jelen ügyben. Közelebbről az az állítólagos tény, hogy a Marokkói Királyság a Nyugat-Szaharával kapcsolatos álláspontjára tekintettel nem kívánt sem jogokat, sem kötelezettségeket biztosítani e terület népének, semmilyen hatással nincs ezen elvnek az Unió és a Marokkói Királyság között létrejött, a vitatott megállapodáshoz hasonló, Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre alkalmazandó megállapodás uniós bíróságok általi, a nemzetközi jogra tekintettel végzett értelmezése keretében való alkalmazhatóságára.
- 308 A szerződések relatív hatálya elvének a jelen ügyben való alkalmazását nem kérdőjelezi meg a Bizottság azon előzetes megállapításai sem, amelyek az önkormányzattal nem rendelkező terület és a szomszédos vizek közötti kapcsolatnak a nemzetközi jogban állítólagosan megoldatlan

jellegére vonatkoznak, többek között az arra vonatkozó megállapítások sem, hogy a tengerjogi egyezményben, és különösen az Egyesült Nemzetek harmadik tengerjogi konferenciája záróokmányának III. sz. határozatában nem hivatkoznak a beleegyezés fogalmára.

- 309 Elegendő ugyanis emlékeztetni arra, hogy amint azt a Törvényszék a fenti 233. pontban megállapította, a tengerjogi egyezmény szokásjogi alapelveinek és ezen egyezmény rendelkezéseinek többek között a Bíróság által értelmezett elemzéséből (lásd a fenti 221–232. pontot) az következik, hogy a parti államnak a tengerjogi egyezményben biztosított jogai, és különösen az ezen egyezmény által meghatározott területeken található halászati erőforrások kiaknázására vonatkozó jogok alkalmasak arra, hogy azokat a Nyugat-Szaharához hasonló, tengerparttal rendelkező, önkormányzattal nem rendelkező területek népeinek javára gyakorolják. Abban az esetben azonban, ha a szóban forgó nép jogait harmadik államok gyakorolják a javukra, az önrendelkezés és a szerződések relatív hatálya elvének megfelelően az említett népnek ki kell fejeznie a beleegyezését ahhoz, hogy e jogokat ezen államok gyakorolják. Mindenesetre, amint az a jelen ítéletben már többször megállapításra került, a vitatott megállapodás nem csupán az említett területtel szomszédos vizekre alkalmazandó, hanem e terület szárazföldi részére is.
- 310 Ezenfelül a Bíróságnak a Nyugat-Szahara népe beleegyezésének kifejezési módjaival kapcsolatos szempontokra vonatkozó útmutatása, illetve az ENSZ szerveinek az erre vonatkozó állásfoglalása hiányában emlékeztetni kell arra, hogy az általános nemzetközi jognak a szerződések relatív hatályára vonatkozó elve értelmében, amelynek a Bécsi Egyezmény 34. cikkében foglalt szabály a különös kifejeződése, a szerződések harmadik személy számára annak beleegyezése nélkül sem előnyököt, sem hátrányokat nem okozhatnak.
- 311 E tekintetben a Bécsi Egyezmény 35. és 36. cikkének rendelkezéseiből arra lehet következtetni, hogy Nyugat-Szahara népének a vitatott megállapodásba való beleegyezését – ellenkező megnyilvánulás hiányában – csak abban az esetben lehet vélelmezni, ha az e megállapodásban részes felek jogot kívántak biztosítani számára, és ezzel szemben e beleegyezésnek kifejezettnek kell lennie azon kötelezettségek tekintetében, amelyeket ugyanezen felek kívánnak vele szemben előírni. Azonkívül ugyanis, hogy a Bécsi Egyezmény által az államok közötti szerződéses kapcsolatok tekintetében kodifikált elvek a nemzetközi jog más alanyaira is alkalmazhatók, a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjából nem tűnik ki a Bíróság által a szóban forgó népre alkalmazott „harmadik személy” fogalma és a „harmadik államnak” az ezen egyezmény értelmében vett fogalma közötti tartalmi különbség (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 314–317. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 312 Márpedig, függetlenül attól, hogy a jelen ügyben a felperes megtagadta a részvételt a Bizottság és az EKSZ által a vitatott megállapodás megkötése előtt folytatott konzultációkon, meg kell állapítani, hogy e megállapodás nem biztosít semmilyen jogot Nyugat-Szahara népe mint az említett megállapodásban nem részes harmadik személy részére, a beleegyezése tehát nem vélelmezhető a Bécsi Egyezmény 36. cikkének (1) bekezdésében előírt elv alapján (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 318. és 323. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 313 Egyrészt ugyanis a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeken a halászati megállapodás alapján biztosított halászati jogok az Unió és a tagállamok javára szolgálnak. Egyébiránt az e vizeken folytatott halászati tevékenységek – különösen az e vizekre alkalmazandó állománygazdálkodási

övezetek meghatározása keretében történő – irányítását a marokkói hatóságok végzik a nemzeti törvényeik és szabályaik keretében, az említett megállapodás 6. cikke (1) bekezdésének megfelelően.

- 314 Másrészt, amint arra a Törvényszék a fenti 215. pontban emlékeztetett, a pénzügyi hozzájárulás különböző összetevőit – amint az a végrehajtási jegyzőkönyv 4. cikkének (4) bekezdéséből és 8. cikkének (3) bekezdéséből, valamint e jegyzőkönyv melléklete I. fejezetének E. pontjából kitűnik – a marokkói hatóságoknak fizetik ki. Ezenkívül a végrehajtási jegyzőkönyv 4. cikkének (2) bekezdése, valamint 6–8. cikke értelmében ezt a hozzájárulást a Marokkói Királyság hatóságai befolyásolják, a halászati megállapodás 13. cikke által létrehozott vegyes bizottság ellenőrzése mellett, amely e harmadik állam és az Unió képviselőiből áll, valamint összhangban az ugyanezen megállapodás 12. cikkének (4) bekezdésében foglalt, a méltányos földrajzi és társadalmi elosztásra vonatkozó elvvel.
- 315 Márpedig amint az a levélváltásból következik (lásd a fenti 70. pontot), a Marokkói Királyság e feladatokat azon álláspontja alapján gyakorolja, amely szerint „a szaharai térség a nemzeti terület szerves részét képezi, így a térség felett – az ország többi területéhez hasonlóan – a Marokkói Királyság teljes mértékben gyakorolja szuverén jogait”.
- 316 E tekintetben megjegyezhető többek között, hogy a halászati megállapodás, illetve a végrehajtási jegyzőkönyv rendelkezéseiből, valamint mellékleteiből és függelékeiből nem tűnik ki, hogy a pénzügyi hozzájárulás méltányos földrajzi és társadalmi elosztásának elvét Nyugat-Szahara területén és Marokkó területén a társulási megállapodás 94. cikke értelmében differenciáltan alkalmazzák.
- 317 A Marokkói Királyság például, amennyiben Nyugat-Szahara területe és a szomszédos vizek érintettek, nem vállalja a vitatott megállapodás alapján rá háruló felelősségi és hatásköröket annak érdekében, hogy e terület népének jogait e terület javára gyakorolja. Amint az ugyanis a levélváltásban kifejtett álláspontjából kitűnik, és amint arra végeredményben a CPMM-ek is emlékeztettek (lásd a fenti 307. pontot), a Marokkói Királyság nem kíván e nép számára jogokat elismerni a halászati erőforrások e vizeken való kiaknázására és az abból eredő előnyök elosztására vonatkozóan. Ezenkívül azok a jogok, amelyeket e megállapodás adott esetben az említett területen letelepedett gazdasági szereplők számára keletkeztethet, magánszemélyeket érintenek, nem pedig olyan harmadik személyt, akinek abba bele kell egyeznie. Ami az e terület lakossága számára ebből származó előnyöket illeti, tisztán társadalmi-gazdasági hatásokról van szó, amelyek inkább közvetettek, és nem tekinthetők jogoknak (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 320. és 321. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 318 Ezzel szemben a vitatott megállapodás, mivel az egyik felet harmadik személy területén olyan hatáskörrel ruházza fel, amelyet az így nem jogosult saját maga gyakorolni, és nem is jogosult adott esetben e gyakorlás átruházására, – amint azt a felperes hangsúlyozza – kötelezettséget ír elő az érintett harmadik személlyel szemben, függetlenül attól a Tanács által hivatkozott körülménytől, hogy ebben a szakaszban saját maga vagy képviselője útján nem vállalhatja magára e hatásköröket. A vitatott megállapodásba való beleegyezésének tehát kifejezettnek kell lennie (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 322. és 323. pont).

319 Végül, ami a beleegyezésnek a Bécsi Egyezmény 34–36. cikkében használt és a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjában hivatkozott fogalmának a tartalmát és terjedelmét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy – amint az ezen egyezmény harmadik preambulumbekzdéséből következik – a szabad kötelezettségvállalás „általánosan elismert” elvnek minősül, amely alapvető szerepet játszik a szerződések jogának területén. Ezenkívül rá kell mutatni arra, hogy amennyiben valamely nemzetközi jogi szabály a szabad kötelezettségvállalás elvét hajtja végre, e szabály először is azt jelenti, hogy valamely fél vagy harmadik személy beleegyezésének kifejezése feltétele azon aktus érvényességének, amelyhez az szükséges, másodszor, hogy magának az említett beleegyezésnek az érvényessége függ annak „szabad és hiteles” jellegétől, harmadszor pedig, hogy az említett aktus az abba érvényesen beleegyező féllel vagy harmadik személlyel szemben érvényesíthető (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 324. és 325. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

320 Nyugat-Szahara népének, mint a vitatott megállapodásban nem részes harmadik személynek a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontja értelmében vett beleegyezésének tehát főszabály szerint ugyanazon követelményeket kell teljesítenie, és ugyanolyan joghatásokat kell kiváltania, mint amelyek a fenti 319. pontban szerepelnek (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 326. pont).

321 E megfontolások fényében kell most megvizsgálni a Tanács és a Bizottság által annak érdekében tett konkrét lépéseket, hogy megfeleljenek a Bíróság által a szerződések relatív hatályának elvélől levezetett követelményeknek.

– A szerződések relatív hatályának elvére vonatkozóan a Tanács kontra Front Polisario ítéletben elfogadott értelmezésnek való megfelelés érdekében a Tanács és a Bizottság által folytatott konzultációkról

322 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdésében a Tanács kifejtette, hogy „a Bizottság az [EKSZ-szel] együttműködve minden észszerű és megvalósítható intézkedést megtett a jelenlegi helyzetben ahhoz, hogy az érintett személyeket megfelelően bevonja a folyamatba annak érdekében, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a Nyugat-Szahara népe hozzájárul a megállapodás tervezetéhez”. Ezenkívül a Tanács e preambulumbekzdésben kifejtette, hogy „[a] Nyugat-Szaharában és a Marokkó Királyságban széles körű konzultációk folytak, amelyek során a részt vevő társadalmi-gazdasági és politikai szereplők egyértelműen támogatták a [vitatott] megállapodás megkötését”, „[a felperes] és bizonyos egyéb felek azonban nem voltak hajlandóak részt venni a konzultációs folyamatban”. Amint ezen információkból következik, a Tanács szerint éppen ez a „konzultációs folyamat” tette lehetővé a Tanács kontra Front Polisario ítéletben és a Western Sahara Campaign UK ítéletben „kifejtett megfontolásoknak”, különösen az előbbi ítélet 106. pontjában foglalt megállapításoknak való megfelelést.

323 Másodszor, amint az az ellenkérelemből és az annak alátámasztására benyújtott dokumentumokból kitűnik, a Tanács tárgyalási irányelvekkel egészítette ki a halászati partnerségi megállapodás módosítására, valamint az említett megállapodás végrehajtását biztosító jegyzőkönyv megkötésére irányuló, a Marokkói Királysággal folytatandó tárgyalások megkezdésére való felhatalmazásról szóló, 2018. április 16-i határozatát. Ezek az irányelvek többek között egyrészt azt írták elő, hogy „a Bizottságnak értékelnie kell a [vitatott] megállapodás esetleges hatásait, különösen az érintett lakosság számára jelentkező előnyök és az érintett területek természeti erőforrásainak kiaknázása tekintetében”, másrészt pedig azt, hogy ezen

intézménynek „biztosítania kell, hogy a Bíróság ítéleteivel összhangban a megállapodás aláírására és megkötésére irányuló javaslat időpontjában a megállapodásban érintett lakosságot megfelelően bevonják”.

324 Harmadszor, a 2018. október 8-i jelentésben a Bizottság a fenti 323. pontban említett tárgyalási irányelvek közül a másodikat illetően a következőket fejtette ki:

„A nyugat-szaharai lakossággal való közvetlen konzultációt lehetővé tevő bármilyen elképzelhető alternatíva hiányában a [Bizottság] és az EKSZ szolgálatai a saharai polgári társadalom, a parlamenti képviselők, a gazdasági szereplők és a szervezetek széles körével konzultációt tartottak.

[E] konzultációk a nyugat-szaharai lakosságnak és a terület gazdaságának a [vitatott megállapodás] megkötéséhez fűződő érdekével kapcsolatos álláspontok és megjegyzések közlésére irányuló fő célkitűzésre összpontosítottak.

Bár az EKSZ és a Bizottság felkérte a [felperest] a brüsszeli konzultációkon való részvételre, nem kapott pozitív választ [...]. Ugyanígy a [vitatott megállapodás] hatályának a Nyugat-Szaharával szomszédos vizekre való kiterjesztését ellenző civil szervezeteket is meghívták Brüsszelbe, de egyik sem fogadta el a meghívást.

Egyébiránt a marokkói hatóságok lebonyolították a [vitatott megállapodás] által érintett nemzeti, regionális és szakmai szervekkel folytatott saját konzultációkat.”

325 A Bizottság ugyanis a 2018. október 8-i jelentésben a következőket állapította meg:

„[E] háromoldalú megközelítés célja az volt, hogy egy rendkívül összetett politikai és jogi környezetben a lehető legátfogóbb, legtartalmasabb és leghitelesebb legyen.

A kezdetektől fogva egyértelművé tették, hogy a konzultációs folyamat nem Nyugat-Szahara területe végleges politikai és alkotmányos státuszának meghatározására irányul, hanem annak megállapítására, hogy a megállapodás által érintett lakosság támogatja-e a [2006. évi halászati megállapodás] kiterjesztését a Nyugat-Szaharával szomszédos vizekre.”

326 Negyedszer, a 2018. október 8-i jelentésben a Bizottság e konzultációkról azzal a megállapítással ad számot, hogy „[annak] első része, amely a marokkói hatóságok által folytatott konzultációkból állt, széles körű konszenzust mutatott az új fenntartható halászati partnerség támogatását illetően, beleértve annak a Nyugat-Szahara területével szomszédos vizekre való kiterjesztését is”, valamint hogy „az EKSZ és [a Bizottság] által folytatott konzultációk eredményei tekintetében megállapítható, hogy nagyon erős a támogatottsága a [vitatott megállapodás] kiterjesztésének a Nyugat-Szaharával szomszédos vizekre”. Egyébiránt azt állítja, hogy „[a felperes] és az ügye irányában érzékeny több más szereplő anélkül tagadta meg a konzultációs folyamatban való részvételt, hogy a [vitatott megállapodással] szemben érvet terjesztettek volna elő”, és úgy vélte, hogy „[e] megtagadás politikai jellegű fenntartásokhoz kapcsolódik Nyugat-Szahara végleges státuszának kérdésével [kapcsolatban]”.

327 Ily módon, amint azt a Bizottság beavatkozási beadványában kifejti, az EKSZ és maga a Bizottság is úgy vélte, hogy „a politikai semlegesség elve és a be nem avatkozás elve alapján a lehető »legátfogóbb« konzultációt kellett folytatniuk, anélkül hogy beleavatkoznának a »legitimitási vitába«, amely [a Marokkói Királyság] és a felperes között folyik”. Ily módon, mivel „az ENSZ-folyamat valamennyi résztvevője (a Marokkói Királyság és [a felperes]) kizárólag saját

magát tartja a megállapodással érintett lakosság képviselőjének”, úgy vélték, hogy „[a]z egyik fél értelmezésének előnyben részesítése elkerülhetetlenül azt eredményezte volna, hogy az Unió állást foglal egy politikai vitában”, és hogy „[a] felperes kizárólagos tárgyalópartnerként való elismerése ellentétes lett volna az Unió általános megközelítésével, amely a szóban forgó szervezetet mindig csak az ENSZ-folyamat egyik »feleként« ismerte el”. Így abból az elvből kiindulva, hogy „[e] felek egyike sem rendelkezett legitimitással”, a Bizottság és az EKSZ azt a megoldást választotta, amely szerint „ki kell szélesíteni a konzultáció alapját oly módon, hogy a felek által támogatott tárgyalópartnereken túlmenően a lehető legnagyobb mértékben kiterjedjen a megállapodások által érintett civil társadalomra és annak képviselőire is”.

328 E tekintetben mindenekelőtt e megfontolásokból azt a következtetést lehet levonni, hogy az intézmények úgy ítélték meg, hogy a gyakorlatban nem lehetséges közvetlenül vagy kizárólag a felperesen keresztül beszerezni a nyugat-szaharai nép – mint a vitatott megállapodásban nem részes harmadik személy – beleegyezését e terület sajátos helyzete miatt, de az „érintett lakossággal” az e megállapodáshoz való „beleegyezésük” megszerzése érdekében folytatott konzultáció e helyzetre tekintettel lehetővé teszi, hogy a lehetőségekhez mérten megfeleljenek a különösen a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjából levezethető követelményeknek (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 336. pont).

329 Ebből továbbá azt a következtetést lehet levonni, hogy az „érintett lakosságnak” az intézmények által hivatkozott fogalma lényegében azt a lakosságot foglalja magában, amely jelenleg Nyugat-Szahara területén található, függetlenül attól, hogy e terület népéhez tartoznak-e, vagy sem, „a saharai menekült lakosság véleménye [beszerzésének]” sérelme nélkül, amit a Bizottság szerint „[a] felperes konzultációban részt vevő felek közé történő bevonása [tenne lehetővé]”. Ily módon e fogalom különbözik a „nyugat-szaharai nép” fogalmától, mivel egyrészt magában foglalhatja a vitatott megállapodás e területen való alkalmazása által pozitívan vagy negatívan érintett teljes helyi lakosságot, és másrészt nem rendelkezik e második fogalom politikai tartalmával, amely többek között az említett nép számára elismert önrendelkezéshez való jogból ered (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 337. pont).

330 Végül, amint arra a felperes lényegében rámutatott, a Bizottság és az EKSZ által folytatott konzultációk az EUSZ 11. cikk (3) bekezdésében, valamint az EUMSZ-nek a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló (2.) Jegyzőkönyvének 2. cikkében előírthoz hasonló megközelítésen alapulnak, amelyek szerint a Bizottságnak széles körű előzetes konzultációkat kell folytatnia az érintett felekkel, különösen mielőtt jogalkotási aktusra tesz javaslatot. Végezetül, amint azt a felperes által benyújtott, a halászati megállapodásoknak az Unió nevében történő megkötésére irányuló javaslatok különböző kivonatai szemléltetik, az Unió rendszeresítette e gyakorlatot az ilyen javaslatokkal összefüggésben (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 338. pont).

331 Az ilyen megközelítés azonban főszabály szerint csak a különböző érintett felek véleményének beszerzését és azok figyelembevételét követeli meg, különösen a tervezett aktus elfogadása céljából, anélkül hogy e figyelembevétel olyan joghatásokat váltana ki, amelyek hasonlóak lennének a harmadik személy ilyen aktus elfogadásához szükséges beleegyezésének kifejezéséhez. Következésképpen a megtámadott határozat (11) preambulumbekkezdésében szereplő, az „érintett lakosság hozzájárulása” kifejezést nem lehet úgy értelmezni, hogy az a fenti 319. pontban említett beleegyezés fogalmának jogi tartalmát hordozza. Közelebbről, amint az a 2018. október 8-i jelentés következtetéseiből következik, a beleegyezésnek a megtámadott határozatban szereplő fogalmát

ebben a sajátos összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az kizárólag azon intézmények és szervezetek többségi véleményére utal, amelyeket a Bizottság és az EKSZ az említett népek képviselőinek tekintett, és amelyekkel mind ez utóbbiak, mind pedig a Marokkói Királyság konzultált. Márpedig önmagában ez a vélemény nem tekinthető úgy, mint amely meghatározza a vitatott megállapodás és a megtámadott határozat érvényességét, és mint amely ezen intézményeket és szervezeteket, illetve magát az „érintett lakosságot” kötelezi oly módon, hogy az említett megállapodásra velük szemben hivatkozni lehet (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 339. és 340. pont).

332 A jelen rész megalapozottságának vizsgálata keretében kell megvizsgálni, hogy a megtámadott határozat által a beleegyezés fogalmának tulajdonított, a fenti 331. pontban meghatározott különös jelentés összeegyeztethető-e a szerződések relatív hatálya elvének a Bíróság által elfogadott értelmezésével.

– Arról a kérdésről, hogy a megtámadott határozatban a beleegyezés fogalmának tulajdonított konkrét jelentés összeegyeztethető-e a szerződések relatív hatálya elvének a Bíróság által a Tanács kontra Front Polisario ítéletben és a Western Sahara Campaign UK ítéletben elfogadott értelmezésével

333 A harmadik jogalap jelen része lényegében azt a kérdést veti fel, hogy Nyugat-Szahara sajátos helyzetére tekintettel a Tanács élhetett-e mérlegelési mozgásterével annak érdekében, hogy e terület népének a vitatott megállapodásba való beleegyezésére vonatkozó követelményt úgy értelmezze, mint amely kizárólag az „érintett lakosság” túlnyomórészt kedvező véleményének beszerzésére irányul.

334 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy bár az ítélkezési gyakorlat elismeri, hogy az intézmények jelentős mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek olyan területeken, amelyek összetett, többek között politikai és gazdasági értékeléseket foglalnak magukban, mint például a külkapcsolatok és a halászati politika, a nyilvánvaló mérlegelési hiba bírósági felülvizsgálata szükségessé teszi, hogy az uniós intézmények, amelyek a szóban forgó jogi aktus alkotói, bizonyíthassák az uniós bíróságok előtt, hogy a jogi aktust mérlegelési jogkörük tényleges gyakorlásával fogadták el, amely feltételezi az ezen aktus által szabályozni szándékozott helyzet valamennyi releváns tényének és körülményének figyelembevételét. Ezenkívül az intézmények mérlegelési jogkörét – az ilyen területeken is – objektív kritériumokat bevezető jogi fogalom korlátozhatja (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 342–347. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

335 Márpedig a jelen ügyben a Tanács arra vonatkozó mérlegelési mozgásterét, hogy olyan megállapodást kössön a Marokkói Királysággal, amely kifejezetten alkalmazandó Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre, jogilag körülhatárolják azok az egyértelmű, pontos és feltétel nélküli kötelezettségek, amelyeket a Bíróság az ilyen megállapodásokat illetően az önrendelkezés elvéből és a szerződések relatív hatályának elvéből vezetett le. Közelebbről, ami azt a követelményt illeti, amely szerint e terület népének bele kell egyeznie kell az ilyen megállapodásba, a Tanácsnak vitathatatlanul értékelnie kellett, hogy e terület jelenlegi helyzete igazolja-e az e beleegyezés kifejezési módjainak kiigazítását, és hogy teljesültek-e az ahhoz szükséges feltételek, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy azt kinyilvánították. Mindazonáltal a Tanács nem dönthetett arról, hogy eltekinthet-e ettől, mert azzal megsértette volna e követelményt (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 348. és 349. pont).

- 336 Másodszor, a Törvényszék a fenti 238. pontban emlékeztetett Nyugat-Szahara sajátos helyzetére, és különösen az önrendelkezési eljárásban részt vevő két fél, azaz a Marokkói Királyság és a felperes közötti „legitimitási vitára”. Közelebbről meg kell állapítani, hogy a mai napig nem létezik olyan megállapodás e felek között, amelyben az egyik fél beleegyezett volna abba, hogy a másik fél ezen önkormányzattal nem rendelkező terület javára az Unióval kötött nemzetközi megállapodáshoz szükséges hatásköröket gyakorolja, különösen a területtel szomszédos vizeken található halászati erőforrások kezelése területén (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 350. és 351. pont).
- 337 E tekintetben, amint a megtámadott határozat (5) és (10) preambulumbekzdéséből következik (lásd a fenti 60. pontot), a Tanács úgy ítélte meg, hogy annak eléréséhez, hogy egyrészt az uniós flottáknak lehetőségük legyen arra, hogy folytassák a halászati tevékenységeket a Nyugat-Szaharával szomszédos vizeken, és másrészt e terület és népei továbbra is részesülhessenek a megállapodás alapján nyújtott ágazati támogatásban, valamint biztosított legyen e vizek halászati erőforrásainak fenntartható kiaknázása, az egyetlen eszköz az új halászati megállapodásnak a Marokkói Királysággal megkötése. Amint ugyanis a Tanács és a Bizottság érveiből levezethető, úgy vélik, hogy ez a harmadik ország, a felperessel ellentétben, képes az e megállapodás által megkövetelt hatáskörök gyakorlására (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 352. pont).
- 338 Ugyanakkor, amint az a fenti 328. pontból következik, az intézmények azt is megállapították, hogy Nyugat-Szahara sajátos helyzete a gyakorlatban nem teszi lehetővé e terület népe – mint a vitatott megállapodásban nem részes harmadik személy – beleegyezésének beszerzését közvetlenül vagy a felperesen keresztül, és hogy a helyi lakossággal a lehető legátfogóbb konzultációkat kell lefolytatniuk annak érdekében, hogy ne avatkozzanak bele a felperes és a Marokkói Királyság közötti legitimitási vitába (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 353. pont).
- 339 Mindemellett a Nyugat-Szahara sajátos helyzetére vonatkozó, a Tanács és a Bizottság által a fenti 338. pontban hivatkozott döntés igazolása érdekében előadott különböző körülmények nem fogadhatók el.
- 340 Először is, a fenti 311. pontban már kifejtett okokból el kell utasítani a Tanács és a Bizottság azon érvét, amely szerint a beleegyezési követelmény nem alkalmazható azonos módon valamely állam vagy egy önkormányzattal nem rendelkező terület tekintetében.
- 341 Másodszor, a CPMM-ek azon érvét, amely szerint az érintett lakosság hallgatólagosan beleegyezett a vitatott megállapodás által biztosított jogokba azáltal, hogy több éve részesülnek a Nyugat-Szaharára *de facto* alkalmazott pénzügyi hozzájárulásban, a fenti 312–317. pontban kifejtett indokok alapján mindenképpen el kell utasítani.
- 342 Harmadszor, ami a Tanácsnak és a Bizottságnak a nyugat-szaharai nép tagjainak azonosításával kapcsolatos nehézségre vonatkozó érvelését illeti, egyrészt a felperessel egyetértve rá kell mutatni arra, hogy az önrendelkezéshez való jog kollektív jog, és az ENSZ fórumai elismerték ezt a jogot az említett nép vonatkozásában, valamint ezáltal e nép létezését is, függetlenül az azt alkotó személyektől és azok számától. Másrészt a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjából az következik, hogy a Bíróság hallgatólagosan olyan önálló jogalanynak tekintette ezt a népet, amely tagjai azonosításának kérdésétől függetlenül képes kifejezni egy nemzetközi megállapodásba való beleegyezését. Következésképpen az önrendelkezés elvéből és a szerződések relatív hatályának a Bíróság által értelmezett elvéből nem lehet arra következtetni, hogy e nép beleegyezését

szükségszerűen a tagjaival való közvetlen konzultáció útján kell megszerezni. Az intézmények által hivatkozott nehézség tehát önmagában nem képezheti akadályát e beleegyezés kifejezésének (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 357. pont).

- 343 Negyedszer annak szükségességét illetően, hogy a felperesnek és a Marokkói Királyságnak a Nyugat-Szaharára vonatkozó „legitimitási vitájába” ne történjen beavatkozás, amire a Tanács, a Bizottság és a Francia Köztársaság hivatkozik, elegendő rámutatni arra, hogy mivel az Unió a nemzetközi jognak megfelelően és a Bíróság által e területen elfogadott értelmezéssel összhangban nem ismerheti el a Marokkói Királyság e területre vonatkozó követeléseit, az intézmények nem tartózkodhatnak az említett terület népe beleegyezésének a beszerzését célzó megfelelő lépések megtételétől arra hivatkozással, hogy felmerül a felperes és e harmadik ország között e követelések tárgyában fennálló vitába való beavatkozás kockázata (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 358. pont).
- 344 Ötödször, el kell utasítani a Tanács azon érvét, amely szerint Nyugat-Szahara ebben a szakaszban önkormányzattal nem rendelkező terület, és ily módon nem rendelkezik azzal a képességgel, hogy beleegyezését független államként kifejezze. Egyrészt ugyanis ez az érvelés végső soron azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint Nyugat-Szahara népét még nem illeti meg az önrendelkezéshez való jog, mivel az e terület végleges státuszára vonatkozó folyamat még nem fejeződött be, ami ellentétes e jognak az ENSZ szervei által történő, a Bíróság által a Tanács kontra Front Polisario ítéletben megállapított elismerésével. Másrészt azzal kapcsolatban, hogy a felperes és az általa képviselt nép állítólagosan nem képes arra, hogy halászáti szerződést kössön vagy az azzal járó hatásköröket gyakorolja, a szerződések relatív hatályának a Bíróság által értelmezett elvéből nem következik az, hogy a szóban forgó népnek mint a vitatott megállapodásban nem részes harmadik személynek magát a beleegyezését szükségképpen szerződés útján kellene beszerezni (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 295. és 359–361. pont).
- 345 Hatodszor, az a tény, hogy az intézmények a Nyugat-Szahara igazgatásáért „*de facto* felelős hatalomnak” tekintik a Marokkói Királyságot, nem tűnik olyan körülménynek, amely kizárhatná annak szükségességét, hogy e terület népe beleegyezzen a vitatott megállapodásba. Mivel ugyanis a Marokkói Királyság a maga részéről kizárja az ilyen hatáskörök gyakorlását, és szuverén jogokat követel az említett terület felett, helyzete összeegyeztethetetlen az adminisztratív hatalom minőségével. Mindenesetre még a Marokkói Királyság által a szóban forgó terület tekintetében betöltött ilyen „*de facto*” szerepnek az elismerése esetén sem zárhatja ki e körülmény a terület népének a vitatott megállapodásba való beleegyezésének a szükségességét, tekintettel az önrendelkezés elvére és a szerződések relatív hatályára (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 362. és 363. pont).
- 346 Hetedszer, a felperes keresetösségi jogának vizsgálata keretében megállapítást nyert egyrészt az, hogy a felperesnek a nyugat-szaharai önrendelkezési folyamatban való részvétele nem jelenti azt, hogy nem képviselheti e népet az Unió és a Marokkói Királyság közötti megállapodással összefüggésben, és másrészt az, hogy az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy az ENSZ szervei a felperesen kívül elismertek volna a szóban forgó nép képviselőjére jogosult más szervezeteket (lásd a fenti 241. és 243. pontot). Következésképpen nem volt lehetetlen e nép beleegyezését beszerezni a felperesen keresztül. El kell utasítani a Tanács és a Bizottság azon érvét, amely szerint ez a helyzet „vétójogot” biztosítana e szervezetnek a vitatott megállapodásnak az említett területre és szomszédos vizeire való alkalmazása tekintetében. E tekintetben elegendő ugyanis arra emlékeztetni, hogy – amint azt a Törvényszék a fenti 335. pontban megállapította – a Tanács nem

dönthetett úgy, hogy eltekint a nyugat-szaharai nép beleegyezésének beszerzésétől a vitatott megállapodás megkötése érdekében. Következésképpen az a hivatkozott körülmény, hogy a felperes e beleegyezés kifejezésére vonatkozó hatásköre e tekintetben „vétójogot” biztosít számára, nem igazolhatja az ilyen döntést (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 364. pont).

347 Ebből következik, hogy a Nyugat-Szahara sajátos helyzetére vonatkozó, a Tanács és a Bizottság által hivatkozott körülmények nem zárják ki annak lehetőségét, hogy Nyugat-Szahara népe a megállapodásba való beleegyezését abban nem részes harmadik személyként kifejezze.

348 Harmadszor, amint azt a Törvényszék a fenti 331. pontban megállapította, a Bizottság és az EKSZ által folytatott konzultációknak kizárólag az volt a céljuk, hogy a vitatott megállapodás tekintetében beszerezzék az „érintett lakosság” véleményét, és nem volt céljuk a nyugat-szaharai nép abba való beleegyezésének a megszerzése. Következésképpen, amint azt a felperes helyesen állítja, ezeket a konzultációkat nem lehet a Bíróság által az önrendelkezés elvéből és a szerződések relatív hatályának elvéből levont követelményeknek megfelelőnek tekinteni (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 366. pont).

349 A Tanácsnak a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Bizottság és a CPMM-ek által támogatott érvelése, amely szerint a szóban forgó konzultációk tiszteletben tartják a nemzetközi jog releváns elveit, nem kérdőjelezheti meg e következtetést.

350 E tekintetben a Tanács egyrészt azt állítja, hogy az Unió által folytatott konzultáció megfelel a releváns nemzetközi jogi elveknek, mivel azt az érintett lakosságot képviselő szerveknél és beleegyezés megszerzése céljából folytatták le. A Tanács e kritériumokat különösen a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) által 1989. június 27-én Genfben elfogadott, a bennszülött és törzsi népekről szóló 169. sz. egyezményből, valamint az ENSZ Közgyűlése által 2007. szeptember 13-án elfogadott, az őslakos népek jogairól szóló ENSZ-nyilatkozatból vezeti le. Ily módon a szóban forgó konzultáció célja az érintett lakosságot képviselő szervek és szervezetek lehető legszélesebb körű részvételének biztosítása volt. Ennek keretében a Marokkói Királyság konzultált különösen a 2015-ben közvetlen és általános választójog alapján kijelölt regionális képviselőkkel, akiknek jelentős része a helyi törzsekből származik. A Bizottság és az EKSZ konzultált a helyi politikai és társadalompolitikai szervezetek széles skálájával, a civil társadalom képviselőivel, valamint a felperessel.

351 Másrészt a Tanács szerint az intézmények objektív kritériumot vettek alapul, nevezetesen azt, hogy a halászati megállapodás kedvező-e Nyugat-Szahara lakossága számára, vagy sem, ami megfelel az ENSZ jogtanácsosa 2002. január 29-i leveléből levezethető elveknek.

352 A Tanácsnak a fenti 350. pontban hivatkozott érvelését illetően elegendő megállapítani, hogy azok a kritériumok, amelyeket a Tanács ezen egyezményből és e nyilatkozatból vezet le, vagyis hogy minden konzultációt az érintett lakosságot képviselő szervekkel kell lefolytatni, és azok céljának a beleegyezésük megszerzésének kell lennie, nem felelnek meg a Bíróság által az önrendelkezés elvéből és a szerződések relatív hatályának elvéből levont követelményeknek (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 370. pont).

353 Egyrészt ugyanis meg kell állapítani, hogy – amint az már többször megállapításra került – a Tanács a beleegyezés fogalmának nem tulajdonít olyan joghatásokat, amelyek főszabály szerint a nemzetközi jogban e fogalomhoz kapcsolódnak, mivel ezen intézmény a jelen ügyben nem a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontja értelmében vett harmadik személynek a vitatott

megállapodásba való beleegyezésére hivatkozik, hanem a helyi lakosság túlnyomórészt kedvező véleményére (lásd a fent 328–331. pontot). Ezenfelül, amint azt a felperes hangsúlyozza, a Bizottság a 2018. október 8-i jelentésben nem hivatkozik a beleegyezés fogalmára. Ily módon kizárólag a vitatott megállapodás megkötését illetően a marokkói hatóságok által megkérdezett szervezetek „melléállítására” vagy „támogatására”, valamint az ő és az EKSZ „tárgyalópartnereinek” „a Nyugat-Szaharával szomszédos vizek bevonására” irányuló „jelentős támogatására” hivatkozik (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 371. és 372. pont).

- 354 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy – amint arra a felperes hivatkozik – az „érintett lakosság” fogalma, amelyre az intézmények hivatkoznak, nem esik egybe a „nyugat-szaharai nép” fogalmával, amelynek tartalma magában foglalja az önrendelkezéshez való jogot (lásd a fenti 329. pontot). Közelebbről először is meg kell állapítani, hogy a vitatott megállapodásban részes Marokkói Királyság által a helyi és regionális hatóságokkal folytatott konzultációknak nem az lehetett a céljuk, hogy megszerezzék valamely harmadik személynek az e megállapodásba való beleegyezését, legfeljebb az, hogy bevonják e megállapodás megkötésébe az ezen államhoz tartozó helyi önkormányzatokat és érdekelt közjogi szervezeteket. Másodszor meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által megkérdezett szervezetek és szervek legfeljebb a civil társadalom különböző sajátos társadalmi-gazdasági érdekeit képviselik, anélkül hogy e szervezetek vagy szervek magukat a nyugat-szaharai nép képviselőit ellátó és a beleegyezésének kifejezésére jogosult szervezetek tekintnék vagy őket ilyennek kellene tekinteni, amit végeredményben e szervezetek vagy szervek azon kiválasztási kritériumai is megerősítenek, amelyeket a Bizottság a Törvényszék pervezető intézkedés keretében feltett kérdésére 2021. január 25-én adott írásbeli válaszában megjelölt (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 373–379. pont).
- 355 Ami továbbá a felperesnek a Bizottság és az EKSZ, valamint a marokkói hatóságok közötti kapcsolatra vonatkozó érveit illeti, a Bizottság által a 2021. január 25-én az említett szervezetek és szervek jogállására és tevékenységeire vonatkozóan adott írásbeli válaszaiban szereplő pontosításokból az következik, hogy ezek többsége vagy az e hatóságok felügyelete alatt működő marokkói közjogi szervezet, vagy pedig független marokkói hatóságok, továbbá hogy e közjogi szervek jelentős része országos hatáskörű.
- 356 Ezenkívül, amint arra maga a Bizottság is rámutat a 2018. október 8-i jelentésben, a felperes és az álláspontjával egyetértő szervezetek elutasították a Bizottság által szervezett konzultációkon való részvételt.
- 357 Ugyanakkor egyrészt meg kell állapítani, hogy nem vitatott, hogy – amint arra a felperes a válaszban rámutat – a felperes közölte a vitatott megállapodás megkötésével szembeni tiltakozását. Többek között az EKSZ-hez intézett 2018. június 7-i levelében lényegében közölte, hogy a véleménye szerint a Bíróság által megállapított elvekre, vagyis többek között a Nyugat-Szahara elkülönülő jellegére, valamint egyedüli feltételként e nép beleegyezésének tiszteletben tartására tekintettel nem fogadhatja el, hogy ezen eszmecserékre annak érdekében kerüljön sor, hogy „az [Unió] és a Marokkói Királyság között megtárgyalt megállapodások hatálya esetlegesen kiterjedjen Nyugat-Szaharára”, illetve egy olyan projekt keretében folytassák le azokat, amely „déli tartományokra” utal és a „helyi lakosság” véleményét az EKSZ és a marokkói intézmények révén veszi figyelembe. Következésképpen, még ha a felperes nem is fogadta el, hogy részt vegyen a Bizottság és az EKSZ által szervezett konzultációkon, a Bizottságnak és a

Tanácsnak megfelelően figyelembe kellett vennie az álláspontját, annál is inkább, mivel a többi konzultációba bevont szervezettől eltérően jogszerűen tekinthető a szóban forgó népet „képviselő szervnek”.

- 358 Másrészt meg kell állapítani, hogy – amint arra a felperes lényegében rámutat – a 2018. október 8-i jelentés nem veszi figyelembe a „szaharai civil társadalom [95] nem kormányzati szervezete” (The Saharawi civil society NGOs) által 2018. november 28-án elfogadott és a keresetlevélhez csatolt azon nyilvános nyilatkozatot, amelyben e szervezetek azt kérték a Tanácstól és a Parlamenttől, hogy ne fogadja el a vitatott megállapodást, amely szerintük Nyugat-Szahara népe halászati erőforrásainak „kifosztására” irányul, valamint arra, hogy „jogellenesen a területi hatálya alá vonja Nyugat-Szaharát”.
- 359 Meg kell tehát állapítani, hogy e konzultációk és az azokból a 2018. október 8-i jelentésben levezetett eredmények inkább a marokkói közjogi intézmények és szervezetek álláspontját tükrözik, mint a nyugat-szaharai civil társadalomhoz tartozó szervezetek nézőpontját. Ezenkívül a 2018. október 8-i jelentés nem veszi figyelembe a felperes álláspontját, noha az pontosan megjelölte a vitatott megállapodás megkötésével szembeni kifogásának indokait.
- 360 Mindenesetre, amint arra a felperes hivatkozott, e konzultációkat nem a nyugat-szaharai népet „képviselő szervekkel”, hanem legfeljebb azon „érintett felekkel” folytatták le, amelyeket egyébként az intézmények a Szerződéseknek megfelelően bevonhattak a vitatott megállapodás megkötésébe, a Bíróságnak a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdésében említett „megfontolásaitól” függetlenül (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 383. pont).
- 361 A fenti 353–360. pontból következik, hogy a Bizottság és az EKSZ által a Tanács kérésére folytatott konzultációk nem tekinthetők úgy, mint amelyek lehetővé tették a nyugat-szaharai népnek a vitatott megállapodásba való beleegyezésének a Szerződések relatív hatályának a Bíróság által értelmezett elvével összhangban történő megszerzését (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 384. pont).
- 362 Ami a nemzetközi jognak azt a jelenlegi értelmezését illeti, amely mellett a Tanács az ENSZ jogtanácsosának a 2002. január 29-i levele alapján érvel, és amelyet e tekintetben a Bizottság és a Francia Köztársaság is támogat, meg kell állapítani először is azt, hogy az intézmények nem vonhatják ki magukat azon kötelezettség alól, hogy megfeleljenek az alkalmazandó nemzetközi jogi szabályoknak a Bíróság általi értelmezésének oly módon, hogy az ezen, végeredményben a Nemzetközi Bíróság tanácsadó véleményeivel ellentétes tartalmú levélen alapuló különböző kritériumokkal helyettesítik az említett értelmezést, másodszor azt, hogy e levél a marokkói állami szervek és olajtársaságok között kötött magánjogi szerződések jogszerűségére vonatkozott, nem pedig a Marokkói Királyság által kötött nemzetközi megállapodások jogszerűségére, harmadszor azt, hogy e levél egy igazgatásért felelős hatalom által egy önkormányzattal nem rendelkező terület ásványkincseit érintően végzett tevékenységek jogszerűségére vonatkozó kérdéssel vont analógián alapult, míg a jelen ügyben a szóban forgó harmadik állam nem tekinthető ilyen hatalomnak, valamint negyedszer azt, hogy e levél következtetéseiből mindenféleképpen kifejezetten kitűnik, hogy a nemzetközi jog alkalmazandó elvei nem csak azt követelik meg, hogy az ilyen terület természeti erőforrásainak kiaknázása megfeleljen a nyugat-szaharai nép érdekének, hanem e nép akaratának is meg kell felelnie (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 385–389. pont).

- 363 Következésképpen a Tanács és a Bizottság semmiképpen sem hivatkozhat az ENSZ jogtanácsosának 2002. január 29-i levelére az alkalmazandó nemzetközi jogi elveknek való megfelelés igazolása érdekében. A felperes tehát megalapozottan állítja, hogy az intézmények nem helyettesíthetik az e beleegyezés kifejezésére vonatkozó, a Bíróság által a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjában megállapított követelményt a vitatott megállapodás által az érintett lakosság számára biztosított előnyök kritériumával (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 390. pont).
- 364 A fentiek összességéből az következik, hogy a megtámadott határozat elfogadásával a Tanács nem vette kellőképpen figyelembe a Nyugat-Szahara helyzetével kapcsolatos valamennyi releváns körülményt, és tévesen állapította meg, hogy mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak eldöntése tekintetében, hogy meg kell-e felelni annak a követelménynek, amely szerint a vitatott megállapodásban nem részes harmadik személyként e terület népének ki kell fejeznie a megállapodás alkalmazásába való beleegyezését azzal az értelmezéssel összhangban, amelyet a Bíróság a szerződések relatív hatályának elvére vonatkozóan az önrendelkezés elvével összefüggésben elfogadott. Konkrétan először is a Tanács tévesen állapította meg, hogy e terület aktuális helyzete nem teszi lehetővé az említett nép beleegyezésének a – különösen a felperes közvetítésével történő – beszerzését. Másodsor, annak megállapításával, hogy a Bizottság és az EKSZ által folytatott konzultáció lehetővé tette a szerződések relatív hatályának a Bíróság által különösen a Tanács kontra Front Polisario ítélet 106. pontjában értelmezett elvének való megfelelést, a Tanács tévedett mind e konzultációk tartalmát, mind az e pontban megállapított követelmény terjedelmét illetően. Harmadszor a Tanács tévesen állapította meg, hogy e követelményt helyettesítheti az ENSZ jogtanácsosának 2002. január 29-i levelében állítólagosan rögzített kritériumokkal. Ebből következik, hogy a harmadik jogalap jelen része megalapozott, és a megtámadott határozat megsemmisítését vonja maga után (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 391. pont).
- 365 A fentiek összességéből következik, hogy anélkül, hogy határozni kellene a felperes által benyújtott új bizonyítékfelajánlások, és azon körülmények elfogadhatóságáról, amelyeket a felperes a tárgyaláson önként terjesztett elő (lásd a fenti 89. és 92. pontot), továbbá anélkül, hogy meg kellene vizsgálni a harmadik jogalap második részét, valamint a keresetlevél egyéb jogalapjait, a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni.

4. A megtámadott határozat joghatásainak fenntartásáról

- 366 Az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében, ha a Törvényszék szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktusnak azokat a joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak.
- 367 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a jogbiztonsággal kapcsolatos okokra tekintettel a megtámadott jogi aktus, különösen a nemzetközi megállapodás megkötéséről szóló határozat joghatásai akár hivatalból is fenntarthatók, amennyiben e jogi aktus megsemmisítésének azonnali hatásai súlyosan hátrányos következményeket idéznének elő (lásd: a mai napon hozott Front Polisario kontra Tanács ítélet, T-279/19, 394. és 396. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 368 A jelen ügyben elegendő azt megállapítani, hogy a megtámadott határozat azonnali hatállyal történő megsemmisítése súlyos következményekkel járhat az Unió külső tevékenységére nézve, és veszélyeztetheti az Unió által tett és az intézményekre és a tagállamokra nézve kötelező

nemzetközi kötelezettségvállalásokat érintő jogbiztonságot. A felperesnek a Bizottság azon kérelmére vonatkozó észrevételei, hogy a Törvényszék alkalmazza az EUMSZ 264. cikk második bekezdését, nem vonhatják kétségbe ezt a megállapítást.

- 369 E körülmények között az EUMSZ 264. cikk második bekezdését úgy kell alkalmazni, hogy a megtámadott határozat joghatásait az Európai Unió Bírósága alapokmánya 56. cikkének első bekezdésében előírt határidőt meg nem haladó időszakra, vagy ha e határidőn belül fellebbezést nyújtanak be, a Bíróság e fellebbezést elbíráló ítéletének a kihirdetéséig fenn kell tartani.

B. A T-356/19. sz. ügyben benyújtott keresetről

- 370 Előjáróban meg kell állapítani, hogy – amint azt a Törvényszék a fenti 177. pontban kifejtette – a T-344/19. sz. ügyben a felperes a megtámadott határozat általi közvetlen érintettségének alátámasztása érdekében arra hivatkozott, hogy a megtámadott rendelet nem értelmezhető úgy, mint amely olyan köztes intézkedést képez, ami akadályát képezheti a megtámadott határozat általi közvetlen érintettségének.
- 371 Ugyanakkor a jelen ügy keretében a felperes kifejti, hogy amennyiben a Törvényszék úgy ítélné meg, hogy a megtámadott rendelet ilyen köztes intézkedésnek minősül, másodlagosan benyújtotta a jelen keresetet.
- 372 A tárgyaláson feltett azon kérdésre, hogy milyen hatást gyakorolna a jelen kereset szempontjából a T-344/19. sz. ügyben megtámadott határozat általi közvetlen érintettségére az, ha a Törvényszék úgy ítélné meg, hogy a vitatott rendelet nem képezi akadályát a közvetlen érintettségnek, a felperes azt nyilatkozta, hogy álláspontja szerint ebből az következne, hogy nem lenne elfogadható a jelen kereset benyújtása, és hogy ez utóbbi mindenféleképpen tárgytalanná válna. Mindemellett meg kell állapítani, hogy a felperes nem kérte, hogy a Törvényszék állapítsa meg, hogy a kereset okafoyottá vált.
- 373 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy ha a megtámadott határozatnak a jelen ítélettel történő megsemmisítése alkalmas is arra, hogy akadályozza a megtámadott rendelet megfelelő végrehajtását (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2018. szeptember 4-i Bizottság kontra Tanács [Kazahsztánnal kötött megállapodás] ítélet, C-244/17, EU:C:2018:662, 51. pont), akkor sem vonja önmagában maga után e rendelet semmisségét. Végeredményben e rendelet – amelynek elfogadása korábban történt, mint az említett határozat elfogadása – jogalapját nem e határozat maga, hanem a végrehajtási jegyzőkönyv, és különösen 3. cikkének a tagállamok lobogója alatt hajózó hajók számára biztosított halászati lehetőségekre vonatkozó rendelkezései képezik, amelynek a végrehajtására a rendelet irányul (lásd a fenti 71. és 72. pontot). Következésképpen a felperesnek az e rendelet megsemmisítése iránti kérelmei megőrzik tárgyukat, és azokról határozni kell.
- 374 Anélkül, hogy alakszerűen vitatná az elfogadhatóságot, a Tanács két elfogadhatatlansági kifogást hoz fel a jelen keresettel szemben, amelyek közül az egyik a felperes perképességének hiányára, a másik pedig a megtámadott jogi aktussal szembeni kereshetőségi jogának hiányára vonatkozik.
- 375 Meg kell vizsgálni a Tanács második elfogadhatatlansági kifogását.
- 376 A Tanács megállapítja, hogy a megtámadott rendelet nem érinti közvetlenül és személyében a felperest. Egyrészt azt állítja, hogy a rendelet csak a tagállamok tekintetében fejt ki joghatásokat, más személyekre nézve nem. Mindenesetre a felperes semmilyen tevékenységet nem végez az

érintett gazdasági ágazatban, és arra nem hivatkozik. Az említett rendelet által a helyzetére gyakorolt hatások csupán közvetettek és politikaiak. Másrészt azt állítja, hogy ez az aktus köztes intézkedések elfogadását követeli meg a tagállamok részéről, és ez utóbbiaknak lehetőségük van arra, hogy ne használják ki a számukra biztosított valamennyi halászati lehetőséget. Egyébiránt a Tanács azzal érvel, hogy a megtámadott rendelet a felperest – például annak alapján, hogy részt vett a Nyugat-Szahara jogállására vonatkozó tárgyalásokon, amelyeknek semmi közük nincs a jelen jogvita tárgyához – nem érinti valamely rá jellemző ténybeli helyzet vagy sajátos jellemzői miatt.

- 377 A felperes a maga részéről azt állítja, hogy őt a megtámadott rendelet közvetlenül és személyében érinti. Ami egyrészt a közvetlen érintettségét illeti, arra hivatkozik, hogy mivel e rendelet célja a halászati lehetőségeknek a tagállamok közötti elosztása, amely lehetőségek közvetlenül érintik a nyugat-szaharai nép halászati erőforrásainak kiaknázását, e rendelet érinti e népet, és így közvetlen hatást gyakorol az ő, mint e nép egyetlen képviselője jogi helyzetére. Ezenkívül az említett rendelet végrehajtása tisztán automatikus jellegű. Másrészt a személyében való érintettségét illetően azt állítja, hogy – amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik – kizárólag az említett nép egyezhet bele a területére és természeti erőforrásaira alkalmazandó nemzetközi megállapodásba. Álláspontja szerint ez a lehetőség magában foglalja a szóban forgó nép ahhoz való jogát, hogy tiltakozzon a halászati erőforrásoknak a beleegyezése nélkül történő elosztásával szemben. Márpedig figyelemmel az e beleegyezés kifejezésében játszott szerepére, olyan sajátos jellemzőkkel bír, amelyek őt minden más személytől megkülönböztetik, ily módon a megtámadott rendelet őt személyében érinti.
- 378 A Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és a Bizottság lényegében támogatja a Tanács érvelését. A Bizottság ugyanakkor megjegyzi, hogy véleménye szerint a megtámadott rendelet korlátozott hatásaira tekintettel még közvetett vagy politikai hatásokat sem gyakorol a felperes helyzetére. A Spanyol Királyság a maga részéről hangsúlyozza, hogy a felperest nem fosztják meg a hatékony bírói jogvédelemhez való jogától, amelyet adott esetben gyakorolhat az említett rendeletet végrehajtó aktusokkal szemben.
- 379 Előljáróban hangsúlyozni kell, hogy valamely természetes vagy jogi személy által a megtámadott rendelettel szemben benyújtott kereset elfogadhatóságának feltételeit ezen aktus sajátos jellegére, nem pedig a T-344/19. sz. ügyben megtámadott határozat jellegére tekintettel kell meghatározni.
- 380 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a nemzetközi megállapodás megkötésére vonatkozó határozattól eltérően, mint amilyen a T-344/19. sz. ügyben megtámadott határozat is, a megtámadott rendelet, amelyet a vitatott megállapodásnak az Unióban való végrehajtása céljából fogadtak el, nem a nemzetközi jogi jogalanyok szándékegysége kifejeződésének egyik alkotóeleme, hanem olyan általános hatályú jogi aktus, amelyet az Unió belső hatáskörei alapján fogadtak el, és amely teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban, a rendelet EUMSZ 288. cikk második bekezdésében szereplő meghatározásának megfelelően.
- 381 Mivel ugyanis a végrehajtási jegyzőkönyv 3. cikkében előírt halászati lehetőségeket tagállamonként elosztja, a megtámadott rendelet objektíven meghatározott helyzetekre alkalmazandó, és általánosan és absztrakt módon meghatározható személycsoporttal szemben fejt ki joghatást (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2020. március 10-i IFSUA kontra Tanács ítélet, T-251/18, EU:T:2020:89, 35. pont).

- 382 Márpedig a megtámadott rendelet az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésén alapul, amely nem hivatkozik sem a rendes jogalkotási eljárásra, sem pedig a különleges jogalkotási eljárásra, és végeredményben intézkedéseknek a Tanács általi elfogadását írja elő, anélkül hogy utalna a Parlament részvételére. Az ilyen rendelet tehát nem minősülhet jogalkotási aktusnak (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 58–62. pont). Következésképpen az ilyen általános hatályú jogi aktus, amely nem jogalkotási aktus, rendeleti jellegű jogi aktusnak minősül, ami azt jelenti, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése harmadik fordulatának megfelelően csak annak vizsgálatát igényli, hogy közvetlenül érinti-e a felperest, és hogy nem von-e maga után végrehajtási intézkedéseket (lásd ebben az értelemben: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C 624/16 P, EU:C:2018:873, 22. és 28. pont; 2020. március 10-i IFSUA kontra Tanács ítélet, T-251/18, EU:T:2020:89, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 383 E tekintetben, amint arra a Törvényszék a fenti 179. pontban emlékeztetett, a közvetlen érintettség feltételét két kritérium alapján kell vizsgálni, nevezetesen egyrészt a vitatott uniós intézkedésnek közvetlen hatást kell gyakorolnia a felperes jogi helyzetére, másrészt pedig nem hagyhat semmilyen mérlegelési jogkört a végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és közties szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az uniós szabályozás alapján történik.
- 384 E kritériumok közül az elsőt illetően meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet célja kizárólag a végrehajtási jegyzőkönyv 3. cikkében meghatározott halászati lehetőségeknek a tagállamok közötti elosztása.
- 385 Ily módon a megtámadott rendelet önmagában nem alkalmas arra, hogy hatást gyakoroljon e halászati lehetőségek meghatározására, még kevésbé a halászati megállapodás által lefedett halászati övezet egészének vagy az említett halászati övezeten belül az alkalmazandó különböző halászati kategóriáknak megfelelő állománygazdálkodási övezetek meghatározására.
- 386 Egyébiránt az Unió belső hatásköreinek gyakorlása keretében elfogadott ilyen jogi aktus csak az Unió és a tagállamai közötti kapcsolatokat érinti, nem pedig az Unió és a Marokkói Királyság közötti kapcsolatokat vagy az Unió nyugat-szaharai néppel fennálló kapcsolatait. Noha ugyanis a tagállamok lobogója alatt közlekedő hajók halászati lehetőségeinek meghatározása a halászati megállapodásban meghatározott halászati övezetben az e megállapodásban részes felek közötti kölcsönös jogok és kötelezettségek rögzítését vonja maga után, e lehetőségeknek a tagállamok közötti elosztása tisztán az Unión belüli kérdésnek minősül, amely nem tartozik a fent említett harmadik állam hatáskörébe, és amely önmagában nem érintheti az említett népet.
- 387 Kétségtelen, hogy – amint azt a felperes állítja – a megtámadott rendelet által a tagállamok között elosztott halászati lehetőségek érinthetik a Nyugat-Szaharával szomszédos vizek halászati erőforrásainak kiaknázását, legalábbis azok a lehetőségek, amelyek a megfelelő halászati adatlapokban szereplő 3–6. halászati kategóriára vonatkoznak.
- 388 Nyugat-Szahara halászati erőforrásainak e kiaknázása azonban önmagában nem e halászati lehetőségeknek a tagállamok közötti, a megtámadott rendelet által végzett elosztásából ered, hanem a halászati övezetnek és az azon belüli állománygazdálkodási övezetek korlátainak a vitatott megállapodás általi meghatározásából, amely kiterjed az e területtel szomszédos vizekre is.

- 389 Következésképpen, még ha a felperes megalapozottan állítja is egyrészt, hogy Nyugat-Szahara halászati erőforrásainak kiaknázása érinti e terület népét, másrészt pedig, hogy ez a kiaknázás őt e nép törvényes képviselőjeként érinti, ebből még nem vonható le az a következtetés, hogy a megtámadott rendelet közvetlen hatást gyakorol jogi helyzetére ebben a tekintetben. A közvetlen érintettség első kritériuma tehát a jelen ügyben nem teljesül.
- 390 Ráadásul a második kritériumot illetően – a Tanács állításával ellentétben – kétségtelen, hogy a megtámadott rendelet önmagában nem teszi szükségessé semmilyen köztes intézkedés elfogadását, mivel a halászati lehetőségek tagállamok közötti elosztása tisztán automatikus jellegű, és közvetlenül e rendelet 1. cikkének (1) bekezdéséből következik.
- 391 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy mivel más intézkedések is szükségesek a vitatott megállapodásnak – beleértve a végrehajtási jegyzőkönyvét is – a végrehajtásához, a megtámadott rendeletnek az említett megállapodás hatálya alá tartozó halászati erőforrások kiaknázására gyakorolt hatása mindenféleképpen csak nagyon közvetett lehet.
- 392 Amint azt ugyanis a Tanács pontosítja, az érintett tagállam lobogója alatt közlekedő hajónak a vitatott megállapodás hatálya alá tartozó halászati erőforrások kiaknázásához való joga ezenkívül a külső vizeken halászó flották fenntartható kezeléséről, valamint az 1006/2008/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2017. december 12-i (EU) 2017/2403 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 347., 81. o.) 10. és 11. cikke által szabályozott engedélyezési eljárástól függ, amely intézkedések elfogadását teszi szükségessé a tagállamok, a Bizottság és a Marokkói Királyság részéről. Egyébiránt, amint arra a Tanács is rámutat, ugyanezen rendelet 12. cikkéből az következik, hogy a tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy ne használják fel a számukra kiosztott halászati lehetőségek összességét.
- 393 Mindenesetre, amint azt a Törvényszék a fenti 259. pontban megállapította, a felperest közvetlenül érinti a T-344/19. sz. ügyben megtámadott határozat annyiban, amennyiben az a vitatott megállapodás megkötéséről szól, és amennyiben az alkalmazandó Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre, függetlenül az Unió által annak végrehajtása érdekében elfogadott intézkedésektől. Ily módon az e megállapodást végrehajtó olyan intézkedés, mint a megtámadott rendelet, semmilyen szerepet nem játszik az említett megállapodásnak a szóban forgó területtel szomszédos vizekre, és így annak halászati erőforrásaira történő alkalmazása során, amely automatikusan és köztes szabályok elfogadása nélkül következik e megállapodás rendelkezéseiből.
- 394 A fentiekből következik, hogy a megtámadott rendelet nem érinti közvetlenül a felperest. Következésképpen a jelen kereset elfogadhatatlan, és mint ilyet el kell utasítani.

A költségekről

- 395 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 396 Mivel a Tanács a T-344/19. sz. ügyben pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell az eljárás költségeinek viselésére ebben az ügyben.
- 397 Mivel a felperes a T-356/19. sz. ügyben pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell az eljárás költségeinek viselésére ebben az ügyben.

- 398 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.
- 399 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése értelmében a Törvényszék elrendelheti, hogy az (1) és a (2) bekezdésben nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket.
- 400 A jelen ügyben úgy kell határozni, hogy a CPMM-ek maguk viselik a T-344/19. sz. ügyben felmerült saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék az Európai Unió és a Marokkói Királyság közötti fenntartható halászati partnerségi megállapodásnak, végrehajtási jegyzőkönyvének és a megállapodást kísérő levélváltásnak a megkötéséről szóló, 2019. március 4-i (EU) 2019/441 tanácsi határozatot megsemmisíti.**
- 2) **A Törvényszék a 2019/441 határozat joghatásait az Európai Unió Bírósága alapokmánya 56. cikkének első bekezdésében előírt határidőt meg nem haladó időszakra, vagy ha e határidőn belül fellebbezést nyújtanak be, a Bíróság e fellebbezést elbíráló ítéletének a kihirdetéséig fenntartja.**
- 3) **A Törvényszék a T-356/19. sz. ügyben benyújtott keresetet elutasítja.**
- 4) **A Törvényszék az Európai Unió Tanácsát kötelezi a saját költségein felül a Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) részéről a T-344/19. sz. ügyben felmerült költségek viselésére.**
- 5) **A Törvényszék a Front Polisariót kötelezi a saját költségein felül a Tanács részéről a T-356/19. sz. ügyben felmerült költségek viselésére.**
- 6) **A Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és az Európai Bizottság maguk viselik saját költségeiket.**
- 7) **A T-344/19. sz. ügyben a Chambre des pêches maritimes de la Méditerranée, a Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Nord, a Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Centre és a Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Sud maguk viselik saját költségeiket.**

Costeira

Gratsias

Kancheva

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. szeptember 29-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I.	A jogvita előzményei	2
	A. Nemzetközi összefüggések	2
	B. A társulási megállapodás és a 2006. évi halászati megállapodás	7
	1. A társulási megállapodás	7
	2. A 2006. évi halászati megállapodás	7
	C. A társulási megállapodással kapcsolatos jogviták	8
	1. A T-512/12. és C-104/16. sz. ügyek	8
	2. A C-266/16. sz. ügy	10
	3. A T-180/14., T-275/18. és T-376/18. sz. ügyekben hozott végzések	12
	D. A megtámadott határozat és a vitatott megállapodás	13
	E. A megtámadott rendelet	17
II.	Az eljárás és a felek kérelmei	19
III.	A jogkérdésről	21
	A. A T-344/19. sz. ügyben benyújtott keresetről	21
	1. A válasz egyes mellékleteinek elfogadhatóságáról	22
	2. A kereset elfogadhatóságáról	23
	a) A vitatott megállapodás területi hatályáról	23
	b) A megsemmisítés iránti kérelmek terjedelméről	26
	c) A Tanács arra alapított első elfogadhatatlansági kifogásáról, hogy a felperes nem rendelkezik perképeséssel	27
	d) A felperes által az ügyvédjének adott meghatalmazás érvényességéről	32
	e) A Tanács második, a felperes keresetösségi jogának hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogásáról	34
	1) A felperes közvetlen érintettségéről	35
	i) A közvetlen érintettség első feltételének való megfelelésről a felperes részéről, amely szerint a vitatott intézkedésnek közvetlen hatást kell gyakorolnia a jogi helyzetére	36

– A Tanács érvelésének az első, a nemzetközi megállapodásoknak az Unió nevében történő megkötéséről szóló határozatoknak a jellegükből következő joghatásaival kapcsolatos részéről	36
– A Tanács érvelésének a második, a vitatott megállapodásnak a Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre való területi alkalmazásából származó sajátos joghatásaira vonatkozó részéről	39
– A Tanács érvelésének a harmadik, azon alapuló részéről, hogy a felperes jogi helyzete nem módosult, figyelembe véve a Nyugat-Szahara önrendelkezési folyamatában való részvételre korlátozódó szerepét	46
ii) A közvetlen érintettség második, a vitatott intézkedés végrehajtásának tisztán automatikus és kizárólag az uniós szabályozásból következő jellegére vonatkozó feltételéről	49
2) A felperes személyében való érintettségéről	50
3. A kereset megalapozottságáról	52
a) Az első, a Tanácsnak a megtámadott határozat elfogadására vonatkozó hatáskörének a hiányára alapított jogalapról	52
b) A harmadik, lényegében arra alapított jogalapról, hogy a Tanács megsértette azon kötelezettségét, hogy megfeleljen az ítélkezési gyakorlat által az önrendelkezés elvének és a szerződések relatív hatályának elvéből levezetett követelményeknek . .	53
1) A Tanácsnak, a Francia Köztársaságnak, a Bizottságnak és a CPMM-eknek a harmadik jogalap hatáskörére vonatkozó érveiről	54
2) A felperes által a jelen jogalap alátámasztására felhozott érvek megalapozottságáról	57
i) A harmadik jogalap első, azon alapuló részéről, hogy az Unió és a Marokkói Királyság nem köthet Nyugat-Szaharára és a szomszédos vizekre alkalmazandó megállapodást	57
ii) A harmadik jogalap harmadik, azon követelmény megsértésén alapuló részéről, amely szerint Nyugat-Szahara népének mint a szerződések relatív hatályának elve értelmében véve a megállapodásban nem részes harmadik személynek bele kellett egyeznie a vitatott megállapodásba	59
– A szerződések relatív hatálya elvének a jelen ügyre történő alkalmazásáról	59
– A szerződések relatív hatályának elvére vonatkozóan a Tanács kontra Front Polisario ítéletben elfogadott értelmezésnek való megfelelés érdekében a Tanács és a Bizottság által folytatott konzultációkról	62
– Arról a kérdéstről, hogy a megtámadott határozatban a beleegyezés fogalmának tulajdonított konkrét jelentés összeegyeztethető-e a szerződések relatív hatálya elvének a Bíróság által a Tanács kontra Front Polisario ítéletben és a Western Sahara Campaign UK ítéletben elfogadott értelmezésével	65

4. A megtámadott határozat joghatásainak fenntartásáról	71
B. A T-356/19. sz. ügyben benyújtott keresetről	72
A költségekről	75